

גיזום

להשתתף במעשה הבריאה.

גיזום

אחת המלאכות שהאדם משלים באמצעותה את הבריאה
העץ גודל בסביבה לכאורה שאינה מושלמת
מנצל כל תכונה שיש לו כדי לשרוד ולצמוח
האדם ממקד אותו
גוזם את המיותר
את מה שהתפתח פרא
מנתב אותו לכיוון הנכון
וצופה לעתיד

זאת עבודת האדם

אני "מתרגם" את זה לרבדים נוספים

גם מעשי

כזה שקשור בעצים, בטבע

גם כזה שקשור באדם

במאורעות אותו בימי חייו:

אנחנו גוזמים את הענפים שצמחו בחיינו

מכינים את מבנה המרכבה שלנו

לקראת העתיד

עמיקם.

נוטעים כל עץ תחילה – ה"סרט" על הספר .

נפגשו בשורות האחרונות של אולם ההקרנה, שנה א', בית הספר לקולנוע, בית צבי. צעירים, יפים, אנשי קולנוע לעתיד, בחיתוך הדיבור וזוויות תנועות היד. בשורות האחרונות של אולם ההקרנה, נהגנו בעיקר, לנצל את החשיכה והריחוק מהמורה המרצה, ו... להירדם. אנשי קולנוע לעתיד, חיים בעיקר את הלילה, שעות היום מוקדשות לשינה טרופה.

הייתה ביננו הערכה ותחרות סמויה, כמו שצריך. התחרות הסתיימה ברגע שהמחזור כולו, פרץ במחאה סוערת, על קיפוח "מגמת הקולנוע" במוסד המיתולוגי, לטובת "מגמת התיאטרון", בחלוקת התקציבים. ההתגייסות למלחמה בחוסר הצדק שלטעמנו היה משווע, האפילה על התוכניות לכבוש את אולמות הקולנוע. אוירת המאבק, הצודק לדעתנו, סחפה את כולנו לקראת הפסד אישי ידוע מראש, אבל חישלה את אופיינו ובעיקר, לימדה אותנו לאהוב ממש, כל אחד ואחד מתלמידי הכיתה ההיא, מחזור שנת 1987 ולסדר שוב את סדר העדיפויות הנכון. ירון (שם בדוי) התגלה כמנהיג מלידה, יכולתי להבחין בכך, למרות מסך ענני העשן המתוק שהייתי אפוף בהם באותה התקופה... המקצוע, מחייב.

אח"כ נפרדה דרכנו, כשהמאבק הסתיים. ירון התפנה, כדרכו, להילחם, ועל החזרת הבנים מלבנון, במלחמה שדישדשה ולא הלכה לשום מקום. כדרכו, מצא עצמו בלב הסערה הציבורית שקמה. כתב ספר על המאבק ההוא. הקים משפחה.

ושוב נפגשו לאחר שנים של ניתוק, כשהבאנו את הילדות הבכורות ביחד... לגן הילדים. ירון התמקצע בכריתת עצים, בנה את ביתו תוך כדי שמערכת היחסים עם אשתו הראשונה מתפרקת. לאחר מכן הגר לקנדה והדרכים שוב נפרדו.

שמע שנפרדתי מאישתי הראשונה, התקשר... רצה שאראה בעיני, את האימפריה שבנה, שם בנכר, מוקף בכל המנעמים שהכסף הגדול שעשה, יכול לקנות: פנטהוז על גדות הנחל שעבר בשולי "העיר הכי יפה בעולם" לדבריו. ונקובר. היו גם המרצדס הגדולה והשחורה, עם ריפודי העור בצבע שנהב. אופנוע אימתני מסוג הארלי דוידסון ו... אוטובוס ענק שהסב אותו לקראון טיולים מפואר, בחניון השמור. ורק מי שהכיר את הרקע של האיש המיוחד הזה, יכול היה להבין את תחושת ההישג הגדול שהייתה לו מכל השפע שהקיף את עצמו וחילק בנדיבות עם ידידיו.

שהגעתי להתארח, כבר היה בעיצומם של הגירושים מאשתו השנייה. כל האימפריה שבנה בשתי ידיו, עמדה להתרסק ובשנים שראה את רכושו וחלומותיו מתנפצים, וכשכבר חזרתי לארץ, להילחם את מלחמת ההשרדות שלי, מצאנו נחמה הדדית, בשליחת אלפי (!!!) מיילים, וכמעט מידי יום.

בהספר "גיזום", המיילים שהחלפנו ביננו, הם רק המעט שבמעט.

תוך כדי הסערה שבחיי והשאלות שעלו בי, הובילו אותי, להעמיק בחכמת הקבלה, תודה לאל. חלק ניכר מחלופת המיילים עוסקים בנושא הזה. ירון, באותה התקופה, נאחז במסע שלו לאפריקה, ובפרוייקט להקמת בתי יתומים ומוסדות חינוך למיליוני ילדים אפריקאים רעבים, בטרם גירושו מאשתו השנייה. רבים מהמיילים הם חיזוק הדדי וזריעת הזרע לעתיד לבוא, אצל כל אחד מאיתנו וביחד. לא היה ספק לשנינו, שמבין החורבות, יצמח ויעלה משהו חדש, שתיל חדש שצומח ויצמח, תוך השנים שבהן התכתבנו, ויעלה פרותיו, בחסדי שמיים, לעתיד לבוא.

לנו, השניים, ירון ואני, יחד אתכם הקוראים, לא נותר אלא להעניק לו, לשתיל את התנאים המיטבים ולכוון את צמיחתו שיעלה ויצמח וישגה וייתן פירותיו. ב"ה.

זאת מטרת הספר "גיזום".

המאמרים שמלווים את ההתכתבות ושצרפתי להם, כמיטב יכולתי, את התרגום החופשי שלי, בחרתי מתוך אוסף מאמרי "שמעת" שהם יהלומים של חכמה, מפי המקובל הענק, הרב יהודה הלוי אשלג זצ"ל, "בעל הסולם", וכפי שרשם וליקט בנו ותלמידו, רבי ברוך שלום אשלג זצ"ל, הרב"ש. בנוסף, בסוף כל מאמר ותרגום חופשי, הוספתי את הפרשנות שלי לנאמר, בהקשר למלאכת הגיזום. הקטעים האלה ישבו בזיכרון המחשב, מספר שנים ורק כעת, אני מרגיש שהגיע זמנם לצאת אל אוויר העולם.

"גיזום" לא מקפח את ההתבטאות המעשית של המונח ופורס, באפס מה, את הסודות של המלאכה, שלעניות דעתי, קרובה בהגדרתה, לשותפות במעשה הבריאה, בין הבורא לנברא. באמצע "אני חילוני מאמין", מעין הצהרת כוונות שלי, שהיא נמל הבית שממנו ואליו מכוון בגיחות שלי למסעות הקטנים והגדולים בחיי.

תהנו.

עמיקם.

ארץ זבת חלב ודבש

[ירון]

גן עדן
להט החרב המיתהפכת
ששומרת על עץ החיים ששומרת על מקור המים
ששומרת מפני הזיקנה
הגוף מיזדקן כי הוא מאבד נוזלים
בלה ומתייבש
הוא שאמרנו ... הכל מים ... קול ה' כמים רבים
טבילה... התחדשות ... הזדככות
אלה מושגים מופשטים
אורך חיינו ... חיי נצח
הם רק בתודעה
כמו שאמרת
מלאך שווה לשכל
ותו לא

אל תרים ידיים ... ימים .. שמים ... מים
מים זה דבר שצריך לחפש ... לחפור .. לדלות

אל תוותר

ארץ שאגמיה ברזל ... ונחליה ..

יהיה בסדר
לא סתם אני אומר

[עמיקם]

אין חזון שיכול למלא את הבור הזה, הרעב זה לניקיון, לביטול הגופניות .
אני זוכר הייתה תקופה שעשיתי כל מיני תרגילים עם צום וניקיון של הגוף. הושפתי חזק מאיזה ספר
שקראתי בנערותי.
לפני ואחרי הפסקתי לאכול דברים מתוקים ועוד כמה דברים ושתיתי מים חמים עם דבש.

באותה התקופה שלפני הצומות, הייתי מחסל שלושה קילוגרמים של דבש בשבוע !
משהו מטורף.

אבא שלי מנחתו עדן, היה רץ לחפש לי דבש בכל מיני מכוורות בסביבה. היה קונה ג'ארות של דבש,
אמיתי, דבש שנקרש, לא האלה שמערבבים עם סוכר. דבש של אקליפטוסים, פרחי בר, פרחי הדר, הכי
אהבתי את פרחי הבר, דבש כזה טוב, כהה. הכוורן שאבא היה קונה ממנו את הדבש היה שואל אותו
לאיזה מכולת הוא מספק, לא האמין שיש מישהו, ילד בן 16-17 שמחסל שלושה, ארבע קילו דבש בשבוע.
זרם לי דבש במקום סוכר בדם.

אני חושב שאין כבר תא בגוף שלי היום, שחי באותה תקופה. אנחנו מחליפים גוף כמה פעמים בחיים מבלי
להיות מודעים לזה. תאים מתחדשים ומתים כמה מחזורים בחיינו.
תאכלס אנחנו מחליפים גוף, אבל התבנית נשארת אותה התבנית.
גם זה סוד גדול, יש מצב שאנחנו יכולים להחליף תאים בגוף ועדיין להזדקן.
במילים אחרות - האבנים של הבנין, כל אחת בפני עצמה, בנויה להתחדשות, שיכפול וצמיחה אבל באיזה
שלב, מקבלות איזו השפעה חיצונית, שעושה איזה מגמה כללית של התחדשות וצמיחה ל - הזדקנות
ומוות.

כמו המחשבות בראש.
בנויות לפי אותו הדפוס של קריאה ופיענוח המסר מחמשת החושים והשוואה עם תבניות מהעבר שנצרכו
בזיכרון,
אבל יש משהו מעליהם שעושה את המחשבות של צמיחה או עצירה.
זה לא השכל עושה את הזיקנה, זה משהו אחר.

קשה לשים על זה את היד, כוח חיצוני שמתלבש על הגוף שהוא נצחי, מתחדש, כמו שהגוף הרוחני נצחי.
אין התכלות בשני אלה, יש איזה מנגנון שמכבה את הגופים האלה.
כל התרבות של הרפואה המערבית מפספסת את זה כי היא שבויה במילארדים שהיא מרוויחה בתעשייה
שמנציחה את ההחלפה של המנגנון שקיים בגוף, של ההתחדשות הטבעית, בתרופות.

האדם יש לו את היכולת של הלטאה בזנב, אבל בכל הגוף. הוא מתחדש.
בטבע, ככל שהמוח יותר מפותח, התכונה הזאת יותר מפותחת.
לקוח מהיכולת של הצומח. אם אתה נותן לעץ את התנאים האופטימאליים, הוא יחליף לעצמו את הגזע,
את השורשים, את הענפים והעלים ויכול להתקיים לנצח. שריפות, שטפונות, רוחות חזקות, כל אלה בגדר

גורמים חיצוניים שעלולים לפגוע בעץ, פגיעה בלתי הפיכה, במערכות ההתחדשות שלו, ואז הרצף נקטע, והזרעים שנזרעו באדמה, הם מייצרים את ההמשך של אותו העץ.

זה אולי מסביר למה לפני כמה שנים, מאתיים, שלוש מאות ויותר שנים... תוחלת החיים הייתה של חמישים שנה במוצע והיום עם כל הרעל והזיהום היא עומדת על שישים, שבעים ויותר. היכולת שלנו לעבור מצבים, לנצל את סגולת ההתחדשות בתפיסתנו, התרחבה. אנחנו יכולים לחזור להיות ילדים, תוך קריאה בספרים, צפייה בסרטים או גלישה תחת זהות בדויה ברשתות החברתיות. בזמנים קדומים יותר, נולדנו לתוך תבניות מגושמות של עתיד ידוע מראש. ההזדקנות הייתה המשך טבעי, לקיבעון המחשבתית שכפתה עלינו הסביבה הדלה בגרויים. יכולת להיות דור עשירי של נפחים ולא לצאת את גבולות הכפר, כל ימי חיך. היום המצב שונה.

למה זה חשוב לנו?!

כי אתה מציע לי חזון, כדי לשחזר איזה מערכת כזאת של התחדשות. כי הקשיים, כמו שאנחנו יודעים, נעלמים, שיש את הדחף הזה, שאנחנו לא יודעים להסביר אותו, שהיה קיים בשפע, שהיינו צעירים וחזקים.

היום אנחנו מתקשים לגייס אותו בתוכנו, כמו שהיה בזמנים אחרים. במהלך התקופה שיכולנו ללמוד על המערכת הזאת לעומק ובמדויק, שטפו לנו את הראש עם גופניות. תפיסת עולם שגורסת שמה מאפשר את קיומנו ואיכות חיינו, את כוח החיות הזה, קשור בתנועות שאנחנו עושים עם הגוף ואיזו התגברות בכוח השרירים, באמצעים פיזיים כוחניים. לרגעים הקשים, השאירו לנו, מוסר השכל פשטני ו"מעשי": טוב להיות בריא, חזק יפה ועשיר מאשר חולה, חלש, מכוער ועני... וגם קצת אהבת חברים - מוכנים למות בשביל להחזיר הביתה גופה של חבר מהקרב, מורשת קרב של אחים לנשק, לוחמים.

המערכת העליונה, זאת שבאמת שולטת על חיינו, לא עובדת לא על העיקרון הזה ולא על זה. שום דבר ממה שאנחנו עושים בידיים וברגליים וודאי שלא החיבור בנינו שמושגת על האיומים החיצוניים, שמאחד אותנו בזמן סכנה ונעלם יחד עם העלמות הגורם שמאיים על הכלל.

היא גם לא עובדת על מחשבות מטהרות, או חיוביות, או לא יודע, כל הניו אייג' הזה. זה משהו אחר, הכוח הכי חזק ביקום והעולמות העליונים, אחרי כוח ה' ית' כוח הבריאה - יש מאין

כוח בריאת האין וכוח בריאת היש מהאין

שתי פעולות שונות, הופכיות במהותן, שהן אחד.

יש רמז על זה בפסוק "בראתי יצר רע בראתי תורה תבלין"

בראתי אין, חלל פנוי מהשפעת ובראתי את המילוי לחלל הזה או את אמצעי המילוי.

כוח עליון שבורא לעצמו חסרון ואת התיקון והמילוי על החיסרון הזה.

אין אפשרות לא להתפלמס על זה אבל זה מפתח הכל.

בתרגום על מה שעובר עלי בעת הזאת - יש לי חתיכת בור שחור

שבולע הכל ואני צריך למצוא את האמצעי למלא את הבור הזה, באופן הגיוני, אחרת הוא מחסל 3 קילו דבש טהור בשבוע.

וכשהוא נכבה טיפה, הבור, האברים בגוף שלי נעלמים.

ככל שהוא יותר דומיננטי, הוא במצב מעורער יותר:

כמו האוויוניקה של מטוסי הקרב המודרניים, יש להם תעופה שרק מחשב יכול להכיל את סדרת הפעולות היחסיות שצריך לעשות בכנפיים ובמנוע, כדי להשאר באוויר.

בן אדם, עם היכולות המוטוריות והתגובות שלו, לא מסוגל

לשינויים האלה התכופים והמידיים, בכיוונים של הפעולות, במהירות התגובה הנחוצה,

סך המכלול בסדר הפעולות.

אתה בתור טייס עושה תנועה אחת בהגה השליטה, שמתורגמת לאלף פעולות שמבצע מחשב הטיסה, בגלל שהכנפיים בנויות ככה שהן מביאות את המטוס לשיא היכולת התעופתית שלו, על חשבון יציבות ושיטה סדורה בדינמיקה של חוקי הטיסה.

מחשב התעופה הזה, זאת המערכת שנותנת את היכולת לרצון בור כמו שלי, להגיע למצבים קיצוניים ונישלטים כ"כ וברגע שהיא נחלשת או מנותקת מאיתנו, הבור שיודע רק לבלוע, מכניס את המערכת לסחרור.

באופן יותר רחב, יש סך של אמצעים למערכת הגדולה הזאת שמרכיבה את האנושות, שהיא כלולה מהמרכיבים האלה בדיוק:
האין - החיסרון שברא הבורא, שמכנים אותו יצר הרע, רצון לקבל, כי הוא ההפך מתכונת הבורא, שהיא תכונת ההשפעה. לתת.

וה"מכשיר" או היכולת למלא את האין הזה ולהפוך אותו ליש.
לא מבחינת ממשות, כמו שאנחנו מבינים אותה, כמו שאנחנו קולטים אותה בחושים שלנו, אלה שהיא הופכת באמצעות הפעולה הכפולה של החיסרון ומנגנון המילוי - התורה, ליש, לדומה לתכונת הבורא. השפעה חלוטה,
וסך האמצעים האלה, של החיסרון והמילוי, העומדים לרשותנו, מוגבלים לפחות בהשגה הכללית של האנושות.
כי ההשגה הזאת, בכח הבריאה, היא בצמצום, בהסתרה.

הסתרה מהסוג הזה, כמו שאתה מגלה, אחרי מסע של עשרים ק"מ, או 70 ק"מ, שנגמר לך האוויר בריאות וכל הגוף שורף אש, שפתאום יש לך רזרבות שאתה לא מבין מאיפה הן באות. פתאום במצבים הקיצוניים, כשיש דרישה, העתודות האלה מתגלות. והגילוי של העתודות האלה, מתגלה ביכולת להתקשר, בין הנשמות לגוף אחד, למרות הכוח שדוחה אותן זו מזו, כוח השבירה, כוח הפירוד.
הגירוש מגן העדן והמלאך עם החרב המתהפכת ששומר על עץ החיים. שומר על סוד כוח הבריאה המתחדשת.

יכולת ההבחנה בין טוב לרע, בין הכוח המאחד למפריד, היא לא הארת חכמה. היא הארת החסדים. היכולת להפוך את הרע לטוב, היא הארת החכמה. יכולת ההבחנה בין טוב לרע, עץ הדעת, היא לא היכולת לבחור בין הטוב לרע, אלה רק להבחין בניהם והיא מתאפשרת באמצעות הארת חסדים, שאתה מאיר את חלק האין שבך, את הבור הזה שהוא הפוך מתכונת הבורא. סוג הארה שמעניקה לך את ההבחנה, לא את אמצעי החיות.

הארת חכמה היא היכולת לבנות על פי תבנית שמצויה מחוץ לך, את האמצעי להפוך את האין ליש תבנית כוח הבריאה.
זאת הייתה המתנה שקיבל אדם הראשון ונלקחה ממנו כשחטא בעץ הדעת,,,,,
לא נלקחה אלה מוסתרת.
וסוד כוח הבריאה, גנוז וצפון במקום ממנו נובע גם כוח המפריד, מלאך המוות, שיש לו עוד הרבה שמות.

נניח אתה יושב בבית ומשתעשע עם ליוויתן ושור הבר כי הבורא שם עליך עין ומחבב אותך. נניח שאתה מואר.

יש לך כמה אפשרויות לעשות שימוש מעשי ביכולת שהשגת:
ואתה בוחר להאכיל ילדים רעבים באפריקה
וזה לגיטימי לחלוטין, אפילו חשוב ביותר ודחוף אין ספק.

כעת, אתה צריך לבחור מה לעשות:
או לבקש גשם שישקה את השדות באפריקה,
או לחנך את האחים של הנערות שידעו איך לנהל משק מים, לזרוע ולקצור חיטה, שתצמח מהגשם הזה,

או להשמיד את כל החארות שמונעים מהאחים של הנערות האלה, ללמוד את המלאכה ובמקום זה רותמים אותם למכונת מלחמה מתועבת, כדי לפמפם תעשיות של נשק ורצה, או שרותמים אותם לתעשיות של חצי דולר ביום, במקרה הטוב.

מה אתה עושה ?

תשמיד את אלה שמפריעים נכון ?

אני הייתי עושה את זה !

אבל אומרים לנו שה' ית' לא אוהב שמחסלים מעשה ידיו

בקיצור

מה שאני אומר זה, שבאמת אפשר להפעיל את הכוחות האלה מהכורסא בבית, לא צריך לרוץ עד סוף העולם, אלה אם אתה נהנה מזה וזה מביא לך סיפוק.

בכל מקרה, צריך לפתור את הבעיה של הרעים שהולכים נגד. גם זה לא מסובך, אבל זה בהסתרה גדולה. אתה צריך להיות במקום שבו אתה באמת במועדון המשחקים עם הליוויתן ושור הבר כדי לקבל את היכולת המעשית ואת יכולת השיפוט, לדעת מתי ואיך להפעיל את הכוחות.

וזה לא בשמיים, זה בארץ אחי

בארץ

מרחק נגיעה

רק שנסתר, חמקמק,

נסתרות דרכי ה'.

במה שאני כותב לך יש יחד - גילוי ומילכוד גדול.

המלכוד שהאנושות נמצאת בו, ביתר שאת בתקופה האחרונה.

על מנת להסיר את החמקמקות, אתה צריך, בראש ובראשונה לרצות יכולת כזאת, נצחית, עליונה.

רובנו, היכולת הזאת, נראית עבורנו דימיונית ולא נחוצה.

אנחנו נשקיע את מיטב שנותינו בלימוד וטיפוח היכולות שמתאימות למידותינו

מי מאיתנו רוצה לרכוש את כוח הבריאה, את תכונות הבורא ?

אנחנו מסתפקים לרוב, בלימוד ורכישת הכלים שאין להם השפעה ממשית על הכוחות שסובבים אותנו,

אנחנו משקיעים את מירב המאמצים ברכישת יכולות "ארציות" יותר, שיספקו לנו את הארוחה הבאה, את

התשלומים למשכנתא ואת הרכב של השנתון הבא.

כדי לספק את התשוקה שלנו לשנות את המציאות, שברוב המקרים, קשה לנו, מתסכלת,

אנחנו שוקעים בכורסא בצפייה בסרטי פנטזיה על גיבורי על, שמשנים מציאות באמצעות כוח האגרוף

או איזה יכולת מיסטית פילאית שקיבלו, אחרי שנעקצו מעכביש, או שהברק היכה בהם.

קושי נוסף, הוא בתנאי שמציבה החכמה הזאת, לרכישת היכולת העליונה :

אנחנו צריכים לרצות לשנות את האופי האגואיסטי מהקצה לקצה.

לרצות לשנות.

במקום לראות בחיבור בנינו, הזדמנות לרווחה של הכלל, אנחנו עסוקים בלחטוף ככל שנוכל מהערימה

של השפע, כל אחד לעצמו ואם אפשר, כל אחד מהצלחת של חברו.

אנחנו בונים את המוסר האנושי, על אבני בניין של החיות בטבע,

מהן אנחנו לוקחים דוגמא, והיכולת האנושית, לקחה את הנטייה החייתית הזאת למגבלות.

כל מה שצריך זה את הרצון לשנות בנו את התשתית ההתנהגותית ואת האופי האגואיסטי המקולקל.

שני התנאים: הרצון לרכוש את היכולת והחכמה העליונה והצורך באיחוד בנינו, לטובת בניית הצורך

והרצון לשינוי האופי והמגמה החייתית שבנו, שני אלה הם תנאי הסף שבעצם הופכים את ההשגה

והתפיסה בשינוי, ללא רצויות ולא מבוקשות, על ידי מרבית האנושות.

ובמקום שאין רצון ואין את המגמה שתעיד על הנכונות לעשות תנועה לקראת השגת היכולת והתכלית

לקיום האנושות, ההשגה הזאת נסתרת ונמנעת מאיתנו.

הדרך שאנחנו הולכים בה, לצערי, מובילה לקראת מבוי סתום ויאוש. הסימנים סביבנו, מעידים יותר מתמיד, על הנחיצות והדחיפות בהשגת החכמה שתוציא אותנו מהמערכות שנקלענו אליה. אנחנו חותרים נגד הזרם, עד שכבר לא יהיה כוח בידיים וברגליים ונשקע במצולות. העולם שסביבנו, מערכות קיום החיים, נהרסות בשל מעשי ידינו. הכוח של ההתחדשות והצמיחה, נמצא תחת השפעת מלאך המוות ונכבה, קמל ומת.

האנושות נועדה לתכלית הזאת העליונה. נועדנו לגלות ולרכוש את התכונות של הכוח שברא אותנו, שברא את העולם שאנחנו חיים בו, חוקק את החוקים וקבע את מהלכי המשחק. לא נחמוק מהייעוד הזה. בתורה הקדושה אנחנו לומדים שיש את דרך התורה וכנגדה את דרך הייסורים. מהרגע שנחליט שאנחנו באמת רוצים להפסיק לסבול, ונעשה את הצעד הקטן הראשון לקראת פריצת הדרך, נגלה שהדרך סלולה, מחכה לנו בזרועות פתוחות. שוב לא יוצר הנתק, בשל הנסיבות הסביבתיות, בהמשכיות של צמיחתנו והתפתחותנו כבני אדם. אין צורך במות העץ, וצמיחתו המחודשת מתוך הזרעים שבעפר. אם נדע לרכוש את הכלים ונעמוד בתנאים, העץ ימשיך להתחדש לנצח וברצף שאין בו נתקים.

שלב ראשון: להכיר במציאות, להסכים לתפיסת העולם הזאת, לרכוש את היכולת להבחין בשתי האפשרויות ולבחור בחיים.

מאמר:

לא אמות כי אחיה

בפסוק "לא אמות כי אחיה". האדם בכדי להגיע להאמת, צריך שיהיה בהרגשה שאם לא ישיג את האמת, הוא מרגיש את עצמו למת כי רוצה לחיות. זאת אומרת, שהפסוק "לא אמות כי אחיה", נאמר על מי שרוצה להשיג את האמת.

וזה סוד "יונה בן אמיתי", יונה מלשון אונאה, בן מלשון מבין, שמבין משום שתמיד מסתכל על מצבו שבו הוא נמצא, ורואה שאונאה את עצמו, ואינו הולך בדרך האמת. כי אמת נקרא להשפיע, היינו לשמה, והיפוך מזה אונאה ושקר, היינו רק לקבל, שהוא שלא לשמה. ועל ידי זה הוא זוכה אח"כ לבחינת "אמיתי", היינו ל האמת, וזה סוד "עיניך יונים".

שהענינים דקדושה, הנקרא עינים דשכינה הקדושה, יונים, מרמים אותנו וחושבים שאין לה עינים חס ושלוש, כמו שכתוב בזה"ק בסוד "עולמתא שפירתא דלית לה עינים". והאמת היא, שמי שזוכה להאמת, אז הוא רואה, שיש לה עינים, שזה סוד, כלה שענינה יפות כל גופא אינה צריכה בדיקה.

מתוך מאמרי שמעתי, לבעל הסולם.

תרגום חופשי:

השכינה הקדושה, הוא שם כינוי למערכת הקושרת בין הנשמות בעולם הזה, לעולמות עליונים. מקום ההתגלות של ההשפעה על חיינו כפרטים וככלל. מערכת של קשר הדדי בין הבורא לנברא. למערכת הזאת השפעה כפולה:

- א. היא האחראית על הקשר ואיכות הקשר בין בני האדם.
- ב. היא האחראית על מערכת הקשר ההדדי שבין הבורא לנברא. את איכות הקשר, קובע האדם הנברא מסיבת התקיימות הבחירה החופשית.

גבולות האחראיות שיש לשכינה הקדושה נמתחים מסיפוק הצרכים החומריים הבסיסיים ביותר הנחוצים לחומר הגוף לקיומו, כולל המרכיבים הבסיסיים ביותר של האטום, הכח המחזיק את מבנה האטום וחלקיו ועד למערכות הקושרות בין החומר למכלולים המורכבים ביותר, מערכות תומכות קיום במעגלים פנימיים וחיצוניים, מערכות נסתרות תומכות קיום, תחושות תענוג וסבל, כאב והנאה, שמחה וכעס, כוחות הקושרים בין בני האדם בינם לבין עצמם ובינם לבין סביבתם, "ניהול המשאבים" של חלק הנשמה באדם, החלק הרוחני שבאדם, ועוד ועוד. המערכת עצמה, אינה משפיעה מעצמה כלום, אלה שהיא מקום הגילוי בפועל של השפעת המערכות העליונות ממנה, שהן נסתרות מעיקרן. "השכינה הקדושה" היא רק התבטאות אחת של המערכת השולטת - המלכות, כפי שהיא נתפסת על ידי האדם המשיג. עבור מרביתנו, אלה שחיים מעל רמת ההשגה החומרית, היא מושגת כלא קדושה בכלל

ואנחנו רואים בה התגלות של הכוחות המפרידים בנינו לבין בוראנו ובנינו לבין עצמנו. מכוון שבהגדרת תפקידה, היא אינה משפיעה מעצמה, אלה שהיא משמשת מקום הגילוי של ההשפעה ההדדית שבין הבורא לנברא, הרי שמקובל לראות בה מראה על דמותו של האדם, על החלקים ה"מקולקלים" שבו, אלה שבאופיים ומהותם, מרוחקים מתכונות הבורא, התכונות האגואיסטיות שבנו, שהן הפוכות לתכונות ההשפעה והאהבה החלוטה של הבורא לנבראו.

תכונת המראה ושיקוף הדמות שאין בה יכולת, אלה לשקף את מקום הקילקול, היא מה שמכונה "עיניך יונים", חוסר יכולת בהבחנה ושיקוף החלק הקדוש שבאדם, התכונות שבו שמשותות בצורתן לתכונות הבורא. בעל הסולם, במאמר "לא אמות כי אחיה" מסביר, כי היכולת הזאת, החכמה הזאת, אומנם כן קיימת במערכת השכינה הקדושה, רק שהיא נסתרת מהאדם שטרם זכה להשגת התיקון המלא. השגת תכליתו בהשתוות תכונותיו לבוראו.

גיוזם:

בעץ ישנה התפצלות בכוח החיות שמייצרת שתי מגמות הפוכות: הצמיחה כלפי מטה, לבניית השורשים, והצמיחה כלפי מעלה לטובת החשיפה לאור השמש. שתי המגמות הפוכות שנובעות מאותו המקור, מקבלות אופי שונה. הנטייה לצמיח כלפי מטה, להתחפר בתוך אפילת האדמה הלחה והקרה ולעומתה, הנטייה לקראת האור, לגובה האפשרי הניתן, להתפשט ולמתוח את קצה גבול הענפים, גבוה ורחב ככל האפשר, על מנת לזכות בקרני השמש המחיים והמחממים. שתי המגמות הפוכות, משרתות את חלקי העץ כולם. הענף שנמתח לכיוונה של השמש, זקוק למים שמספקים השורשים שמעמיקים לאדמה וההפך. לכל מגמה כזאת, ישנן עוד מספר פעולות משנה שתומכות בכל אחת מהמגמות ההפוכות.

היכן מערכת הפיקוד המרכזית שמחליטה את ההחלטות האלה?

ומה על ההשפעות החיצוניות שהן לבד מהצמיחה לכיוון האור וההעמקה לכיוון המים והמזון שבאדמה?

העץ נמצא במצב של תגובה מתמדת לאיומים מצד חרקים וחיות הניזונות מהעלווה והקליפה המזינה. לאיומים האלה הוא מגיב באמצעות רעלנים. לעומת זאת, הפירות שמכילים את הזרעים, אותם הוא רוצה להציע כסחורה המבוקשת והטעימה ביותר בשטח, באופן שיאכלו ע"י אותם חיות ופיצו את דור העתיד, רחוק ככל האפשר משטח האדמה שהוא נטוע בו.

ומה על הפרחים שזקוקים לחרקים שיאבקו את פרחי נקבות העצים?

שוב, שתי מגמות הפוכות וסותרות זו את זו. מי אחראי להבחנות האלה המדוייקות שהן חשובות כ"כ להשרדותו? מה חלק סביבתו של העץ, עצים וצמחיה מגוונת שצומחים בסמוך אליו, בקבלת ההחלטות האלה? ומה על השאלה הבסיסית הראשונה, שאלת העץ הראשון על פני הכדור, שמתקיימת בכל אחד מהעצים, על אלפי הסוגים והמינים שקיימים בעולם, מה גורם לעץ לרצות להיות? לצמוח? לשרוד על פני האדמה? מהו הכוח הפועם בו שמנער את ענפיו ועלעליו ואומר להם, גדלו?

האם רק התקיימות של נסיבות המאפשרות את קיומו, בהתאם ליכולות שהתפתחו בו מעצמו?

האם העץ הוא אוסף של יכולות שנקבצו יחדיו, לכדי יישות אחת שמסוגלת לקיים כמכלול, יכולות מוגבלות, כל אחת בפני עצמה?

מי אוסף ואוסף את היכולות האלה ליחידה שלימה אחת, אם כן?

ואם היכולת התפתחה בעץ עצמו, כיצד קיבלה את הגיוון הגדול כבר בראשית הדרך, שהרי התנאים שמאפשרים את קיום העץ הגיעו לידי שלימות, עוד בטרם צמח עץ אחד על פני האדמה?

שאלות שעל חלקן ניתן לענות באופן שאנחנו מייחסים את התפתחות החיים על פי התפיסה האבולוציונית, הדארוויניסטית. תשובות שהולכות רק עד לרגע המכונן הראשון, הניצוץ הנעלם שמתקיים, מאז בריאת העולם כפי שאנחנו מכירים אותו ועד אחרון העצים הצומחים בימנו אנו. הסיבה לקיום.

מרבית הידע האנושי, מבוסס על התבוננות, באמצעות חמשת החושים שבנו ועיבוד המידע המתקבל, בשכל.

עם הזמן, הפכה ההתבוננות למואצת, באמצעות שיטות מחקר של ניסוי מדעי.

המחקר האנושי הוא בעצם היכולת למדוד ולהגדיר באמצעות דפוס פעולה שחוזר על עצמו במדויק. דפוס שאנחנו מכנים בשם חוק. מידי פעם מתווסף ליכולת המדידה, פיתוח טכנולוגי שמסוגל לדייק יותר, להעמיק יותר, להרחיב את היכולת החושית, והחוקים עוברים שינוי בהתאם למידע שמתקבל.

כמעט כל יכולת המחקר ויישומו, מתבססים על התערבות חיצונית במושא המחקר.

בתחום החקלאות, אנחנו לומדים להשפיע על העצים, באמצעות התערבות בתנאי הגידול הסביבתיים, התערבות כירורגית, התערבות באמצעות חומרים שאנחנו מוסיפים או מחסירים מהעץ ולאחרונה, התערבות באמצעות שבירה ואיחוי מחדש את הרצף הגנטי של הצומח. המיפוי המדעי של חלקי העץ ופעולתם, הגיע להשגים מרשימים ביותר.

יחד עם זאת, אין וולו מדען אחד שיודע להגיד שגילה את המרכיב הזה האחד שקושר יחדיו את סך החלקים, בעלי המגמה ההפוכה של העץ, או הצומח בכלל ושיכול להשפיע ללא התערבות חיצונית, על נחישותו או רפיסתו של העץ, להצליח במשימת חייו. בתפיסה האנושית והמדעית, הצומח על פני הכדור, הוא מערכת של תגובות, המופעלות בשל נסיבות חיצוניות. עוד לא קם המדען שדיבר במושגים של עץ שמח או עצוב, מאושר או מדוכא וטוב שכך, מכוון שהיה נחשב למדען מטורף.

מדוע אנחנו מחסירים מהיישות הצומחת, את היכולת הרגשית ?

אולי מכוון שחיוך של עץ, נמתח על פני עשרות שנים ?

ואולי מכוון שאין בנו עדיין את היכולת לבחון את השינויים הרגשיים שקורים בעץ בכלים המדעיים השכלתניים שאנחנו עושים בהם שימוש במחקר של עולם הצומח.

המפתח לפיצוח עולמם הנסתר של הצמחים הוא באופן שאנחנו מתרגמים בשכלנו, מידע באמצעות החושים, לרגשות. המכשלה הגדולה היא, שבגוף האדם, אנחנו מסוגלים למפות את מוח האדם ולתרגם תגובה מוחית חושית, לפעילות שאנחנו מגדירים כרגש. בעץ ... אנחנו לא יודעים היכן המוח ממוקם.

מכשלה נוספת, אולי אפילו גדולה מהראשונה היא, שגם במוחנו שלנו, אנחנו רואים את הפעילות, אנחנו יכולים להבחין בתוצאה של התהליך, בפעולת בלוטות ההורמונים וכו'. אנחנו לא יכולים להבחין ב"תרגום" שעושה המוח את המידע לרגש. אנחנו מסוגלים להבחין רק בתוצאות המעבר מההבחנה החושית לתגובה הרגשית. מי שמנהל בפועל ועומד מאחורי הקלעים של התהליך, נעלם מאיתנו.

האם מתקיימת מערכת הדדית של רגשות, המשפיעה זו על זו, בין הצומח, החי והאדם המדבר, שמשפיעה על איכות חייו, חיותם, היכולת להתמודד עם הנסיבות החיצוניות, היכולת לצמוח ולשגשג, ולעומת זאת, לקמול ולנבול ? על ההשפעות ההדדיות של מצבי רוח בין בני אדם ואפילו חיות, אין ספק. ישנה אפילו תפיסה שגורסת שהשפעה גדולה של גרמי שמיים (דומם) ומיקומם היחסי בינם לבין עצמם, על חיזוי העתיד ואיכות העתיד שאנחנו מכנים בשם אסטרולוגיה ושרבים מהאנשים שחיים על פני הכדור, מאמינים בהשפעתה על חייו, ללא עוררין.

ומה לגבי הצומח ?

ניתן לשער, שאומנם קיימת השפעה מהסוג הרגשי הזה של עולם הצומח על חייו, שהיא חלק מהשפעה הדדית שקיימת בין כל המרכיבים את החיים על פני הכדור, דומם, צומח, חי ומדבר, מבלי להסתכן באישפוז כפוי. אפשר לסכם, שהחכמה הזאת, לאבחן ולהשיג את הכוחות האלה הרגשיים והשכליים שקיימים בצומח, נעלמה מהעולם, או שעדיין מחכה להתגלות.

התגלות היכולת הזאת בצומח בכלל ובעצים בפרט, תשליך ללא ספק ובאופן משמעותי, על היכולת של האדם לאבחן את הגורמים המשפיעים באמת על חייו ולמצוא את מקומו במערכת הגדולה, כחלק תורם ומשפיע, לבד מנטייתו המובנית לקחת ולנצל.

אליהו הנביא זכור לטוב.

ורעב כבד בשומרון, ואליהו נצטווה לחזור לממלכת ישראל ולהפסיק את הבצורת - ובתנאי שאחאב יכיר באלוקותו הבלעדית של ה' ויעזוב את עבודת הבעל האלילית. לשם כך נערך עימות בין אליהו הנביא לנביאי הבעל על הר הכרמל. עימות זה, שהמחיש את קנאותו של אליהו לאלוקים, הסתיים בהכרת העם בייחודו של ה' - "ה' הוא האֱלֹהִים, ה' הוא האֱלֹהִים" (מלכים א, יח 39), בטבח נביאי הבעל וב"גִּשְׁם גְּדוֹל" (יח 45) שסיים את שנות הבצורת. המלכה איזבל, אשתו של אחאב, איימה להרוג את אליהו כנקמה על טבח נביאי הבעל, והוא ברח למדבר באר שבע, משם נשלח "עַד הַר הָאֱלֹהִים חֶרְב" (מלכים א, יט) אז, בהר סיני, התגלה לו ה' ב"קוֹל דְּמָמָה דָּקָה" (יט 12) ושלח אותו למשוח מלך חדש בישראל ובארם, ולמשוח גם - את אלישע בן שפט לנביא אחריו.

מתוך: לקסיקון לתרבות ישראל.

[ירון]

לא כל כך הבנתי את העיניין עם אליהו
קרא בשם השם וענה לו...הרג את נביאי הבעל...הרג ארבע מאות
הוציא אש מכלום

אז למה היה צריך לפחד ממושחתת כמו איזבל ?
לברוח, לרעוב ?

[עמיקם]

אההה
אהמפפ
אאאא

טוב, ננסה לענות באופן שישאיר איזה ניחוח של שאלה בלימוד, מורה טוב, פותח כיוון והתלמיד בדרך כלל עונה על השאלה ששאל, הוא בעצמו מכון שאנחנו שנינו חברים ולומדים באיזה אופן ביחד אז מי שפותח את הכיוון זה אתה ואני עונה מהזווית שלי

ננסה גם לענות מכל מיני כיוונים ובקיצור האפשרי כדי שישאיר את השאלה שלך על אש קטנה :

תשובה ראשונה:

שאו שערים ראשיכם
והנשאו פתחי עולם
ויבוא מלך הכבוד
מי זה מלך הכבוד
ה' עיזו וגיבור ה' גיבור מלחמה

שאו שערים ראשיכם
ושאו פתחי עולם
ויבוא מלך הכבוד
מי הוא זה מלך הכבוד
ה' צבאות
הוא מלך הכבוד סלה

קודם כל להבהיר, שמוות על פי החכמה, זה ניתוק מה' ית' ולא דווקא המוות של הגוף רשעים בחייהם, נקראים מתים.
אליהו הנביא שנלחם בנביאי הבעל, נלחם על כבוד ה'
שנלחם עם איזבל, פגעה בכבודו של אליהו
על הכבוד שלך אתה מוחל, על כבוד שמייים, אתה מוסר נפשך.

תשובה שנייה ובאותו עניין

אם היה הורג גם את איזבל
היו העם מאמינים בכוחו של אליהו
מעריצים, מבקשים את הברכה ממנו, מאליהו
את ההגנה, וכו'
היה פוגם בכבוד שמייים

תשובה שלישית:

נביאי הבעל יונקים מספירת יסוד בקטנות
לכן בני ישראל מצווים על המילה
לכרות את הערלה
לכרות החלק ביסוד ... מנגנון ההשפעה, החלק שהוא העורלה, החלק הזה שנחשב למיותר באופן השפעת השפע, שקיים אך ורק לצורך המעשה הזה של הבחירה שאתה עושה והוא להמנע מלהינות מאותו החלק, אף על פי שנברא ע"י הבורא. הברית הזאת שאתה עושה בכריתת חלק המנגנון הזה, הוא הצעד הראשון

שלך כאדם שבחר ללכת בדרך האמת והעדות על כוונתך להיות חלק באנושות שמקבל עליו את דרך התיקון, מבחירה.
הדרך של החכמה העליונה, מספקת לך את השלימות, את הטוב ואת הרע. המערכת העליונה אינה מוגבלת בתפיסה הממעיטה שלנו את הגדרת הטוב והרע, אלה שהיא מאפשרת לנו, להכריז על המגמה, בה אנחנו הולכים. העורלה, מסמלת את החלק מההשפעה העליונה שמספק גם את היכולת וגם את התענוג, לינוק מהחלק שנאסר עלינו לעשות בו שימוש. גדול יותר מכל יכולת שלנו לשלוט בו בכוחותינו ועל כן אנחנו מצווים לכרות אותו ובאופן שאין ממנו דרך חזרה.

איזבל לעומת זאת, נוקבא של טומאה בחלק רע של ספירת תפארת
תפארת היא מערכת השפעה ששליש תחתון שבה הוא רע
שליש עליון שבה טוב
ושליש אמצעי, חציו טוב וחציו רע
מערכת נגה
קליפת נגה
מסוגלת להפוך רע לטוב וטוב לרע
שבני ישראל עושים טוב בעיני ה', הופכים במעשיהם את השליש האמצעי לכולו טוב ומכריעים לטוב את הרע
שבני ישראל חוטאים לה', הופכים שלישי אמצעי לכולו רע ומכריעים הטוב לרע
המנגנון הזה, בניגוד למנגנון ההשפעה של ספירת היסוד, הוא מנגנון שכן יש בו את היכולת של התחתון להכריע בין טוב לרע
והמערכת העליונה מגיבה בהתאם להכרעה שלך
אתה לא מחסל את חלק הרע בהריגה או כריתה חס ושלום, אתה עושה טוב שמכריע את הרע

לכן אליהו ברח,
העדיף לברוח מאשר לפגום במערכת שמאפשרת את המשך שלמות מנגנון "שכר ועונש".
הרבה פעמים אנחנו נקלעים למצבים בחיינו, שאנחנו מבחינים בשליטה של מערכות גדולות ודורסניות של חירותינו, עצמאותנו. מערכות כלכליות שמשעבדות אותנו לשנים ארוכות של תשלומים עבור משכנתאות עם ריבית רצחנית, הכרטיס החכם הזה שמפרק תשלומים עבור מוצרים שאנחנו לרוב לא צריכים ורק בגלל השפעת הסביבה אנחנו רוכשים בלי הכרה, מערכות בריאות שמעדיפות אותנו במצב בריאותי של רוכשי תרופות, מערכות חינוך שכופות עלינו תחרותיות במקום שיתוף פעולה ועוד ועוד. החכמה מאירה את המנגנון הזה בדיוק שמאפשר אחד מהשניים: או שהאנושות תשלוט על המערכות האלה לטובת רווחת הפרט והכלל, או שהמנגנונים האלה ישמשו כאבן ריחיים על צווארה. הבחירה החופשית שמאפשר מנגנון כזה, נתפסת בעינינו כפגם של המערכת, אבל בעצם מאפשרת את קיומו של האדם הבוחר, ההפוך מטבעו החייתי, המתעלה עליו וממלא את תכליתו. באופן שאתה מצליח לשלוט על הנסיבות של חייך ולא להיות נשלט על ידם, משועבד להם, אתה סולל את הדרך להיותך נזר הבריאה, חופשי מכל מגבלה שמכתיב לך הגוף שאתה מולבש בו.

רביעית:

הקב"ה ית"ש ויתעלה
ברא יצר רע
רצון לקבל
וברא תורה תבלין
שהמאור שבה מחזירו למוטב
במילים אחרות, סידר בחירה חופשית
ברא את המנגנון שנחוצ לנו לקיומו ומכתיב לנו התנהגות על פי קודים של שרשרת המזון, אדם לאדם זאב.
וכנגדו, את המפתח לשליטה על המנגנון הזה
ההתעלות מעליו

איזבל עושה את העבודה
המיאוס שהעם חש למעשיה הרעים
גרם לרבים מהם לחזור בתשובה
ולבחור בטוב.

אתה לא הורג את מי שעושה בשבילך את העבודה
גם דויד השיג את זה
"אל תהרגם
פן ישכחו עמי..."

ויש עוד סיבות מסיבות שונות
רובן קשורות במקום היחיד שאנחנו שותפים עם הקב"ה, מסוגלים להשתוות לתכונותיו
שיתוף מידת הרחמים בדין
חכמה מתגלה בדרך של דינים
אבוקות של מלאכי שרת
בשיתוף מידת הרחמים בדין אנחנו ממתיקים הדינים
ממתיקים החכמה
בחסדים

נשמע כאילו הכלל היחיד הזה ... יחיד
אבל זהו הבסיס עליו מתקיים העולם
מבלי הרחמים בדין
לא היה מתקיים העולם

ואני אנסה לתרגם את המילים האלו לדוגמה שאולי תסביר:
הידע של האנושות בנושא האטום למשל
היכולת לחקור מעבר לגבול של חוש הראיה האנושי
עמוק לתוך המבנה הבסיסי של החומר בעולם הזה
הכוחות שמרכיבים אותו, שמחזיקים את המבנה הקבוע שלו
החכמה הזאת, יש בה הסתעפות מהרגע שהתגלתה
אתה יכול לבחור לרתום את הכוח הזה על מנת להשליט את חוקי הטבע על האנושות
מי שמחזיק בנוסחה, יכול להשמיד חלקים ניכרים מהאנושות
ובאופן הזה, לכפות את תפיסת עולמו, את שלטונו, את קיומו על חשבון קיום האחר
והאפשרות השניה כוללת שימוש בידע הזה, על מנת לאפשר הבנה חדשה של המגוון האנושי והתרבותי,
את החשיבות של כל חלק וחלק ממנו להצלחה של המין האנושי כולו
את השחרור מהצורך במקורות אנרגיה שמכלים את מנגנוני הקיום על הכדור וכו'.
הדוגמה הזאת פשטנית אומנם אבל יש בה את המרכיבים של הדין ואת הנחיצות של הרחמים בדין
על מנת לאפשר את קיום העולם.

האש של אליהו, היא החכמה העליונה שבכוחה לשרוף את הכוונה שעומדת
בבסיס העבודה הזרה של נביאי הבעל
הכח הזה שניסו לכפות עליו את תפיסת העולם המקולקלת שלהם
השורש שלו, משוחרר לחלוטין מאחיזתם ומסוגל להביא עליהם כלייה

[ירון]

אין לנו תשובה אחי
בכל מערכה ישנם שחקנים, ולכל אחד התפקיד שלו

ויאמר המלאך מה לך פה אליהו, ויאמר אליהו קנא קנאתי
וילך בכח האכילה ההיא ארבעים יום וארבעים לילה
זה מהזיכרון
אין לנו תשובות על דברים... לרוב אין לנו
איזבל הייתה גם זו שגרשה את היהודים
מהשפע והנינוחות של ספרד

חסידים
זה אלה שלא חושבים בעצמם
צריכים שמישהו יחשוב בשבילם ויגיד להם מה נכון ומה לא
חסיד אמיתי
זה משהו אחר לגמרי
ואין הרבה כאלה אם יש בכלל

המאמר :

"עניין הסרת הערלה"

מלכות מבחינתה עצמה נקראת חכמה תתאה, ומבחינת שהיא קשורה ביסוד היא נקראת
בחינת אמונה. ועל היסוד יש בחינת ערלה, שמתפקדה להפריד המלכות מהיסוד, ולא
נותן לה להתקשר עם היסוד. וכוחו של הערלה הוא בזה שמצייר שבחינת אמונה היא
בחינת עפר, שזה ענין שכינתא בעפרא. וכשמסירים את הכוח המצייר הזה, ואדרבא
שואמרים שהכח המצייר הוא בחינת עפר, אזי נקרא בחינת מילה, שחותך את הערלה
וזורקין את הערלה בעפר. אזי, השכינה הקדושה יוצאת מהעפר, ואז ניכר מעלת האמונה.
זה נקרא בחינת גאולה, היינו שזוכין לאקמא שכינתא מעפרא (להקים את השכינה
מהעפר). לכן, צריכין לרכז את כל העבודה להסיר את כח המצייר, ורק בחינת אמונה
הוא בחינת שלימות.

" **מהמירין על עצמן עד כזית ועד כביצה**". זית, הוא כמו שאמרה היונה, מוטב שיהיו
מזונותי מרורים כזית בידי שמים. וכביצה, היינו שאין בה שום חיים, אף על פי שממנה
תצא בעל חי, אבל לעת עתה אין רואין בה שום חיים. והם מחמירין על עצמן ומבכרין
לעבוד, אף על פי שהמצב הזה הוא בחינת זית. וכמו כן, שאין רואין שום חיות בעבודה,
וכל הכח שלהם לעבודה הוא משום שכל מגמתם הוא אך לאקמא שכינתא מעפרא. ואז,
על ידי עבודה זו הם זוכין לבחינת גאולה. ואז הם רואים שהסעודה הזו, שהיתה מקודם
בחינת זית וביצה, נעשה עכשיו לבחינת חיות ומתיקות נועם עליון.

וזה ענין "גר שנתגר כקטן שנולד דמי", שצריך אז לקיים בחינת ברית גם כן, ואז יהיה
בשמחה. ומזה נמשך, שבזמן שמולין את התינוק, אף על פי שהילד נמצא ביסורים, ומכל
מקום הקהל וההורים הם שמחים, משום שמאמינים שהנפש של הילד הוא שמח. כמו כן
בעבודת הברית צריכין להיות בשמחה, אף על פי שמרגיש מצב של יסורים, ומכל מקום
הוא צריך להאמין שהנפש שלו הוא בשמחה.

כל עבודתנו צריך להיות בשמחה. והראיה לזה מהמצוה הראשונה שניתן לאדם, אזי
המצוה נעשית ע"י ההורים, וההורים והמשותפים הם בשמחה. כך צריך להיות כל
המצוות מה שהוא עושה, שיהיה רק בשמחה.

שמעתי בסעודת ברית תש"ג ירושלים

תרגום חופשי:

אנסה לתרגם את המאמר בדוגמה שאני מקווה שלא תעורר התנגדות, אבל שיכולה, לעניות דעתי להסביר את המונחים שמופיעים בו, קרוב ככל האפשר למציאות חיינו. אחת מהדרכים לשקם חיות בר שבילו מרבית חייהם בשבי, או שחוו טראומה שחייבה הרחקתן מסביבתן הטבעית, היא באמצעות חוות שיקום. על מנת לאפשר להם להפעיל שוב את היכולות שקיימות בהן לשרוד בסביבתן הטבעית, חלוקת המזון לאותן חיות, נעשית באופן שיכריח את החיה להתאמץ ולהפעיל את הכישורים שיש בה על מנת שתוכל להשיג את המזון. המטפלים המסורים בחוות השיקום, מסתירים את המזון, מניחים אותו במקומות שקשה להגיע אליו וכו'. באופן דומה, אפשר להבין את המנגנון של העורלה. החכמה התחתונה (תתאה) היא היכולת הטמונה בנו, להגיע לתכליתנו ולהתקיים, מתוך מודעות, במערכת העליונה השולטת על מערכות החיים בעולם הזה. היסוד, החיבור לשפע העליון, הוא צינור ה"מזון" הדרוש לקיום החכמה התחתונה. העורלה היושבת בדרכו של השפע העליון, מעניקה למזון הרוחני הזה את טעמו הטפל ורובנו בוחרים למצוא את התענוג בהבלי העולם הזה, תענוג מתכלה ושטחי שאנחנו מתקשים בסופו של יום למצוא בו את אושרנו. האחיזה באותו היסוד, באותו צינור של שפע ותענוג, למרות טעמו המר, היא הלידה, לידתו של האדם, מתוך החיה שבנו. תחילת הדרך הרוחנית. המצווה הראשונה, הפעולה הראשונה שאנחנו מצווים לעשות היא האחיזה בטעם הזה המר שהאמונה מותירה בפינו, האחיזה ב"זית ובביצה". המידות הזעירות של השפע והטעמים, במזון הרוחני. ההחלטה להפוך בתוכינו את טעם האמונה למתוק ואת טעמי העולם הזה לתפלים, גם אם נעשית באופן שאנחנו כופים זאת על עצמנו, היא הסרת העורלה. הייסורים שאנחנו חווים, בניתוק הזה, מכל מה שהחשבנו למתוק והאחיזה במרירות האמונה, היא ייסורי התינוק שחוה את טעמה של המצווה הראשונה. אביו ואמו השמחים, הם המדרגה הבאה של אותו התינוק, מהרגע שטעמה המריר של האמונה, הופך באמת לטעם של מתיקות גדולה.

גיוזים:

בימיו הראשונים של השתיל, הוא צריך להעמיק את השורשים ע"מ שיספקו אחיזה איתנה באדמה ויכולת להגיע אל מאגרי המים הדרושים לו, שנמצאים במעמקי האדמה. ניתן לומר שבתוך השתיל הרך מתקיימות שתי מגמות הפוכות שקשה לו להחליט בניהן. מצד אחד, את המתיקות מספקים העלים שהופכים את קרני השמש לסוכר מתוק. מהצד השני, ה"קול" שחבוי בו, שולח אותו להעמיק את השורשים, כי שם בעובי האדמה, מפכים המים הזכים שהוא זקוק להם על מנת לשרוד. עד שיגיעו השורשים למקום המים, הוא טועם טעם של עפר "בפיו". הסיכוי הוא, שיוותר על העמקת השורשים לטובת טיפוח עלווה גדולה ככל האפשר, ממנה הוא מקבל אומנם גם את הלחות הנחוצה בדיוק במידה שמאפשרת לו לשרוד, אבל בעיקר את המתיקות הזאת, את הסוכר שהעלים מייצרים עבורו מאורה של השמש. המגמה הזאת תוליד בסופו של דבר לכלייה. בהמשך הדרך, כמות הנוזלים שיצטרך השתיל המפותח לא תתאפשר באמצעות קליטת הלחות מהאוויר והמשקל הכבד של העלווה והענפים, יכריע את בסיס השורשים שלא התפתח והעץ יקרוס אל מותו. גזימת השתיל בתחילת דרכו, אם כן, חשובה לא רק לעיצוב העלווה והנוף, אלה גם על שמירה של איזון, בין מגמת הצמיחה לגובה, יחסית להעמקה של השורשים. בלי הסוכר של העלים אי אפשר, אבל רק באופן שיאפשר הפנייה של מרבית הכוח, להעמקה של השורשים.

בירידות לסדום

[מכתב שכתב לי ירון ב 05 למאי 2012]

אתה אומר לי כל הזמן להפנים
אז הפנמתי
חמש וחצי בבוקר יום שבת קודש
רותי עוד שעתיים טסה בחזרה לארץ

כשנלחמתי על החיילים בלבנון בזמנו
רותי הייתה בת חמש... והיה מצב שהיא הייתה באוטו
והורדתי אותה אצל אמא שלה... ואני זוכר שהיא בכתה
והיא אמרה לי שיש שלושה מלאכים ששומרים עלי
ועכשיו אני נזכר שבמשך כמה שנים דיברנו על המלאכים האלה
רותי ואני
כעבור כמה שנים חזרתי לישראל להילחם בטימטום
של המאבק המזויין בלבנון
ורותי שוב בכתה כשהורדתי אותה אצל אמא שלה
והיא שאלה אם אני עושה את זה בשבילה
ועניתי שכן

היום אני נותן לה ספר
עברו שנים ודברים
היום אני יודע שיש שלושה מלאכים
פעם לא ידעתי...סתם אמרתי
היום אני יודע
אז אני מפנים

השאלה היא אם גם אתה מפנים

כי ביום שתפנים... אז חייך ישתנו
כמו ששלי משתנים ממש בדקות אלה

שנינו צריכים לדעת את התפקיד שלנו בעולם הזה
תפקיד שלא בא מתוך בחירה
מהיום שניפגשנו... עד עצם היום הזה
ומכאן והלאה

[מכתב תשובה שלי]

שאלה טובה
יש הבדל דק בין להגיד בפה ולהרגיש בלב
רוב הזמן אני אומר בפה
שגם זאת מתנה גדולה
עד שהגעתי להיות בן שלושים ומשהו
לא ידעתי להוציא מילה מהפה
אפילו קצת מאוחר יותר
אילם
ידעתי בראש,
היה נתק נבזי בין הראש לפה

מלאך זה אדם בשלב רוחני של עיבור
לפני שהוא נולד לחופש הבחירה, שיש בו כבר גם טוב וגם רע
מלאך כי יש בו את כל התכונות שהוא צריך להתפתחות הרוחנית, חוץ מהבשר
חוץ מהחכמה, שעושה אותו אדם
אדם הדומה לבורא
כל המלאכים, שנותנים בהם שמות, הם כוחות, כוחות שורש של המערכת
מערכת אדם הראשון
שהיא מופעלת על ידי כוחות
אופנים
מלאכים
ונשמות
כולם שלבים מקדימים מלמטה למעלה, עולם עשיה, יצירה, בריאה
לפני השלב שמקבל פני אדם העליון מעולם אצילות ואז המערכת מתדמה (מלשון - הופכת דומה- השתוות
הצורה) לבורא ית'
מערכת של קשרים והשתלשלות
עיבור יניקה ומוחין בכל שלב ושלב של הדרך
ורק אז אפשר לדבר על תחילתה של הדרך ממש

המלאכים ששומרים אותך, הם המוחין, כתר חכמה ובינה, שהם במצב של שורש ונמצאים מעל החזה
של הגוף הרוחני, מבנה המערכת הרוחנית שמדמים אותה לגוף האדם, בשפת הענפים.
מעל מסך של צמצום ב', שאין מעליו השפעה של זמן, תנועה ומקום
נקראת הראש והצוואר של הגוף הרוחני
מערכת סתומה, לא מושגת לנו בשלבים הראשונים בדרך, שמשפיעה על הגוף הרוחני, שבו הגילוי,
ההשגה.

והכל ביחס לרצון האין סופי, הבור הגדול והעמוק הזה, שהוא בתכונותיו, הפוך מתכונות הבורא
המחשבה שלנו העצמאית, שהיא חלל פנוי ממנו ית' (לכאורה):

על המערכת הזאת, גוף וראש, אנחנו לומדים מבעלי השגה
היא המפתח להבנה ולהשגה של כל הקשר שיש לנו עם העליון
אם אפשר להתחיל לדבר במושגים של הבנת השליחות, זה בלימוד המערכת הזאת הרוחנית
המבנה הזה שמאפשר לנו להתקשר עם עולמות עליונים.

הרבה מילים, שמשמשים תבנית הפעלה, למערכת של הכוונה
אם יש בי כוונה, להשיג את התכלית של המילים, שאני מצטט מהספרים, וגם אם לא תמיד נכון,
אז התבנית הזאת מתלבשת עלי ומשמשת, מעבר בין המחשבה לדיבור, הראש לגוף, הכוונה למעשה
בכל אחת מהעוצמות של העלמת האורות, אורות שהם המילוי לרצון ולמערכת המתלבשת על הרצון
ואחראית על ההתלבשות המתוקנת של האור בכלי.

נו, עוד פעם מילים
במילים אחרות - אתה צודק

הבטי של רותי, זו הדרך שבה, מעצבים את הרצון שלנו, באופן שיוכל להרגיש את כל התענוג המיועד
כמו לעמוד באוטובוס מפוצץ מאנשים ולחכות שמהו ירד באיזה תחנה ואפשר יהיה לשבת
הטעם של הישיבה הרבה יותר מתוק, מאשר הישיבה באוטובוס שהיה ריק מלכתחילה
הדמעות האלה של הסביבה שלנו, היא מעמיקה אצלנו את התיאבון להשיג את מה שאתה ואני
מייחלים אליו
לא תמיד יודעים להגיד את זה במילים המדויקות
לא תמיד מכילים בתוכנו את כל השינוי שאנחנו מבקשים להנחיל לעולם, למציאות חיינו

יש מצב לעבור במקום שאין בו את הדמעות של רותי או חמוטל
או דמעות בכלל שקשורות בי או כך
יש מצב
אבל הסבל ...
הוא במקום שיש בו הארה, אחי.
בלעדיו, בלי איתותי הכאב
לא היינו יודעים על מקומו או קיומו.

[ירון]

לפעמים באה לי מין גדלות כזאת
היא באה לי בהבזקים...כשאני מתנזר משתיה בעיקר
והגדלות הזאת גורמת לי להיות רחוק
רחוק מאנשים ומהבליהם
זה קורה כשאני עצוב בגלל אנה
זה קורה כשאני לבד הרבה
זה קורה כשאני יושב על הגבעה שלי
ומביט על העולם

וזו גדלות טובה מאד...וחזקה
היא כנראה חלק מתהליך שאני עובר
ואם זה נכון מה שאני מרגיש
אז המצב הוא טוב

כי מלבד המילים הנכונות שלי

והמחשבות הנכונות
חסר לי אטיטיוד... בכדי
שאנשים יעשו מה שאני אומר
בלי שיבלבלו לי במוח
להפסיק להיות נחמד אליהם

אז זו הנקודה
יש בנו צורך עקר ומיותר
להיות נחמדים לאנשים... לחייך
יש בנו צורך לקבל פידבקים טובים מאנשים
ובזה צריך לטפל
בצורך להיות נחמד

תחשוב על זה

[עמיקם]

אחי
עושים סדר.

אחת מהתופעות ששמתי לב אליה בזמן האחרון
זה שמביאים אותנו למקום של "אין הברכה שורה במקום של חיסרון"
שאין ברכה אמיתית ברגע שאנחנו שואפים להשיג הישגים מהמקום של ההרגשה שחסר בנו משהו,
שמשהו לא טוב קורה בסביבתנו.
לא כדי להכשיל חס ושלום
לא כדי לקחת מאתנו את השכר
על העבודה הקשה שעשינו, שחפרנו ונכנסנו לתוך המקומות שלא ראו אור יום כבר אלפי שנים
ופתחנו את החלונות והפתחים
ועשינו עבודה גדולה וסילקנו מהמקום את הג'אנק שיושב ומעלה אבק ותופס מקום יקר
וניקינו את הלכלוך והכנסנו קצת אור ועשינו מהמקום, שוב מקום של חיים

המחשבות האלה שעברו בראש וקיבלו צורה של מילים
ההתעקשות לחפור ולנקות ולסלק את המיותר
ולמצוא שוב את הסיפוק ברהיטים הישנים והטובים
ולנקות אותם ולזרוק מה שהוא כבר שבור וחסר תקנה

תסתכל מסביב אחי
תסתכל על הצעירים הזקנים שחיים את הטעויות של הדורות הקודמים
הולכים בנחישות לשום מקום
סוחפים מיליונים לכיוון התהום
ותבין שהעבודה שאתה עושה
שאנחנו עושים, שעושים אתנו עוד כמה שלא מוכנים להשאיר אבן על אבן
עד שיקבלו תשובות אמתיות
עד שיראו בעיניים וישמעו באוזניים

אין הרבה כאלה, אולי אין בכלל אחי
יש הרבה מילים ומעט משמעות, מעט אמת, מעט צדק
לא פשוט להיות יחיד בין מיליארדים
לא פשוט להיות צודק בין טועים

לא פשוט להסתכל אחורה בזעם ולראות שנשארת לבד
אבל אני אתך אחי
ואני יכול להגיד לך שאתה צודק, שהאחרים טועים
אתה אולי עוד לא אומר את המילים הנכונות
אולי המשפטים לא מסודרים ברצף המדויק

אבל זה מגיע, זה קורה
ואין אף אחד אחר שיעשה את העבודה הזאת.
במחשבות שלך עכשיו - כוח גדול וחזק שגורם לך לפקפק
להסס, לחשוב אולי בעצם כל הבלגן הזה שאתה עושה מיותר
אולי לא חשוב
ואתה נחלש
ואתה מתחיל לחשוב
אולי

ואני אומר לך, אתה תחת השפעה של הכוחות שנועדו להרחיק אותך מהמקום שאתה נמצא בו
כי אתה עושה להם מהפכה
כי הגעת במסע שלך למקום יותר חשוך ויותר משמעותי
ונתנו לך, בגלל שהוכחת את עצמך בסיבובים הקודמים
נתנו לך את הזכות לפתוח את הערוצים של האור למקום הזה, היותר חשוך
לעשות שוב את העבודה שאתה עושה
להכניס חיים ואור למקום הזה הנידך
ולחלץ ממנו, נשמות שתקועות בו הרבה הרבה שנים

לא לדאוג אחי
במקומות הקובעים, אוהבים אותך, מקבלים ממך נחת רוח
נותנים לך הזדמנות לבנות לעצמך את הבית שאתה צריך
ולא הבית שאתה חושב שאתה רוצה
אני יודע - לא פשוט
מתרחקים מאתנו, החברים והאהובים
אבל לא מתוך החולשה שלנו, מתוך החולשה שלהם
אנחנו צודקים והם טועים אחי
והכל על הכתפיים שלנו
ולא לפחד כלל

המסלול שאתה הולך בו, עברו בו מעטים, אבל עברו בו
והשאירו על הקירות את הסימנים שיעזרו לך ולי להמשיך הלאה
תירגע, תנשום
אתה בכיוון הנכון
יש מצב לעשות כמה פעולות שיעזרו לך להמשיך הלאה
אבל לא לעזוב, לא לוותר
לא להיכנע
להלחם בעמלק
נשמע סתום, אבל זאת הקליפה, שאתה מרגיש את הכבדות שלה על הראש

[ירון עונה]

שנים הלכתי בגיא צלמוות
שנים

שנים שאני רוצה לצעוק
הלכתי מאחורי אחוריו
מריח ריח ניחוח אישה לאלוקי
תוך כדי הזחילה אחריו...לא שמתני לב
נשארתי לבד...שרוט...פצוע...חבול
עד שהסתכלתי לצדדים...וראיתי אותך
שמחה ועוזז בלבבי...על פי שניים יקום דבר

ואז כהרף עין התגבשו להם המאמרות
ואין צורך לצעוק...אפשר לדבר
וגם לשים תמונה

לא צריך יותר לזחול...אפשר ללכת
עם ראש מורם

שלושים ושתיים מאמרות
שלולא עמיקם לא היו באות לעולם
אני בהחלט מוכן גם לנפילה
וגם לתוכנית אלטרנטיבית

אבל עכשיו רוצה לעבוד
בצניעות

ואני חושב לאן אתה חושב ללכת
איזה סוג של עבודה

נראה
נראה

[עמיקם]

אני שופע רעיונות מצוינים תודה לאל
הר של פרויקטים ורעיונות
עומד לפני הדלת של המעלית ומשהו תקע כיסא בדלת בקומות העליונות ואני מחכה ואני מחכה
והמעלית לא באה

ברור לי לגמרי
שהכל מלמעלה אחי
ברור שאני עושה משהו לא נכון שתוקע את הגלגלים
לא יודע מה

בבית צבי (בית ספר לקולנוע), אבא שלי המנוח ז"ל
הוא פתאום גילה עניין בסרטי שמונה מילימטר
חיפש כל דבר שיכול היה לפתוח בנינו ערוץ של עניין משותף, של תקשורת.

שנים ארוכות מחיי, הייתי הצינור שלו אל החיים
היה שוקע במסעות של אלכוהול
תרתי משמע

לפעמים היה מתדלק, עולה על האוטו, שיכור ביותר ונוסע
או לים, לפלמחים
או לים, ים המלח
חחח

פעם אחת החזירו אותו הביתה שני חברה' נחמדים מהקריות
שנתקלו באוטו שלו בירידות של סדום
היה במצב קטטוני וכולנו חשדנו שניסה לקחת את הסיבובים שם "ברחב"
...

החברה האלה, היום, לא יודע אם היה יכול להתרחש במציאות
הם אספו אותו לרכב שלהם
לקחו אותו איתם לטיול, מסריח מאלכוהול, דברו אתו
שאלו מה קורה
אני חושב שהייתי בן תשע או עשר
והחזירו אותו הביתה
אח"כ משהו מהחברים של ההורים נסע להביא את האוטו שנישאר שם בירידות ...

עשו כזה רושם טוב, השניים האלה
אבא ניסה להיאחז בהם
לקח אותנו לבקר אותם בחיפה
מעולם לא הרגשתי כזאת מבוכה

ואני הייתי הצינור
שכולם היו מיואשים ממנו, מאבא
היו שולחים אותי לנסות להציל את המצב
מאז שאני זוכר את עצמי
אני יושב מולו, השיחה מקבלת אופי ציור של פיקאססססססססססס
הרבה צלילות אל מחוזות הטשטוש של האלכוהול
אין התחלה אמצע וסוף
כמו שדיברתי הרבה שנים אח"כ ...
חחח

באיזה שלב, השארתי הכל מאחור ויצאתי לחפש את מזלי מחוץ לבית
הלכתי ללמוד בפנימייה חקלאית
גרתי עם חברים בת"א
רק לא להיות בבית.
כבר לא נעניתי לבקשות עזרה של המשפחה
שיסתדר בעצמו
חשבתי

שנים ארוכות אח"כ, ניסה לשחזר את ילדותי העשוקה בחברתו
בבית הספר לקולנוע ...
הוא קנה מכשיר עריכה כזה לסופר שמונה
את התרגילים שלי ערכת עלי
סטינבאק
אבל שפועל ידנית
חחחח
הייתי צריך לסובב מנועלה כזאת, בשביל שהסרט ירוץ במכשיר העריכה
אולי בגלל זה התרגילים שלי

היה להם קצב לא שיגרתני
חחח

אם הייתי צריך להשתלב ברשימות של העריכה על המכשירים בבית צבי
לא הייתי עושה חצי תרגיל
לא הייתי מסוגל להשתלב בחברה, שנים ארוכות
רוב הזמן לבד

היום כבר חלק גדול מהנכות הזאת מאחורי, עדיין סובל פה ושם
היום משווע לעבוד עם עוד אנשים על פרויקטים
אני במיטבי שאני עם עוד אנשים
היום יש את היכולת, אין את הסביבה
חחח

מה עושים בשביל לפרוץ את מעגל הקסמים?
אולי שלחו אותך
ועדיין לא מצאנו את הדרך לעבוד ביחד?

אני עושה תחקיר קטן על בשביס זינגר הסופר היהודי החרמן שהפך את היידיש לשפה של סקס
יש לו ספר - ינטעל
ברברה שמגיעה לארץ לסיבוב בארץ, להשתתף בחגיגות יום ההולדת של פרס, שחקה בסרט.
הזרעים של נשות הכותל
לא יאומן

לפני יומיים, עשיתי תחקיר קצר עם אליזבת על השורשים של יענטל
תעשה חיפוש בטיוב, תקשיב למילים
אישה נערה שמחפשת את הבורא, את הלימוד בספרים הקדושים, מתחפשת לבחור ישיבה, מתאהבת
בשותף לחדר
ובוחרת בלימוד (!!!) על פני אהבת חייה
סיפור מדהים
הנשים האלה בכותל ששמות ציצית ותפילין
כולן יענטל
מתחפשות לגברים

באיזה אופן, הנשים היהודיות של אמריקה, הם מתעוררות לקראת ה' ית'
הגברים שלהן עמוק בתרדמה, עמוק בבור השחת של הבלי ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות לשעבר
התבוללות גדולה
ואם אין גבר בסביבה, הן לובשות את המכנסיים
יש רבנית אחת מניו יורק אני חושב, נבחרה לאישיות הרוחנית הכי משפיעה בארה"ב בניו יורק טיימס
בארץ לא יודעים לבטא את השם שלה
היא מנהיגה היום את היהודים בארה"ב
גם היא שמה תפילין

קורא על תפילין בזוהר הקדוש
הכל כאילו מקרי ולא מקרי וודאי
הכל מתחבר
לא יודע איך
לא יודע מה התפקיד שלנו בסיפור הזה
כמה? שבעה שמונה מיליון יהודים בארה"ב
עוד כמה עשרות בעולם
התכלית של כולם, בזמן הזה - קיבוץ גלויות, שיבת ציון

לעלות לארץ

מתחיל לחשוב שכל ה... עצירה שלי היא מהטעם הזה בדיוק
שום דבר ממה שאולי יסיח את הדעת מה ... תפקיד העיקרי
לא יקרה
לא אמור לקרות
או שאם יקרה, יקרה כדי להביא את מהלך הדברים אל התכלית הזאת בדיוק

יש שני דברים שאני יודע בוודאות אחי
היהודים בארה"ב צריכים לעשות עליה
כולם !!!
גברים, נשים, זקנים וטף
דבר שני
אם לא יעלו לארץ, השואה שהייתה, רק ה ... פרומו למה שיקרה
יכול לצעוק את זה ברחובות
לא אכפת לי שיחשבו שאני מטורף, בתנאי שאדע שהצעקות יפעלו את פעולתן
צורה
ואין מי שיקנה את הסחורה שלי אחי
כולל האנשים שביליתי אתם בבית ה' בחמש שש השנים האחרונות
יאוש

[ירון]

תרים תראש אחי
אתה לא יכול לנהוג על אופנוע ולהסתכל על הגלגל הקדמי
אתה תיפול
תרים ת'ראש וס'תכל קדימה... וגם לצדדים
אתה תראה אותי... אתה תראה אופק... תראה נופים
כשיש בליטה בכביש... אל תלחץ... תשחרר את הגוף
ותכין את עצמך למהמורות בדרך... אתה יודע שהן קיימות
אתה יודע שיבואו עוד
רכבת פעם על סוס ? אם אתה לא זורם אתו
נישרף לך התחת... שחרר אחי... תמקד בחזון
ואם אין לך משלך... תפלח למשהו
החזון ישאיר אותך יציב על הדרך
חייב חזון גיסנו... גם לשבוע הבא... גם לשנה הבאה
וגם לחיים
אם אין לך חזון אז אתה עושה כסף... מזיין... חי את הרגע
אבל אתה לא בנוי ככה... אז שכח מזה

תרים ת'ראש עמיקם
ס'תכל קדימה

[עמיקם]

פעם, לא לפני הרבה שנים
אולי אתמול ...

החח
שהייתי מכוון אל משהו אמתי
שניה אחרי זה
הכל מסביב היה מתפרק
תחושה שכל השמיים נעמדו עלי

היום, עכשיו, אני יודע שזה המפתח
המצבים האלה הם כמו כלב ציד
גם מסמנים את המקום וגם רצים להביא את הציד בפה

הכל מלימוד וקריאה אחי
בעל הסולם
לא שאני מחליף את אבא שלי ז"ל
אבל, נגיד האבא הרוחני שלי
יותר מאבא
אני קורא את הפירושים והמאמרים שלו
ואני עף, , ,
גם שלא מבין ולא מצליח לעשות הקשר ולחבר מילה במילה

רק שהתחלתי לקרוא את השיחות שלו
מאמרים שמבוססים על השיחות ששוחח בכל מיני הזדמנויות
עם תלמידים ובנסיבות "חברתיות" של רב ושליח ציבור
פתאום יש לי הרגשה שאני מתחיל להכיר אותו
לא רק מתפעל מהגדלות
איזה סוג של הערכה
בין חברים
אני יודע שעלה לו במאמצים רבים
להגיע לתחושה הזאת שהוא מכוון אליה
לחבר ולהכניס למילים את האושר והתענוג האין סופי
שאינן צורך לתאר אותו, לא כל שכן, להכניס הרגש של שוויון
בינו, לבין זה שהתיאורים מכוונים אליו
לתלמיד

מרגיש כאילו משהו לוקח אותי ביד ומעלה אותי כיתה
בסבלנות
מחכה שאני אמלא את הבקבוק במים קרים מהקולר
בחמלה
בדרך נותן תדרוך קצר על הנהלים
צובע את השגרה בצבעים עזים
לוקח אותי באופן כזה ש ...
יהיה לא פשוט לעזוב את היד שמדריכה ומנחה
אבל השמחה לקראת הבאות תכה את המחנק בגרון
התכלית של הלימוד האמתי, היא העמידה העצמאית על הרגליים

חושב הרבה, למה לא נפגשתי אתו בעולם הזה
ואם נפגשנו, באיזה נסיבות
ולמה יש פער כזה בנינו בזמן
לפעמים זה מציק, לפעמים אני חושב שיש לי תפקיד בזמן עתיד שלו
אני הסיבה, התירוץ למילים האלו שבשיחות הקודש שלו
שכתב לפני למעלה משבעים שנים

שלולא מרחק הזמן, לא היו יוצאות מפיו באופן הזה
בהירות והרהיטות שהיה צריך, בשביל לתקשר עם תלמיד בינוני מינוס שכמוני

...

חתח

ראה אותי, לפני שבעים שנים בערך

וכתב לי את השיחות

והלוואי ואוכל לתאר או להעניק אפילו חלקיק מהתענוג הצרוף שאני מרגיש שאני קורא את הספר הזה
שלו, למי שאראה בעוד שמונים שנים מהיום.

אפילו בעוד שבוע מהיום

אפילו מחר בבוקר

חתח

את החזון של בעל הסולם אני לוקח על עצמי.

[ירון]

מי יתנני עֶבֶד אֱלֹהֵי

מי יתנני / עֶבֶד אֱלֹהֵי עוֹשֵׁנִי,
וירַחֵקֵנִי / כָּל- דוֹד וְהוּא יִקְרִיבֵנִי!

יוֹצְרֵי וְרוֹעֵי, / נִפְשֵׁי וְגוֹי קִנִּיתִּי,
בְּנֵת לְרַעִי / וּמִחֻשְׁבוֹתַי רְאִיתִּי,
אֶרְחִי וְרַבְעִי / וְכָל- דְּרָכַי זָרִיתִּי.
אִם תַּעֲזֹרְנִי - / מִי זֶה אֲשֶׁר יִכְשִׁילֵנִי!
אוּ תַעֲצֹרְנִי - / מִי בִלְתֵּךְ תִּתִּירֵנִי?

הֵמוּ קִרְבֵּי / לְהִיּוֹת קְרוֹבִים אֵלַיךְ,
אוּלָם עֲצָבִי / יִרְחַקוּם מֵעֲלֶיךָ,
יִטּוּ נְתִיבִי / מֵעַל נְתִיב מֵעַגְלֶיךָ,
יָהּ, לְמַדְנִי / בְּאִמְתֵּךְ הַדְרִיכֵנִי,
וּלְאִט נַחֲנִי / בְּדִין, וְאֵל תִּרְשִׁיעֵנִי!

וְאֲנִי בְּעֵדְנָה / לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ מִתְרַפָּה.
אִף כִּי בְזַקְנָה - / מִה זֶה אֲיַחַל וְאֲצַפֶּה?
אֵל, נָא רַפָּא נָא, / כִּי עַמְךָ אֵל הַמְרַפָּא.
יוֹם תִּתְשֵׁנִי / זַקְנָה, וְכַחֲנִי יִנְשֵׁנִי,
אֵל תִּטְשֵׁנִי, צוּרִי, וְאֵל תַּעֲזֹבֵנִי!

דַּפָּא וְאִמְלֵל / אֲשֶׁב, וְתִרְד לְרַגְעִי,
עָרוֹם וְשׁוֹלֵל / אֵלֶיךָ בְּהִבְלֵי תַעֲתוּעֵי,
וְאֲנִי מְחַלֵּל / מֵרַב חֲטָאֵי וּפְשָׁעֵי,
בִּינְךָ וּבִינִי / עָוֹן אֲשֶׁר יִבְדִּילֵנִי,

וּנְחָשִׁכְנִי / לְרֵאוֹת בְּאוֹרֵךְ עֵינַי!

הֵטָה לְכָבִי / לְעֵבֶד עֲבֹדַת מַלְכוּתֵךְ,
וּמְחַשְׁבֵי / טְהַר, לְדַעַה אֱלֹהוּתֵךְ,
וּבָעֵת כְּאֲבִי / אֵל נָא תֵאָחֵר רַפְאוּתֵךְ.
אֵלֵי עֲנֵנִי, / אֵל תְּחַשֶּׁה וּתְעַנֵּנִי,
שְׁנִית קָנְנִי / וְאָמַר לְעַבְדֶּךָ: הֲנֵנִי!

מאמר

העתיד של האדם תלוי וקשור בהודאה על העבר

הנה כתוב "רם ה' ושפל יראה", שרק השפל יכול לראות את הרוממות, והנה אותיות יקר הם אותיות יכיר, שפירושו שעד כמה שיש לו יקר בהדבר כך הוא מכיר את רוממותו, שדוקא לפי שיעור חשיבותו שבדבר הוא מתפעל. וההתפעלות מביא לו לידי הרגשה שבלב, ולפי ערך שהוא מכיר את החשיבות, בשיעור זה נולד לו שמחה. לכן אם הוא מכיר את שיפלותו, שאין הוא יותר יחסן מכל בני גילו, היינו שרואה שיש הרבה אנשים בעולם, שלא ניתן להם הכח לעבוד עבודת הקודש אפילו בתכלית הפשיטות, אפילו שלא בכוונה ושלא לשמה, אפילו שלא לשמה דשלא לשמה, אפילו הכנה דהכנה של התלבשות דקדושה. והוא כן זכה, שניתן לו רצון ומחשבה שעל כל פנים יעבוד עבודת הקודש לפרקים, אפילו בתכלית הפשיטות שאפשר להיות. ואם הוא יכול להעריך את חשיבות שבדבר, ולפי חשיבות שהוא מחשיב את עבודת הקודש, בשיעור הזה הוא צריך לתת שבח והודיה על זה. כי זה אמת, היינו שאין אנחנו מסוגלים להעריך את חשיבות, מה שיכולים לפעמים לקיים מצות ה' אפילו בלי שום כוונה, ואז הוא בא לידי הרגש רוממות ושמחת הלב. וע"י השבח והודיה שנותן על זה, מתרחב ההרגשות ומתפעל מכל נקודה ונקודה של עבודת הקודש, ומכיר את העבדות של מי הוא עובד, ועל ידי זה הוא עולה מעלה מעלה. וזה סוד מה שכתוב "מודה אני לפניך על החסד שעשית עמדי", היינו על העבר, ועל ידי זה תיכף הוא יכול לומר בבטיחות והוא אומר, "ועל אשר אתה עתיד לעשות עמדי".

שמעתי תש"ג

תרגום הפשי:

מרבית חיינו, הם רצף של נסיבות שאנחנו פועלים בהם בתגובה על המתרחש, מבלי לעצור ולחשוב על הגורם שסובב לנו את המצב. על מנת להיות מוכשרים יותר, להגיב על הנסיבות, אנחנו רוכשים השכלה וידע, שוב, על מנת שנוכל להגיב ביעילות רבה יותר, על המצבים והנסיבות שהחיים מציבים בפנינו. מעט מהיכולת שאנחנו רוכשים, מיועדת להכיר את מסובב הנסיבות. את חיינו אנחנו מקבלים כגזרת גורל. לרוב איננו יודעים את ההגדרה המדויקת לכוח הזה, "גורל" ומדוע הוא פועל באופן כזה על אחד ובאופן אחר על הזולת. עבורנו, גזרת הגורל, צריך שיתלווה אליה המזל הטוב. אנחנו נעשה כמיטב יכולתנו, לשפר בכח הידע שנצבור תוך כדי לימוד ורכישת ניסיון מעשי, את איכות חיינו בכוחנו שלנו, אבל נפזול לכיוון המזל הטוב, ונקווה שיאיר את חיינו, לפחות יחסית לברכה שהוא שופע לזולת, לשכן, לאיש ההוא העשיר והמאושר שבכל קנה מידה, אין בו שום יתרון על פנינו. אצל חלקנו, תוך כדי הזרימה הזאת בזרם החיים, מתעוררת השאלה על מסובב הנסיבות – מי זה שמחלק ביד נדיבה את המזל הטוב לאחד ולשני מקמץ את ידו ושופע רק בצמצום, ומאמלל את חיינו?

מתוך ההבנה שהלימוד הכי חשוב בחיינו, הוא הלימוד על מסובב הנסיבות של חיינו, מתוך ההכרה שהידע היעיל ביותר שיעזור לנו לצלוח את חיינו ולהגיע להישגים הגדולים ביותר הוא לאו דווקא ביכולת להגיב על הנסיבות, אלה דווקא בפניה אל המסובב, אנחנו מתחילים להבין את החשיבות של אותה ההבנה ואת המפתח שהיא מעניקה לנו לשינוי מציאותנו, בכל הרבדים והרמות.

גיזום:

בגרעין של העץ שצומח בפרי, נמצא ונדחס כל הידע שנרכש במהלך מאות מיליוני שנים, על מנת לאפשר לו להתמודד עם הסביבה החיצונית, ביעילות הגדולה ביותר, לשגשג ולהתרבות. מהרגע שהגרעין נובט באדמה, יוצאת היכולת הזאת, מהכח אל הפועל, והעץ ממשיך את השרשרת הארוכה והמפוארת שהתוו לו אבות אבותיו העצים במסע הארוך של האבולוציה.

דווקא ריבוי האפשרויות להתקיים נוכח אין סוף המצבים שעמדו בהם אבותיו של העץ, יחד עם יכולת תגובה לסביבה משתנה, בקצב של עץ, קרי, באיטיות, מעמידה את מנגנון התגובה של העץ בפני דילמה וטווח הפעולות שהוא נדרש לבצע, עולה לעיתים קרובות, על התגובה האחת והיחידה שהייתה פותרת עבורו את האתגר שהוא ניצב מולו, בדרך היעילה והמהירה ביותר.

שיתוף הפעולה בין האדם שמאבחן את מצבו של העץ ויודע לברור מתוך מספר האפשרויות שיש ביכולת של העץ להגיב, הוא הסוד לגיזום הנכון. האדם הגוזם, אינו כופה את ההבחנה שהוא עושה, על מצבו של העץ, אלה מאפשר לעץ להתמקד בפעולה נקודתית, שהיא התגובה הנכונה למצבו. כל פעולה אחרת שלוקחת מהעץ את "עצמאותו", תשפיע לטובה, אולי בטווח הקצר, אבל תפגע בסיכויי העץ לטווח הרחוק ותמצה רק חלק קטן, ממה שיש לעץ להציע, בכל שנות חייו.

הסוד הזה שהוא היסוד לשיתוף הפעולה בין האדם למעשה הבריאה, משליך על הנקודה הזאת העצמאית שבאדם, שבפעולת ה"גיזום" של העליון, מאפשרת לו את היכולת לשנות לטובה את מציאות חייו. עצמאות שהיא הכרחית להתפתחותו של האדם והתעלותו מעל דרגות הקיום (דומם צומח וחי) הנחותות ממנו. שהאדם מודע לשיתוף הפעולה המתקיים בחייו, בין נסיבות חייו, לבין ההדרכה והאמצעים שמעניק לו מחולל המציאות, הוא מתעלה למדרגה שהיא תכלית קיומו, להיות נזר הבריאה. שותף מלא לקיום המציאות.

הרב"ש

רבי ברוך שלום אשלג זצ"ל, תלמידו ובנו של בעל הסולם. באיזה אופן, לימד קבלה בצילו של אביו, הרב יהודה הלוי אשלג זצ"ל, העילוי והמקובל האדיר שתרגם ופירש את הזוה"ק של רשב"י ותלמידיו, ליקט קטעים מתוך תורת הקבלה של האר"י הקדוש, באופן שמאפשר ללמוד בצורה מסודרת את החכמה שהיא עמוקה מיני ים, כתב מאמרים ואגרות שהם מגילת העצמאות באמת להקמת המדינה ... ובנו, תלמידו המחונן, רבי ברוך שלום אשלג זצ"ל שלכאורה הלך בצילו, כבד פה ולשון שמאמריו וכתביו, הם ההגדרה לתענוג אין סוף. יהלומים שמאירים את דרכו של ההולך בדרך באור יקרות ... נגמרות לי המילים ועוד לא התחלתי.

באגרת הזאת, בחלקה האחרון, הוא מונה את ה"טיפולים" שאנחנו נדרשים לטפל בעץ הרך, במסירות, באהבה אין קץ, כדי להבטיח את שלומו ובטחונו ובשותפות מלאה, עם בורא עולם. תענוג צרוף. סודות גדולים.

כתבי רב"ש, כרך ב', אגרת כט

ב"ה, חמישה עשר בשבט תשי"ז פה מנשטר יע"א

לכבוד החבריא שיחיו לנצח

לפני זמן מה כתבתי לכם מכתב ועדיין לא קבלתי תשובה אם זה הגיע אליכם. וחזן מ... כלכם מירושלים במכתבים אלי, ובטח שזה ענין של "עשה שהזמן גרמא". ודי למבין.

על ראש השנה לאילנות שהוא בחמשה עשר בשבט, הנה במסכת ראש השנה (דף י"ד), "באחד בשבט, מאי טעמא, אמר ר' הושיעא, הואיל ויצאו רוב גשמי השנה". וכתבו בתוספות שהטעם הנ"ל הוא גם כן לבית הלל, שסברו בט"ו בשבט, משום שאז עברו רוב ימות הגשמים, שהוא זמן רביעה ועלה השרף באילנות ונמצא הפירות חונטין מעתה.

ובמסכת ראש השנה (דף י"א) אמרו, "האי מאן דנפיק ביומא דניסן וחזי אילני דמלבלב אומר, ברוך שלא חסר מעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות להתנאות (להנות) בהן בני אדם". ויש להבין:

א. מהו "שלא חסר מעולמו", בשביל שאילנות מלבלבות כבר הוכחה שלא חסר שום דבר.

ב. "ברא בריות טובות", איזה ראייה יש מכאן שהבריות הם טובות.

ג. קשר בין אדם לאילן.

ד. ידוע, אם עברו רוב ימות הגשמים הוא סימן לראש השנה, שטעם הזה הוא בין לבית שמאי ובין לבית הלל.

הנה מקודם צריך להבין מהו ענין ראש השנה, על דרך העבודה. ידוע שראש השנה הוא זמן הדין שדנין העולם, בין לטוב או חס ושלום להיפוך. וראש נקרא בחינת שורש, שמשורש זה יוצא הענפים. ותמיד הענפין נמשכים לפי מהות השורש, כי משורש של תפוחי זהב לא ימשך ענפים של תפוחי-עץ. והשורש והראש שהאדם מסדר לעצמו בתחילתו, כן הולך וממשיך את סדר החיים שלו, שהשורש הוא כל היסוד שעליו נבנה כל הבנין.

וענין הדין שדנין את האדם בראש השנה, היינו האדם בעצמו הוא השופט והדיין, והוא והמוציא לפועל. כי האדם הוא הדיין, ומוכיח, ויודע ועד. וזה על דרך שאמרו חז"ל, יש דין למטה אין דין למעלה.

וגשמים נקרא חיות ותענוג, שעל ידם האילן מוציא פירות. הנה עיקר עבודת האדם בימות החורף בלילי טבת הארוכים. והנה מתשרי, שהוא ראש השנה הכללית עד שבט, כבר עברו רוב ימות הגשמים, היינו האדם כבר קבל חיות ותענוג מתורה ועבודה. אזי האדם עושה דין לעצמו, אם כדאי להמשיך את כל השנה רק בתורה ועבודה, או חס ושלום להיפוך.

ואם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו, היינו אם יש לו זכות, אזי מגידים לאדם יושרו. היינו, שילך בדרך הישר, אזי "מני אלף" בסוד "ואאלפך חכמה". ואזי, אחר הדין ודברים יוצא זכאי בדינו. היינו שקבל עליו שמהיום והלאה, יעסוק רק בדברים זכים הנקרא השפעה. הן לשמים והן לבריות.

וזה נאמר רק אם רובא זכיות, היינו שעד עכשיו רוב החיות שקיבל היה מדברים של השפעה, אזי הוא מחליט בדעתו שכדאי להמשיך, ואז נקרא שיוצא זכאי בדינו.

ואם לא קבל רוב חיות מדברים רוחניים, אלא כל החיות שלו היה מדברים גשמיים, ואם יש לו זכות, הנקרא "מלאך מליץ", אזי גם כן יוצא זכאי בדינו כנ"ל. היינו שמחליט להמשיך את כל השנה רק בדברים של השפעה.

ואם רובא עוונות, היינו שאחר כל העבודות והיגיעות, מכל מקום, רוב החיות קבל דווקא מדברים של רצון לקבל לעצמו, שזה שורש כל העוונות והחטאים, אזי הוא יוצא חייב בדינו. היינו, שמקבל עליו שמכאן ואילך ללכת רק בדרך כל העולם, היינו בדברים שהם רק בבחינת קבלה לעצמו, שזה חוב לאדם. משום שהדברים שהם בבחינת קבלה לעצמו, מעכבים את האדם להגיע לשלימותו הנצחיות ולזכות לתענוגים העליונים. וזה נקרא "חוב לעצמו" שמחליט להמשיך כל ימיו בדברים שהם חוב להנשמה.

וזהו שכתבו התוספות, "משום שעברו רוב ימות הגשמים וכו', ועלה השרף באילנות, ונמצא הפירות חונטין עתה".

היינו אם עבר רוב הלילות הארוכים של ימות החורף בתורה ועבודה, ועלה שרף באילנות, ויודע ומרגיש בעצמו עד כמה שאש שורפת בלבו, על דרך "רשפיה רשפי אש שלהבת-יה", אז הוא מחליט להמשיך בדרך הזו. וזה פירוש "ונמצא הפירות חונטין מעתה", היינו מעתה והלאה הוא יזכה לפירות. לכן בט"ו בשבט נקרא ראש השנה, שכבר האדם עשה דין וחשבון לעצמו, אם כדאי להמשיך בעבודה או חס ושלום להיפך. כי אז כבר יודע מאיזה בחינה הוא יכול להמשיך חיים, אם מדברים של קבלה עצמית, או מדברים שהם להשפיע נחת רוח ליוצרו. הנה יודע, שכל עבודתו הוא רק להשיג את הרצון להשפיע, כי הרצון לקבל את התענוגים הוכן לנו ה' יתברך מצד הבריאה, כי רצונו להיטיב לנבראו וברא את הרצון לקבל.

וגם הבריאה היתה נשאת בבחינת רצון לקבל, היינו שאם היינו מקבלים גם את השפע הרוחניות והנצחיות ברצון לקבל שלנו, אזי התענוגים לא היה בשלימות מצד הענף הרוצה להתדמות להשורש, ומשום זה נמשך בחינת נהמא דכסופא. ולפי זה היה יוצא שהבריאה היתה נשאת בחסרון. לכן ה' יתברך הכין לנו תיקון הנקרא צמצום.

היינו, במקום שיש רצון לקבל האדם מרגיש אז בחינת הסתרה, כמו שכתוב בהקדמה להסולם, שאף על פי שהחיים המלוכב בהגוף הוא נמשך יש מיש, מכל מקום לא ניכר שורש מוצאו היינו מסיבת צמצום כנ"ל. ועל ידי הסתגלות בתורה ועבודה זוכין לבחינת התיקון, הנקרא קבלה על מנת להשפיע, שעל ידי זה אנו זוכים לדביקותו יתברך שמו. נמצא שבזה הכל נשלם. וזה פירוש "שלא חיסר מעולמו כלום", שכוונתו על תיקון של השפעה, כמו שכתוב להלן.

ועכשיו נבאר את ענין הקשר שבין אילנות לבריות, שחז"ל סומכו זה לזה, כנ"ל. הנה כתיב "כי האדם עץ השדה", היינו כל העבודות שנוהגים באילנות שיהיה מוכשרים להוציא פירות נוהגים גם באדם. כי עד שהאדם יהיה מוכשר להוציא פירות, מוכרחין לעבור עליו כל העבודות שנוהגים באילנות. וענין פירות הוא תכליתו של האדם.

ואאמרו ר"ז"ל פירש פעם בסעודה של ט"ו בשבט, למה עושין ענין של אכילת פירות. ואמר, משום שזהו כל ההפרש בין קדושה לסטרא אחרא כמו שכתוב בזהר, "א-ל אחר אסתרס ולא עבד פרי" כמו שמפרש בהסולם, היינו שמתייבש מקורם והם נובלים והולכים עד שנסתמים לגמרי. וההולכים בקדושה זוכים לברכה במעשי ידיהם, "אשר פריו יתן בעתו ועלהו לא יבול" (הקדמת ספר הזהר, אות כג).

לכן עם ישראל עושים רמז לזה, בכדי להראות שעיקר הוא הפירות, עד כאן לשונו. והפירות דקדושה, הוא בזה שזוכים לגלוי אלוקותו יתברך, ונעשה כמעין המתגבר שאין פוסק לעלמין, והולך ממדרגה למדרגה עד שזוכין שאומרים "יתפאר בי, כי חפץ בי, והוא יהיה לי לעטרת צבי".

וענין העבודות שנוהגים באילנות, ניתן גם כן להאדם בכדי להכשירו כנ"ל. עיין שביעית (פ"ב מ"ב), שמביא שם דברים הזקוקים לעבודת האילן, וממנו נלמד לעבודת האדם, ודי למבין.

מזבלין, מכניסין להם זבל. כמו כן האדם צריך להכניס בעצמו זבל, היינו בחינת פסולת שהם מדות המגוננות שבאדם. אבל האדם אין צריך להביא זבל מבחוץ כמו אצל האילן, אלא צריך להכניס את הזבל מהעלם אל הגלוי, היינו לתוך הרגשתו, שירגיש את מידת שיפלותו של המדות המגוננות שבו. אחרת אין הוא מסוגל לתקן את מעשיו.

מעדרין, חופרים בעיקרי האילנות. כמו כן האדם, צריך לחפור ולחקור את עיקר ותכליתו של האדם מה הוא. לשם איזו מטרה בא לעולם הזה.

מיבלין, חותכין את היבלת, מומין הנולדים באילן. יבלת נקרא דבר שמחוץ לגופו. ויש כמה דברים שהאדם עושה אותם ונראה לחוץ לבני אדם. דהיינו, בעת התפלה או שמדבר דברי חסידות לפני חבריו,

שעל ידי זה חבירו רואה את עבודתו שהיא מחוץ לגופו, אזי צריך לחתוך אותם ולבטלם, אלא "הצנע לכת עם ה' אלקיך".

היינו, בעת שהאדם עושה איזה עבודה לשם אלקיך, הסימן הוא אם הוא משתוקק להצניע את הדבר מבני אדם, וזה סימן שכוונתו היא אמיתית. ואם לאו הוא להיפך, שהוא משתוקק רק לגלות לבני אדם, ומטהר את הגוף לחוץ בקן טעמים. מה שאם כן בזמן שהוא לשם ה', אז מטבעו שרוצה דווקא לכסות את הדבר. **מפרקיין** העלין מעל גבי האילן להקל מעליו. כמו כן האדם, יש לו עלין שהוא בבחינת שקודמים לפירות. היינו, שעל העלין יוצאים פירות, שזה ענין ש"מתוך שלא לשמה באים לשמה". השלא לשמה נקרא עלין, והפירות הוא הלשמה.

אבל צריך לפרק את העלין הללו, כדי להקל מאילן שיהיה לו היכולת לבא לשמה. אחרת, אם לא יפרק את השלא לשמה, יהיה נשאר בהמצב דשלא לשמה. אבל אחר כך כשזוכין לשמה כתוב "ועלהו לא יבול", אלא כל העבודות שהיה בבחינת שלא לשמה, נכנסין אחר כך להקדושה.

ויש פירוש יותר גבוה, על דרך שכתוב בהסולם (בהקדמת ספר הזוהר, אות ב'), שענין "עלין" הוא כוחות הדין שבמסך. שפירוש הצמצום שהיה על הרצון לקבל שלא יאיר שום שפע, אלא שיהיה חושך, שעל ידי זה נולד בחינת מסך. נמצא, שכח הדין של הסתלקות האור מביאו שיעשה מסך, שעל ידו הוא מקבל את הכח של מקבל על מנת להשפיע.

וגם בזמן הכנה, היינו מטרם שזוכין להכנס להיכל ה', צריך האדם להתרגל בכוחות דהתגברות על הרצונות דקבלה עצמית. והדרך הוא להתחיל בדברים קטנים, היינו, בדברים שאין לו כל כך הנאה ותענוג שיותר קל לוותר עליהם, ולומר, ולוי שהיה מצוה לעסוק בדברים הללו, לא היה עושה.

ואחר כך הוא הולך ומוסיף, עד שמרגיל את עצמו לוותר אפילו על דברים החשובים אצלו ביותר. אפילו בדברים הנוגעים עד לנפשו, הוא גם כן יכול לומר אם לא היה מצוה לעשות לא היה מתעסק בהם. וכל זה הוא כדאי שיהיה גבור ומלומד במלחמה. ואז הוא זוכה להכנס להיכל ה', להיות בין משרתי אל.

וכח המחייב אותו לשמור את עצמו מכל הדברים, אשר לא יהיה שקוע ברצונות של קבלה עצמית, הוא כח הדין השולט, שהוא כח השומר אותו שלא יכשל בהנ"ל. משום שבשעה שיש לו נגיעה פרטית, תיכף מסתלק ממנו החיות והשפע. לכן הוא קובע ומחליט ושומר על המסך, שיקבל דווקא בעל מנת להשפיע.

וכמו כן בדרכי הכנה, כח הדין הנ"ל מראה כוחו ופעולותיו ניכרת, עד שמחליטים פעם אחת ולתמיד, שלא יעבור אף פעם על הגבול של חוקי התורה. ועד שבאים לידי החלטה הגמורה בבחינת "חוק ולא יעבור", הוא במצב של רצוא-ושוב, הנבחן לבחינת כף-הקלע, עד שבא לידי יראה מפני העונש של כח הדין הנ"ל. ובדרך הציור הוא, אפילו בזמן שיש להאדם זמן של התעלות הנפש, והוא חושב שהוא בבחינת בל-אמוט לעולם, ואם הוא נכשל בנגיעה עצמית, בין במוח או בליבא, תיכף שולט עליו כח הדין, והחיות הרוחני מסתלק ממנו. היינו, שלוקחים ממנו את כל החשק והטעם שהיה לו בתורה ועבודה, ונופל לרשות הסטרא אחרא והיא מושלת עליו.

ואין לו שום עצה וכח להתגבר עליה, והוא נמשך אחריה בבחינת צאן לטבח יובל, והיא מכריחה לחשוך ולקבל חיות ברצונות של קבלה הכי שפלים במציאות. היינו, בדברים שסתם יראי ה' מן הרחוב, אף פעם לא יהיו להם כל כך רצונות לדברים נמוכים.

והסיבה היא מטעם שהוא רגיל לקבל חיות רוחני. ובהבלי עולם הזה הרגילים אינו מוציא כל כך טעם לשבת, ועד שיהיה לו תמורה במקום החיות הרוחני שהיה לו, מזמן שיקבל מהם סיפוק נפשי. לכן הוא חושב בהבלי עולם הזה היותר שפלים, אולי שם ימצא סיפוק לנפשו.

ואז הוא חשוד על כל עבירות שבתורה כולה, משום שכח הדין שדוחף אותו לתוך הסטרא אחרא, אזי הרצון לקבל דואג למלאות תענוג, בכדי שיהיה לו חיות למלאות עבור הסטרא אחרא, הנקרא שורש של רצון לקבל אך לעצמו. לכן הוא יורד למקום השיפלות, אולי שם הוא יקבל את מבוקשו.

ואם הוא מקבל שם את מבוקשו, זהו סימן שאלה. ומכל מקום, הוא מחטט באשפות כמו תרנגולין המנקרין באשפה. ובתחילת הנפילה, הוא עוד זוכר את מצבו הרוחני שהיה לו, היינו שעוד נשאר בו בחינת רשימו. ואז עדיין יודע, שהוא עכשיו בבחינת מת, היינו שעושה כל הדברים השפלים, בין במחשבה או במעשה גם כן, במקום שאין לו בושה מאנשים.

ומכל מקום הוא יודע, שזהו לא תכלית האדם, וזהו שיפלות. ומבין בשכלו שצריכים להתגבר על זמן ירידה זו. אף על פי שהוא יודע ורואה ומרגיש, אבל הוא מונח כמת שאין לו עצה, והוא כפות בחבלים של עוביות תחת רשות הסטרא אחרא.

והרשימה מה שהוא זוכר נדמה בעיניו לחלום טוב, שאין שום עצה ותחבולה שיחלום לו עוד הפעם את החלום הטוב, כך הוא יודע ומרגיש (בעצמו מאה אחוז שאי אפשר להמשיך את מצבו הרוחני שהיה לו אז). היינו, שאין הוא מסוגל לתת כוחות של מסירות נפש, ובבחינת אמונה למעלה מהדעת, כמו בזמן

העבר.

לכן הרשימו הזו מביאו רק יסורים, מאחר שאין לו שום אפשרות להחליץ ממצבו הנוכחי. ומאחר שמטבע האדם להשכיח את היסורים, כי כן דרך העולם **שהמת** נשכח מלב, היינו שאם הוא זוכר את זמנו הרוחני, אזי הוא רואה שהוא עכשיו מת. לכן הוא בא לידי ירידה יותר גדולה, היינו ששוכח את מצבו הטוב, ונדמה בעיניו כי תמיד הוא היה חי במצב הנוכחי של קבלה עצמית, ואף פעם לא היה לו חשק לעבדות ה', היינו שבטח לא עליו נאמר "ואתם הדבקים", אלא כל החיות שלו הוא רק מדברים גשמיים. ואם לפעמים הוא זוכר שהיה לו איזה מצב רוחני, אזי הוא מתרץ לעצמו שבטח שגם אז לא היה על דרך האמת, אלא מעשי קוף. והעיקר, שאין הוא צריך לצאת ממצב הזה.

ואם סוף כל סוף באה לו מחשבה, מה יהיה עם תיקון הנשמה, אז הוא מתרץ לעצמו - אז זה הוא יתקן בגלגול שני, אבל לא עכשיו. ואחר כך הוא בא לידי ירידה יותר גדולה. היינו ששוכח אפילו לחשוב לרגע קט את כל מה שמתרחש עמו, אלא שהוא חס ושלום בלי שום חשבונות, ונמשך עם זרם העולם, ועושה חיים כמו כל העולם.

וזה ענין "יורד ומסית" האדם לקבלה עצמית. ו"עולה ומקטרג", היינו שעבר על חוקי התורה, ונוטל נשמתו, ונשאר בלי שום חיות.

ודבר זה נמשך עד שמרחמים עליו משמים, ומסבבים לו איזה סיבה, שנלכד לפעמים לתוך סביבה טובה של ספרים או של סופרים. ופתאום מתחיל שוב להרגיש את "קול דודי דופק".

ולפעמים, יכול להיפוך, שבא לסביבה יותר שפילה, ועל ידי זה שהוא מסתכל בשיפלותם, הוא מתחיל פתאום להרגיש את הכרוז של "שובו בנים". ותיכף הוא מתאזר שוב בכח של גבורה, ותיכף מזכירים לו את הדרכים והתורות שקבל וששמע, ובא שוב לידי התעלות הנפש, ויוצא בפעם אחת מכל השיפלות וקם שוב לתחיה.

ואז כבר מרגיש בעצמו שיש לו כח התגברות בכוחות של מסירות נפש, ומתחיל שוב לבחור בטוב ולמאוס ברע, ורק אז הוא הדיין של הבחירה והעצות הטובות והנהגות הישרות, שיש לו כח ללכת קדימה.

מה שאם כן בזמן המיתה, היינו שהוא שמתו מוטל לפניו, אין מקבלין שום תנחומים כי כמו שכתוב "למתים חפשי", כשהאדם מת נעשה חפשי מן המצוות, ושום עצה לא יכול להועילו.

ואם עוד הפעם הוא נכשל בנגיעה פרטית, אזי עוד הפעם פוגע בו מדת הדין כנ"ל. והוא מונח כך בכף-הקלע, עד **שהחי**, היינו בזמן שהוא חי, "יתן אל לבו", להזהר ולשמר עצמו בכל מיני זהירות, שלא יפול עוד הפעם לרשות הסטרא אחרא.

והיראה הזו מפני כח הדין נמשך, עד שנחקק בלבו שיקבע את הנהגתו איתן, כמו שכתוב "וירא את הקני וישא משלו ויאמר, איתן מושבך". ופירש רש"י, (שבילעם הרשע אמר) תמה אני מהיכן זכית לכך, הלא אתה עמו היית בעצת הבה נתחכמה לו, ועתה נתישבת באיתן ומעוז של ישראל.

היינו, שהסטרא אחרא בא אליו בטענה מה איתך, הלא תמיד היית הולך ביחד עמו בעניני קבלה עצמית, ועתה קבעת לך איתן את מצבך שלא לזוז ממקומך הרוחני אף משהוא. וזה נקרא "יראת העונש", ששומר את חוקי התורה מחמת העונש של כח הדין, כנ"ל.

וזהו **מפרקין**, מבחינת "הוא מותיב לה והוא מפרק לה", היינו עליות וירידות. על ידי הקושיות והתירוצים, קובעים את צורה האמיתית של עבודת ה'.

מאבקין, שרשי המגולים מכסים אותם באבק.

הנה "שורש" נקרא בחינת מחשבה, שהוא השורש למעשה. ואם המחשבות מגולין, היינו שמסתכלים בכל המקומות ומרגל לכל המקומות, הן על הדרכים והנהגות והתורות וכו' שקבל מרבתי, אם הם אמיתיים, אזי צריכים להתאבק עם המחשבות הנ"ל, מלשון "ויאבק איש עמו", הנאמר על שרו של עשיו, ולקבל אותם למעלה מהדעת.

שזה ענין "והוי מתאבק בעפר רגליהם". פירוש, אף על פי שיש לך בחינת מרגלים שאומרים "לא נעלה", ואף על פי שהמרגלים שלהם, היינו המחשבות של התלמידים, מעלים עפר, היינו שנדמה בעיניהם שדברי רבותיו הם ערך של עפר, ומכל מקום הוא צריך לקבל למעלה מהדעת את דברי רבותיו.

ואתן כאן דוגמא. הנה אאמו"ר זצ"ל הבטיח לנו, שעל ידי זה שנלך בדרכו ונקיים את הנהגותיו, נזכה לנצחיותו יתברך ולהדבק בו יתברך ולהכנס בהיכלי דמלכא, אף על פי שכל אחד מאתנו מרגיש שאין מידות טהורות כראוי למי שמשרת את המלך, מכל מקום "קרוב ה' לנשברי לב", מאחר שכל המידות המגונות שנמצא בנו מצד הטבע, ה' הטביע בנו וברא אותנו עם כל השיפלות.

ואאמו"ר זצ"ל אמר, כי "רם ה' ושפל יראה", משום שה' אוהב את האמת, לכן הקדוש ברוך הוא מקרב את השפלים באמת. ולפעמים אנחנו באים לידי מצב של יאוש, ואנחנו מרגישים שלא נעלה אף פעם ממצבינו הנמצאים בו עכשיו, היינו בזמן ההרהור, על זה אמרו "**מאבקין**". שצריך ללחום עם המחשבות

הללו.

מעשנין תחת האילן, להמית התולעים הגדלים בו. הנה הכתוב אומר אצל המן "ויותירו ממנו עד בוקר, וירם תולעים ויבאש". ענין **המן**, פירש אאמו"ר זצ"ל, שהוא ענין אמונה. וזה ידוע שבכל יום צריכים לחדש את ענין האמונה.

וזה ענין "ילקטו דבר יום ביומו", היינו, אפילו שעדיין אצלו יום, מכל מקום הוא צריך לחדש את היסוד של העבודה, היינו מטרת העבודה. שצריך לדעת, כי מה שהוא נמצא בבחינת יום, אין זה אלא תוצאה מאמונה. מטעם שאם הולכים על דרך האמונה, אזי הוא זוכה להתלכשות השכינה, כל אחד לפום שעור דיליה בבחינת אמונה.

היינו שלא המטרה הוא היום אצלו, אלא יכול להשתמש עם בחינת יום, בכדי להעיד על בחינת אמונה. היינו, כי יאמר, עכשיו אני רואה שהלכתי בדרך האמונה, מאחר שיש לי תוצאה של יום. נמצא, שעלי להתחזק בהשורש.

ועל דרך זה פירש אאמו"ר זצ"ל "רועי מקנה אברהם", היינו שנותן מזונות להקנינים של אברהם, היינו מדת האמונה, כי מדתו אב האמונה. אבל לקבל את מדת היום לבחינת מטרה ועיקר. אחרת הוא נקרא "משחווה לשמש", ודי למבין.

ובזמן שכל היסוד הוא אמונה, אזי נמצאים בבחינת עניות ושיפלות, כמו שכתוב "ואנכי תולעת". היינו שבחינת "אנכי", שהיא בחינת אמונה, גורם לי להרגיש שהוא בחינת תולעת, מטעם שכל עבודתו הוא למעלה מהדעת, ומבחינת שהוא למעלה מהדעת אי אפשר לקבל גאות, ודי למבין. מה שאם כן אם לא מחדש את האמונה, אלא כמו שכתוב, "ויותירו" וכו', ושמשתעשע עם בחינת יום שלו, ועושה זה לעיקר, אזי "וירם תולעים". במקום שצריך להיות בחינת "תולעת", אזי וירם, היינו גאות, שמרגיש שהוא המורם מעם.

וכל זה הוא מתוך שעובד בתוך הדעת, מזה הוא בא לבחינת וירם, היינו בחינת גיאות. והגיאות שלו מתפשט למרחוק, עד שבא לשיעור ויבאש, כמו דאמרי אנשי זיין גאות שטינקט מרחוק. והעצה לזה, הוא כמו שאומרת המשנה לנו, "מעשנין". שהעשן בא על ידי השריפה, היינו שבכל יום הוא שורף את עבודתו של אתמול, ורק היום הוא מתחיל להכנס לחדוות של מלחמת מצוה, ולהוציא את ארץ ישראל מתחת רשות הקבלה, ולהכניס את הנקודה לתוך מצב שיהיה מורגש אצלו, שכנפי השכינה חופפים עליו, כמו שכתוב "חופף עליו כל היום, ובין כתפיו שכן".

היינו, דווקא כשמקבלים את דרך האמונה, הנבחן לבחינת עול הנישא על הכתפיים, זוכים לבחינת שכינה. כמו שאמר אאמו"ר זצ"ל, שבכל יום צריכים לתת לה' כל המעשים שעברו עליו, בין שהם מצוות ובין שהן עבירות, ומתחילים מחדש. וזה פירוש "מעשנין". והעשן סותם את העינים הנקרא בחינת "עיני השכל", שהוא בחינת תוך הדעת שלו, ודי למבין.

מסקלין, מסירים את האבנים, שהוא ענין הבנות שיש לו בתוך הדעת, שזה שייך ללב האבן. היינו, בזמן שמרגיש בחינת יום, ומרגיש בחינת טעם והרגש בעבודה, אז הוא אומר, עכשיו אני רואה שכדאי להיות עובד ה', מסיבת שאני מרגיש בזה תענוג וחיות. נמצא שכבר יש לו סמיכה, היינו מרוב הסמיכות הללו באים לו הרבה אבנים, שיש לו בנין שלם בתוך הדעת.

וזה ממש אבני נגף. וזה שאמר פרעה, "וראיתם על האבניים אם בן הוא והמיתן אותו", היינו במקום שיש לכם תענוג הנקרא "אבנים", אזי הוא לא מקבל זה לתוך לב-האבן, הנקרא בחינת קבלה, אם בן הוא, היינו שנתעורר לכם מזה בחינת השפעה, היינו כנ"ל בבחינת רועי מקנה אברהם, אזי "והמיתן אותו", המחשבות האלו תשמידו.

"ואם בת היא", שהיא בחינת נוקבא, היינו לקבל את הכל לתוך הרצון לקבל, בין במוחא ובין בליבא, "וחיה". את זה פרעה מיעץ לקבל בתור חיות ויסוד. אבל דרך התורה לסקל את הדיעות והמחשבות האלו.

מכרסמין, כורתים וחותרים הענפים היבשים מהאילן. היינו, כל מה שרכש מהסביבה בבחינת מצות אנשים מלומדה מצוות ותורות יבשות, צריכים לחתוך, דהיינו להשכיח את תורת חוץ-לארץ. כי ארץ-ישראל נקרא בחינת לשמה, ומה שלוקחים מהסביבה הוא רק בחינת שלא לשמה, ודי למבין.

מזרדין. הענפים הלחים, כשהם מרובין, רגילין לקצצן ומניחין מקצת מהם. היינו אפילו התורות והחכמות שהם באמת לחים, ומכל מקום אם הם מרובים, היינו ש"חכמתו מרובה ממעשיו" אזי אסור לו להשתמש עם הרבה ידיעות וחקירות. כי עיקר האמת מתגלה במעשים, כי כל מעשה ופעולה בפועל מעידה על טיב פועלה.

היוצא לנו מכל הנ"ל, שהבריות דומה לאילנות. וזה פירוש "היוצא ביומא דניסן וחזי אילני דמלכלבי", היינו שהאילנות כבר התחילו להראות כוחותיהם לחוץ, היינו שנראה לחוץ, שהם כבר רוצים להשפיע פירות לטובת האדם. שענין טובות היינו להשפיע, כמו שכתוב "רחש לבי דבר טוב", פירוש, ש"אומר אני

מעשי למלך" שזהו טוב.
והיות שהאילנות מלבלי, היינו שהם משפיעים, לכן הם נקראים אילנות טובות. ובטח שיש אז גם בריות טובות, היינו שהם גם כן עושים דברים בעל מנת להשפיע נחת רוח ליוצרם. אחרת, גם האילנות לא היו משפיעים את פירותיהם, כמאמר חז"ל "כל העולם ניזון בשביל חנינא בני", היות שיש צדיקים שהם משפיעים, הם פועלים שהאילנות ישפיעו.
וזה פירושו "שלא חיסר מעולמו כלום", היינו כנ"ל, שהכין לנו העסק בתורה ומצוות, שעל ידם נגיע לבחינת השלימות, הנקרא קבלה על מנת להשפיע. נמצא, חוץ מזה שברא הרצון לקבל, הכין תיכף התיקון על נהמא דכסופא, שיהיה שלימות בההטבה.
לכן על האדם לתת דין וחשבון לעצמו בכל יום, שיחדש את עבודתו בהתגברות מחדש, וישכח מהעבר. אלא שיהיה לו בטחון חזק, שמהיום והלאה נצליח להגיע לדביקות נצחי בקביעות.
וה' יעזור לנו מכל צרתנו ויתן פדות לנפשנו, ונוושע בגשמיות וברוחניות, אמן כן יהי רצון.
ידידיכם ברוך שלום הלוי אשלג
באמו"ר בעל הסולם זצקלה"ה

אני חילוני מאמין

פתיחה – גילוי החוש הנוסף.

דמיינו מציאות שהדרך בה אתם תופסים את העולם סביבכם, מקבלת הרחבה. לבד מהחושים איתם אתם מזהים את סביבתכם, מתעורר בכם חוש נוסף, שמחזד לא רק את טווח הקליטה והיכולת של כל אחד מהחושים הקיימים אלה שמעניק לו תוספת הבחנה שהופכת את המידע שמגיע ממנו לתובנה שפותחת בפניכם, עולם חדש של מראות, קולות, ריחות וטעמים המצטרפים ביחד, למבנה הבנה משודרג של העולם שסביבכם, מחבר אתכם לכוחות החזקים ביותר ביקום, מעניק לכם את מפתח ההבנה לדרך פעולתם ולהשפעות שיש להם על חייכם וחיי היצורים החיים כולם, על פני כדור הארץ.

נשמע כמו פרק בסדרת מדע בדיוני, אבל האמת היא שבתוך תוכו של כל אדם, ללא הבדלים של דת, מין, גזע או לאום, קיים החוש הנוסף הזה, בדרגת התפתחות שנעה בין תרדמה מוחלטת לבין אחוזים בודדים של עירות, שמאפשרים הסתכלות ויכולת הבחנה רחבה במעט מהאדם ההמוצע, על התמונה הכללית.

מוח האדם, מכשיר רב עוצמה לטוב ולרע וכשהוא פועל בסביבה של מוחות רבים אחרים, הנטייה הטבעית שלו היא לסגל את כושר ההבחנה ודפוסי החשיבה וההתנהגות שקיימים בו, לכוון שהיא בהתאמה לרמת המוחות הפועלת בסביבתו. כל התחברות של האדם למכנה המשותף הממוצע, בקבוצה גדולה של בני אדם, מכתוב כמעט מיידי, "הספק עבודת מוח" שמתאים את עצמו אל החברה שסביבו.

סטייה מהכלל מתאפשרת אצל יחיד סגולה שיכולת ה"התנגדות" החברתית שלהם, מעפילה על ההשפעה הכללית של הסביבה ומאפשרת ניצול האחוזים הנוספים הערים בחוש הנוסף. מדענים, אנשי רוח, פוליטיקאים, אמנים וטייקונים עתירי מיליארדים, הם בהכרח אנשים, שהחוש הנוסף פועל אצלם במידת עירות גבוהה מהממוצע, יחד עם "רעב" בריא להשגים. אותם מורמים מעם, נושאים בתוכם גם את היכולת להתעלות מעל המנגנון החברתי, הכופה עליהם יישור קו, למכנה המשותף הממוצע. הם בעצמם קובעים את חוקי המשחק ואת המסגרת החברתית הסביבתית, שתהלוך את רצונם ושאיפותיהם.

במילים אחרות: בעלי החוש הנוסף הגבוה במעט ביכולת ניתוח ותפיסת המציאות, משאר החברה, צריכים שיכילו גם את היכולת להתגבר על הנטייה של הסביבה לדכא בהם את היכולת הנ"ל.

החוש הנוסף – קיים בכל אחד מאתנו, במצב עירות משתנה:

החוש הנוסף המתקיים באדם, כשם שהסביבה החברתית, הקהילתית, השכיחה פועלת לריסונו, יכול להשפיע על הסביבה באופן שתפעל לטובתו!
זאת בתנאי שסביבה ייחודית כזו מאוחדת באותו רצון משותף.
סביבה שיש בה את האיחוד בין חלקיה, איחוד רעיוני ויכולת מעשית, הדרושים להשגת המבנה החברתי הסביבתי שפועל למען השגת המטרה ולא לריסונה או דיכוייה.
בנוסף, חייבת הסביבה או הקבוצה את המניע לפעולה או את המחשבה המשותפת בין חלקיה, שמטרתם – להעיר את הרדומים. כדי להיות רופא, אתה צריך ללמוד בסביבת בית ספר לרפואה. שאר התלמידים, שיש להם רצון דומה, ישפיעו עליך את דפוסי המחשבה והיישום שיעזרו לך לצלוח את שנות הלימוד הקשות ולמרות העצלות או הנטייה שיש לך לגלות עניין בתחומים נוספים. הסביבה בעלת הנטיות ללמוד רפואה, תמריץ אותך באופנים שונים, תגרום לך לרצות להצטיין, לקבל את הערכה, תספיג אותך במנות גדושות של חשיבות להשגת התואר, בעוצמות כאלה שאתה לא מוצא בעצמך.
בהתקיים התנאים הללו, בעלי החוש הנוסף הפעיל, מסוגלים "להפעיל" ולעורר את אותו החוש של הפרטים הנמצאים בסביבתם, באותה המידה שהסביבה פועלת עליהם.

בהשאלה מעולם המחשב:

דמיינו תוכנות שונות במחשב שכל אחת מבצעת פעולה נפרדת ו"מדברת" בשפה שונה. תוכנת ההפעלה היא המפתח לשימוש יעיל בתוכנות השונות וככל שתדע לקשור בין התוכנות, המחשב יוכל לבצע פעולות מורכבות יותר ויותר. תוכנת ההפעלה הזאת, היא החוש הנוסף.

אולם לבד מתוכנת ההפעלה, זקוק המחשב למעבד חזק שיוכל לעמוד בקצב מהיר של מספר פעולות רב ככל האפשר בפרקי זמן קצרים.

חיבור של מספר מעבדים לכדי יחידת עיבוד משותפת, משדרגת לאין ערוך את יכולת העיבוד הכללית ומהירות ואיכות הפעולות שהמחשב מסוגל לבצע גדולות בהתאם.
הרחבת היכולת בפעולות המחשב, מאפשרת פיתוח תוכנות ומעבדים מתקדמים יותר וחוזר חלילה.
הגדלת יכולת העיבוד של המחשב, היא פעולת האיחוד והסדרת הסביבה הנכונה.

נשמע פשוט, לא כך? האנושות צריכה לאסוף את כל בעלי היכולות הנוספות לכדי גוף אחד שתפקידו יהיה לחשוב ולפעול בתחומים שיאפשרו את ההתפתחות בכל הנושאים הקריטיים העומדים על הפרק: הסביבה, האנרגיה, הכלכלה, הבריאות, החינוך, המבנה החברתי וכ"ו ויחד ישפיעו על מעגלים הולכים ומתרחבים של בני אדם, שהחוש הנוסף בהם יתעורר בהשפעת אותה הקבוצה, ומהם תעבור ההשפעה הלאה. במקום לשנוא זה את זה – נאהב, במקום לריב – נשתף פעולה, במקום להרוס ולנצל – נצמח ונשתף.

אם כן מדוע הפעולה הפשוטה כ"כ לא מתבצעת?
מדוע האנושות וההנהגה העולמית, לא מתכנסת לפעולת חירום שתעצור את ההתדרדרות והקריסה של כל מערכות הקיום הקיימות, שמאיימות להוליך את העולם כולו לאסון וכליה?

על כך מספר תשובות:

- הנוהג הזה של השפעת המיעוט על הרבים מתקיים לאורך מהלך כל ההיסטוריה, אבל באופן מקומי, בעל מאפיינים לאומניים ולרוב על חשבון הסביבה הזרה, במעגלים החיצוניים.

- האנושות עוד לא השכילה לאבחן את המצב המיוחד שנקלעה אליו ופועלת על פי דפוס ההתנהגות החברתיים והבין לאומיים הקודמים.
- ישנם מחסומים רבי עוצמה המפרידים בין חלקים נרחבים של האנושות שמציבות אתגר כמעט בלתי אפשרי בפני הניסיון להתאחד סביב מטרה משותפת אחת : דתות, מנהגים מסורתיים רבי שנים, שונות מנטלית ודפוסי חשיבה, מחסומי שפה ואינטרסים כלכליים ולאומיים.
- יחידי הסגולה בעלי החוש הנוסף הער, מפוזרים בעולם כולו, לא מודעים ליכולת המיוחדת ומייחסים אותה ליכולת שכלית בלעדית שיש בהם, מפולגים בהשקפת עולמם ובאופן בו הם רואים פתרון לבעיה וחלקם הגדול, מנצל את תוספת היכולת לטובת צבירת הון וכוח אישי על חשבון רווחת הכלל.

על מרבית המכשולים והמרחקים הפיזיים, הטכנולוגיה של הרשתות החברתיות הצליחה לגשר. שוב אין הבדל איכותי משמעותי בין בן המעמד הבינוני פלוס בארצות אמריקה הצפונית לאלו שחיים בסין, הודו, ומרבית מדינות המזרח הרחוק.

למרבה הצער, עדיין חלקים גדולים של האנושות, מנותקים ממערבל הזהויות הגדול – האינטרנט, ולמרות שכלכלות מדינות העולם כולו, כרוכות זו בזו, באופן שלא היה בהיסטוריה האנושית בעבר, עדיין חלקים גדולים באנושות, מחזיקים בתפיסת הבדלנות והחופש לבצע פעולות לאומיות חד צדדיות, רחבות היקף, מבלי לשקול את ההשפעה שיש לפעולות מקומיות, על העולם כולו.

בנוסף, חברות ענק עתירות ממון והשפעה, שמרוויחות מהחולשה האנושית, תאוות הבצע והסיפוקים המיידיים, מפעילות מכבש לחצים באמצעות עושרם, כדי להנציח את המצב הקיים, שהוא הסיבה לעושרם ועוצמתם האדירים.

איך כל זה נוגע לי ? – הגילוי והבשורה.

החדשות הטובות הן שמרבית אוכלוסיית העולם, רכשה את החוש הנוסף המאפשר את קפיצת הדרך. החדשות הפחות טובות הן שמרביתם של בעלי החוש הנוסף הער, חסרים את היכולות החברתיות המסוגלות להתעלות מעל השפעת הסביבה המרסנת ומעל הגורמים המעוניינים בהמשך המצב הקיים.

מרבית בעלי החוש הנוסף הער, בהעדר גורם מאחד בניהם, מושפעים חברתית מהמגמות הטבעיות והאגואיסטיות המקומיות ומדחיקים את היכולת הנוספת, לטובת "הישרדות" בעולם שנשלט לכאורה ע"י תוכנת ההפעלה הישנה.

איחוד של כל בעלי היכולת הנוספת, בכל העולם כולו, ייצור מסה קריטית שתשפיע על הנקודות הרדומות והנידחות ביותר על פני כדור הארץ ויעורר את האנושות כולה.

באופן צפוי, הכוחות הפועלים על אפשרות איחוד כזאת, אדירים כמעט באותה המידה ומציבים רף גבוה עבור אלה הפועלים למצב את המהלך הבא ואת קפיצת המדרגה. דרגת הקושי שמציבים כוחות הפירוד, תקבע את איכות הקשר והעוצמה שיבנו על פניו. ככל שההתנגדות גדולה יותר, תוצאות האיחוד בין בעלי החוש הנוסף יהיו חזקות ואיכותיות יותר.

לאיחוד תודעתי מהסוג הזה, תהיה השפעה מהירה כמהירות האור והוא יישנה את איכות ועוצמת החיים של כל היצורים החיים על פני האדמה, ולא רק של האדם. מכוח שינוי התודעה הגלובלי, קפיצת המדרגה תשקם את מערכות הקיום והסביבה, תפתור באמצעות פריצות דרך טכנולוגיות ומדעיות את הבעיות הבעורות ביותר, תספק ביטחון ורווחה לאנושות כולה ותאפשר צמיחה ושגשוג בקנה מידה שעדיין אינו נתפס במוח האדם.

המכשול הגדול הוא המפתח להצלחה:

באופן (פרדוקסאלי) דווקא המעבר הזה שבין תוכנת ההפעלה הישנה לתוכנת ההפעלה החדשה, אינו מתאפשר אלא בשינוי דפוסיים חברתיים והתנהגותיים שהם המפתח ליצירת האווירה שתעודד את בעלי החוש הער, אך חסרי היכולת החברתית, להתגבר על המחסום הגדול שמפריד בניהם.

המכשול הגדול הוא בעצם היתרון הגדול של המערכת. האופן שבו החיבור בין בני האדם בעלי החוש הנוסף הער מתאפשר, הוא באמצעות המעבר מעל המחסום החברתי הזה שמפריד בין בני האדם.

כ"כ פשוט ועם זאת, מעבר כמעט בלתי אפשרי, במציאות של הפרדה, של ניתוק בין בני אדם, של שנאה, זרות, חוסר סובלנות, אינטרסים כלכליים נוגדים ומעל הכל שיבוש מדהים של הבנת יכולת הכלים שקיימים כבר תקופה ארוכה, שיאפשרו איחוד כזה ושינוי מהפכני גדול ועוצמתי, דווקא אצל כהני ועסקני הדת, שהפכו את המכשיר רב העוצמה, למכונה להדפסת מזומנים ולמכשיר שליטה משולח רסן.

כוחני הכוח ועסקני הדת:

אין כוח באנושות שהשתווה לעוצמה שהפעילו הדתות הגדולות בתהליכים שהתרחשו על כדור הארץ. מאז שחר ההיסטוריה האדם חיפש משמעות ונכס לעצמו את הכוח העליון לטובת פעולותיו הארציות. קשה לתאר תרבויות שבנו את הפירמידות במצריים או בדרום אמריקה, ללא ה"עזרה" של הכוח העליון, על אין סוף הצורות וההתגלמות שלו. האמונה בכוח העליון וציור פירמידת השליטה באופן שבו ה"שליחים" של הכוח העליון, הם הצינור לכל הטוב, השפע, העוצמה והביטחון ורק דרכם יכולה האנושות להתקשר לאותו כוח עליון, הייתה הבסיס למערכות לאומיות, שלטוניות, כלכליות והיא מתקיימת עד לימים אלו, גם במדינות בעלות צביון חילוני מובהק.

ה"מונופול" על הקשר בין הכוח העליון, ל"יחידי הסגולה", הווה את ה"כתר" וה"שרביט" או חותמת הכוח, טבעת העוצמה, באמצעותה שלטו בני אדם, בשר ודם על ההמונים. ככל שהבלעדיות על הקשר עם הכוח העליון לוותה במנהגים וטכסים שהיו נחלתם של מעטים, נשתמר המבנה השלטוני והמיעוט שלט על הרוב. ככל שהשלטון הקרין עוצמה וכוח, התקבלו סימני ה"הצלחה" הזאת, כהסכמה מצד הכוח העליון לשלטונו של פלוני או אלמוני.

בעזרת האל, או האלים, השיגו השליטים לכאורה את ההצלחה בשדה הקרב, בצבירת ההון ובאחיזה בחיי הפרט עד לפרטים הקטנים ביותר. את היכולת השכלית ההשרדותית, חכמת הרחוב, הפכו השליטים במהלך ההיסטוריה ל"מתנה משמיים" וקיבעו בתודעת ההמון את ה"בחירה האלוקית" בהם, כצינור דרכו זורם השפע השמימי.

בתרגום לשפת הספר:

בעלי החוש הנוסף הער, נכסו ומנכסים לתועלתם את היכולת הנוספת שמעניק להם, באופן שייחסו אותו לבחירה שלהם, ע"י אותו הכוח העליון, להיות הצינור לידיע, לעוצמה ולהצלחה של כל שאר הנתינים.

לכבוד 7 מיליארד טועים:

ככל שהחילוני הלייט, זה שמאמין בכוח העליון ושונא את הדת, מתרחק יותר מהרצון לגלות את הכוח העליון בשל חטאי כוחני הדת, הוא מעמיק את האחיזה שלהם בחיינו!
(פרדוקס) שמתנהל כבר מאות שנים והתעצם דווקא בזמן שבו ההשכלה בגרסתה היהודית, או תקופת הנאורות באירופה, תפסה את מקומה בטבלת הרייטינג ודחקה לכאורה את שליטת עסקני הדת למינם בחיינו.

עד לסוף המאה ה-18, לא היה יהודי אחד שהיה יכול להעיד על עצמו שהוא חילוני. הפיזור הגדול של היהדות בעולם, הרדיפות האתניות והגזעניות, הכוח שהעניקה הקהילה הפועלת על פי קודים חברתיים קדומים שעברו מדור לדור, בארץ זרה ולרוב עוינת, הכתיבה התנהלות על פי מנהגים שנתפסו ביהדות כהמשך שמירת הגחלת, מאז החורבן השני והגלות הגדולה.

רק יחידי סגולה מקרב היהדים הבינו לעומק את הכוח האדיר הטמון באסיפת החוקים שהונהגו בעם מיד לאחר חורבן הבית השני, כסמני דרך ושיטה לגלות את הקשר עם הכוח העליון בזמנים של חשכה ונבערות.

יתרה מזאת, מרבית אותם יחידי סגולה שעסקו בלימוד חכמת הקבלה שהשורשים שלה נעוצים בספר המלאך רזיאל, ספר היצירה וספר הזוהר שנכתב ע"י רבי שמעון בר יוחאי ותלמידיו, סמוך לחורבן הבית, הקדישו את מרצם לחיזוק החוקים והתקנות שיאפשרו את המעבר דרך השבר הגדול ביהדות ועד ל"זמן הגאולה" ברמה הבסיסית והזמינה ביותר, לכל אחד ואחד מהעם היהודי המפוזר בין העמים. דוגמא מובהקת למקובל שהתווה את תפיסת דרך שמירת המצוות בזמן הגלות היא של הרמב"ן, מחבר ספר "שולחן ערוך" שהיה הדבק המחבר והאורים והתומים של הקהילות היהודיות בעולם. חשוב לומר שבאופן כתיבת החוקים והתקנות, אפשרו החכמים הקדמונים לכל אחד שחפץ בקשר עם הכוח העליון להתעמק בהם ולהשיג מהחוכמה הגנוזה בהם, על פי דרגת יכולתו ונחישותו. האופן בו נתפסו החוקים והמצוות בפי מרבית העם, הייתה על המכנה המשותף הנמוך ביותר והתאימה לאלה שהחוש הנוסף בהם נותר רדום וכבוי.

התנאי להתעוררות סוחפת בקרב העם והשלטת הפרשנות התכליתית לגילוי הכוח העליון על הפרשנות הגלותית והסתרת הכוח העליון, לא התקיים, בשל מיעוט יחידי הסגולה בקרב היהדות המפוזרת בין העמים והמרחק הפיזי הרב שהכתיבה הגלות בין הקהילות השונות. מרחק שהשפיע גם על ריבוי זרמים ופרשנויות שהיו רחוקות מהאמת.

בחדרי חדרים, לימדו אותם יחידי סגולה את חכמת הקבלה, למתי מעט מתלמידי הישיבות שהיו מסוגלים להבין את ההקשר הרוחני ואת תכלית השורש של החכמה, כדרך להשגת הקשר עם הכוח העליון, עילת העילות ומסובב הסיבות. ה"עם" נותר עם קיום המסורת בהשגה הנמוכה ביותר, כדבק הכרחי להמשך הקיום של הקהילה המפוזרת והמוכה, בין העמים.

עם הכוח בא התיאבון:

התלות המוחלטת בהבנת "ספר ההוראות" בידי מעטים וככל שהעמיקה הפרשנות הנמוכה והמעשית של החכמה הקדומה, הפכו את המנהיגים הרוחניים בעם לעמודי התווך של הקהילה. הפלפול והשליטה בפרטים, במצוות שהפכו יותר ויותר מורכבות, הפכו את הרבנים ששלטו בחומר למורמים מעם. הצינור לכוח העליון עבר דרך הפרטים הקטנים והמרוכבים. הכוח הרוחני והמטרה לשמה נחקקו החוקים נשכחה ועם הכוח שהשיגה התלות בפרטים, גדל התיאבון. כל אותה תקופה, התגלה מידי פעם עילוי מקרב המנהיגות, שהשיג את רוח הדברים. האר"י הקדוש שצווה בערוב ימיו על תלמידיו לשכוח מה שלמדו, מכוון שחש שלא הבינו את שורש הגילוי האדיר שגילה בתלמודו, אבל הניח באמצעות תלמידו הנאמן מספר ספרים ששינו לחלוטין את תפיסת החוכמה, אפילו בקרב אלה שנחשבו למקובלים הגדולים בזמנם. הבעש"ט ותלמידיו, האדמו"ר הזקן ותלמידיו, מייסדי חב"ד ותנועת החסידות שהצליחו להעמיד מערכת לימוד מהגדולות שידעה היהדות מאז חורבן הבית ועוד רבים וטובים. כולם נאלצו לחשב את צעדיהם בזהירות רבה, נוכח הריחוק ההולך וגובר של מרבית העם משורש החכמה ומהתגברות זרם העסקנות שראה בדת היהודית מכשיר רב כוח בשליטה על רוב העם. דווקא תנועת ההשכלה שלכאורה הרחיקה את שליטת הזרם העסקני ביהדות ממרכזי הכוח המוחלטים, היא שקיבעה את התפיסה הרווחת שלימוד התורה וקיום המצוות על פי תפיסת ה"מתנגדים", אנשי העסקנות, היא המקור והשורש לחכמה. וכך, למרבה הצער, כלים אדירים ורבי כוח, נאבדו ונזנחו ע"י החלקים בעם, שהחוש הנוסף התעורר בהם, אבל היו חסרים את הידע להפעלתו, לטובת הפרשנות הצרה והמצומצמת של החכמה שמעניקים לה עסקני הדת.

הכוח העליון – החכמה העליונה :

אין באמת אדם שאינו מאמין בכוח העליון. גם אלה שמתכחשים לו בעקשנות, מתקשים לתת הסברים הגיוניים לאופן שבו מתקיימים החיים, על הדרך שבה הם מתנהלים. התירוצים שמושמים, נראים חיוריים וקלושים גם בעיני המכחישים עצמם. רוב רובם של החילוניים מאמינים בכוח העליון המסובב את מציאותם, אבל מתכחשים לעסקני הדת, "שליחיו", על פני האדמה. ההשכלה, ההתפתחות הטכנולוגית והיכולת להעביר מסרים וידע למרחק, האפשרות להיחשף לבני אדם שהחוש הנוסף בהם, ער באותה המידה כשל זה של המנהיג המקומי, הכומר, האימאם או הרב, גרמו למרביתנו להתרחק מכל מה שהריח כמו דת. עסקני הדת ששלחו מאות מיליונים אל מותם והמיטו על האנושות את האסונות הגדולים בהיסטוריה, נתפסו, בעיני רוב האנושות כ"שליחים" האמיתיים של הכוח העליון ובשל שחיתותם וחולשתם, גרמו למרביתנו לרצות להתרחק מהכוח העליון, שכאילו שבחר בהם לשליחויותיו. מכה החשיפה החברתית הזאת שבאינטרנט ומכה השילוב והתלות הכמעט מוחלטת שיש בין המערכות הכלכליות בעמים השונים, צמחה ההזדמנות לקיום סדר עולמי חדש, שיציע את האנושות לקראת הצעד והשלב הבא בהתפתחותה.

הסיבות לסדר העולמי הישן:

כל ניסיון להצדיק את מבנה הסדר הישן לאדם החילוני, טעון ומציב בפני האדם החושב בכלל, אתגר לא קטן והתנגדות מובנית, לכן אנסה לגעת בזה בכפפות של משי מתוך הבנה שהנגיעה בנושא היא המפתח להבנת התהליך שהוביל את האנושות לסיפוי של הסדר החדש. מי יכול להכיל בהבנתו השכלית והרגשית, היסטוריה עקובה מדם ואכזרית שהייתה נחוצה להתפתחות שתוליך בסופו של דבר לקפיצת מדריגה אדירה לאנושות כולה? אומר רק שאותה היסטוריה עקובה מדם הייתה רצופה תחנות וסמני דרך, שערים להתפתחות, בדרכים אחרות לגמרי. האנושות, למרבה התוגה והצער, העדיפה דווקא את ההליכה במסלול הקשה. הצבת שתי האפשרויות לבחירה, המסלול הקל והמסלול הקשה, היא אבן דרך ואחד מהעקרונות החשובים ביותר שניתנו לאדם בהתקשרותו לכוח העליון – הבחירה החופשית. בהעדר בחירה חופשית, הבסיס להתפתחות הבריאה נשמט. האדם הבוחר, משוחרר מכפיה ואילווצים, מכיל בתוכו את היכולת המודעת להבחין בין הטוב והרע להשגת מטרתו. האדם שאין בו את היכולת להבחין ולבחור, נמשל לחיה מאולפת. מבצע, על מנת לזכות בפרס. או לחילופין, לחרק שנמשך אל האור, מבלי היכולת להתנגד למשיכה החזקה שפועלת עליו. נקודת המוצא בחופש הבחירה, היא בנקודה האמצעית שעושה את ההבדל בין ימין ושמאל, למעלה ולמטה. נקודת ציון הכרחית להתמצאות במרחב. נקודה שהולכת יד ביד, יחד עם ההחלטה שבאה מיד אחריה – לאן פונים. מבלי היכולת להבחין, התנועה במרחב, נחשבת לתנועה אקראית שאין בה בחירה. מהרגע שקיימת יכולת ההבחנה, העדר ההחלטה, יחשב כחוסר תנועה.

ההבחנה וההחלטה, אם כן, הן הבסיס להתפתחות ונקודת המוצא, הנשענת על חופש הבחירה. האסונות הגדולים ביותר לאנושות, מעשה ידי האדם, הן התוצאות המידיות של שלילת חופש הבחירה על ידי האדם עצמו ונתפסים בעינינו כ"עונש" על מעשינו הרעים או כהתעמרות של הכוח העליון בנו. המכשיר רב העוצמה להתפתחותנו, נתפס בעינינו כאבן ריחיים על צווארנו.

בחירה חופשית – היציאה מהמבוך.

שיש בפנינו דרך אחת, אנחנו הולכים בה בלית ברירה. שניצבות בפנינו כמה אפשרויות, אז מתחיל להיות מעניין באמת. הבחירה בדרך כזו או אחרת, יותר מאשר מעידה על יכולתנו, היא מעידה על סולל הדרכים ועל מערכת של יחסים שאנחנו מנהלים אתו, בידיעתנו או שבאי הידיעה. אם אנחנו הולכים מתוך איכות הדרך עבורנו, נמשכים אחרי האפשרות שמתחשבת אך ורק עם טובתנו המיידית, אנחנו בעצם לא נחשבים בוחרים, וממשיכים ללכת במסלול של האפשרות האחת.

הדרך נפתחת, באופן פרדוקסאלי, מהרגע שיש לנו אפשרות אמיתית לבחור במסלול שאינו מטיב איתנו בהכרח באופן המידי.

רבים מאיתנו בוחרים ללמוד שנים רבות, להשקיע כוחות, כסף וזמן, כדי לזכות בתואר הנכסף רק בסוף הדרך. אנחנו מסוגלים לעבוד קשה, להתאמץ ולהזיע, רק כדי שנוכל לקנות בגד יפה בכסף שהרווחנו. הבחירה הזאת שאנחנו בוחרים, לסבול כדי שנהנה בסוף הדרך, היא ההתחלה של השגת הבחירה החופשית.

דרגה יותר מפותחת, היא הבחירה במאמץ, כדי שהזולת יהנה בסוף התהליך. את התענוג אנחנו מקבלים בהנאה שנהנה הזולת.

בדרגה העליונה הבאה, אנחנו בוחרים במאמץ, על מנת שנפתח בנו את יכולת הבחירה החופשית שמשוחררת לגמרי מכל שיקול של הנאה שנקבל במהלך או בסוף הדרך, חירות אמיתית. הדרגה העליונה העליונה מכולן היא היכולת להבחין ולבחור בדרך שתאפשר את הגילוי של מסובב הנסיבות, סולל הדרכים, אם היא דרך שיש בה שכר, או דרך שאין בה שכר. דרך משוחררת מהתניות, כפייה, קבעונות ודפוסי התנהגות וחשיבה כפייתיים.

מהרגע שאנחנו יורדים לסוף דעתו של סולל האפשרויות שנפתחות בפנינו, אנחנו עושים את הבחירה החופשית האמיתית הראשונה.

שוב אנחנו לא נוהגים כעכברים במבוך, רצים מורעבים, דרך כתב החידה, עד למקום שמחכה לנו הפרס בדמותו של גוש הגבינה הריחני. אלה שאנחנו מבינים את תכלית המבוך ויורדים לסוף דעתו של הכוח העליון שעיצב לנו את המסלול. הזכייה במקרה הזה היא כפולה, גם זכינו בגבינה, אבל גם טעמנו מהלך מחשבתו של מחולל המסלול. קפצנו מדריגה. יצאנו מהמבוך ועלינו על הדרך של ההתפתחות המודעת.

התנאי הראשון הזה, הוא התנאי הבסיסי להבנת החכמה העליונה. לא יכול להתקיים דו שיח עם הכוח העליון באופן שאנחנו רצים כסומים באפילה. צריכה להיות מודעות מתמשכת ורציפה ככל הניתן, בזמן הפעולה, למסובב הפעולה, לגורם שעומד כמחולל הנסיבות שפועלות על חיינו.

הסיבה להכרחיות של התנאי הזה היא ביתרון הגדול שהוא מעניק לנו באמצעותו – אם חיי תלויים לגמרי במעניק הגבינה, אני מוכן ללכת אחריו באש ובמים. המצב הזה מכונה אילוף. אין בו שום רצון מצד ההולך בדרך, אלה להמשיך ולהחזיק ביחסים של תלות מוחלטת במחולל הדרך, בכוח העליון. הבחירה בהליכה המשותפת בדרך האמת, היא צריכה להיות משוחררת מכל אמצעים של כפייה.

טעימה ומודעות מהמחשבה של מחולל הדרך צריך שתניח את התשתית להתפתחות וחוסר תלות מוחלט במסובב הנסיבות עד למצב של בחירה חופשית.

תנאי בסיסי ובלתי מעורער, לדרך של התפתחות אמיתית. כל דרך אחרת, אין בה את היכולת של האדם להשיג, אלה יכולת של בהמה משוכללת.

אומנם בעצמאות התודעתית שמאפשר חופש הבחירה, מתקיימת עדיין התלות בכוח העליון. אין קיום לחיים, ללא השתתפות מחולל הקיום. אבל הבחירה בין קיום עיוור לקיום מודע, מרחיבה את היכולת להבחין באופן שבו הפעולה משפיעה על ההולך בדרך. מרחיבה את הבנתו ויכולת הבחנתו במהלך הדרך. מאיצה את תהליך הצמיחה וההתפתחות באופן ניכר ותוביל לתכלית ההשתוות בצורה בין בורא לנברא.

נקודת ההשקפה המודעת והעצמאית הזאת, היא המנוף להבנת החכמה כולה ולהבנת איכות הפעולה הנדרשת מההולך בדרך – כבר במהלך הדרך אתה מבקש להיות שווה בתכונות עם מסובב הנסיבות ולא לנהוג כבובה על חוט, או כחיה מאולפת. בהמשך התהליך, כנשתווה בתכונות וביכולות למחולל הנסיבות, נקבע בעצמנו את מגרש המשחקים להמשך הצמיחה.

שורש הבחירה החופשית הוא מחטא עץ הדעת:

חשוב לעשות את ההבחנה הבאה – הבחירה החופשית היא הכלי באמצעותו רואה האדם, את ההבדל בין תכונתו שהיא הרצון לקבל האין סופי, לבין תכונת הבורא שהיא ההשפעה/נתינה האין סופית.

בתחילה, חי האדם במערכת שהיה בה רק טוב מוחלט וקיבל מבלי להיות מודע לצד המקבל שבו. כשם שאנחנו לא עושים בחירה לנשום את הנשימה הבאה. במצב ה"רגיל" לא עולה על דעתנו שמדובר בחיסרון, עד לרגע שהנשימה נמנעת מאתנו. מייצור נושם שמקבל את פעולות הנשימה כמובנות מאליהם, אנחנו הופכים לתלויים לגמרי בכוחו של מעניק הנשימה. הגילוי של אדם הקדמון בחטא עץ הדעת, היה במערכת השליטה על יישותו, האדם הבין שהוא הצד ה"נחות" ביחסי הגומלין בין מעניק למקבל. ההארה הזאת, גרמה לו לבושה גדולה. מחלק המערכת הוא הפך לחיצוני לה. קיבל בתודעתו את נקודת ההשקפה החיצונית למערכת היחסים שהייתה לו עם הכוח העליון ושכעת הוא רואה את מקומו היחסי המקבל שבה. הבחירה החופשית היא נקודת ההשקפה, שממעיטה בנו את ההכרה בתלות שלנו בכוח העליון, באופן שממעיט בנטייה להבטל מפניו. הסתרה מפני התלות המוחלטת בו לקיומנו באופן שיאפשר את הקבלה, מבלי הבושה הכרוכה בכך, מבלי התחושה שאנחנו נחותים.

התנאי לבחירה החופשית בתחילת הדרך, הוא הידיעה בקיומו של הכוח העליון, מסובב הנסיבות. חוסר הידיעה הזאת, אינו מאפשר את חופש הבחירה מכוון שאין בו לפחות שתי אפשרויות. ידיעה ולא הכרה, מכוון שההכרה בקיומו, השגת קיומו, גם היא שוללת חופש הבחירה.

בשלב שאנחנו משיגים הרגש מציאותו של הכוח העליון בחיינו, הבחירה החופשית פועלת על ההבחנה והבחירה בין טוב לרע, בין אמת לשקר. בחירה מתוך הרגש מציאותו ושהוא טוב לטובים ולרעים. הבחירה החופשית, היא הקו האמצעי שמלווה אותנו לאורך כל הדרך ומאיר את דרכנו, קושר אותנו עם הכוח העליון ומעיד על מצבנו. העדר בחירה חופשית הוא הסימן המובהק, לסטייה מן הדרך.

בסיפור חטא עץ הדעת, אם היה האדם טועם גם מעץ החיים, הייתה הופכת התכונה ה"רעה", תכונת הקבלה לעצמו, לניצחית ולא היה סיכוי להפוך את התכונה המקבלת למכשיר לקבלת התכונות המשפיעות של הכוח העליון, מבלי להיות משועבד לטובת ההנאה שהן מעניקות לנו, וזה קל להסביר במושגים של העולם הזה:

ארגוני הסעד שבמהלך עשרות השנים האחרונות "העניקו" לרעבים באפריקה, כמויות אין סופיות של מזון, הפכו את הרעבים לתלויים לחלוטין במשלוחי הסיוע. במקום להעניק את הכלים למדינות המורעבות לעמוד על דעתן ולהגיע לעצמאות שתאפשר צמיחה ושגשוג, הפכו האפריקאים לתלויים עוד יותר ביד הנותנת. אפשר להגיד שהשיקול היה הומני, הרי הרעב משתולל, אבל באופן הפוך, הנתונה הנציחה את התלות והתלות הנציחה את הרעב. אולי באופן לא מודע, הפכו ארגוני הסיוע למכשיר רב עוצמה בידיים של חברות ענק שנצלו, עשקו ורוקנו את המשאבים במדינות האפריקאיות שהיו תלויות בהם לחלוטין. הרצון לקבל, או במקרה הנ"ל לנצל ולקחת, ניצל את הנתונה לתועלתו. מעגל אכזרי של ניצול שיכול היה להמשך לנצח.

דוגמא נוספת למניעת נתינה שהיא לטובתו של הרוצה לקבל, היא של הילד שבכה בקול רם כ"כ שעורר רחמים מצד סביבתו ושאלו את אביו של הילד מדוע מתאכזר כ"כ לילד ולא נותן לו את מבוקשו, ענה שהילד מבקש סיכה כדי שיוכל לגרד את עינו ורק בגלל אהבתו שלו את בנו הוא אינו נותן לו את מבוקשו.

הרצון לקבל, שהוא הכרחי במשוואה של מקבל ונותן, שהרי בלי רצון לקבל לא הייתה נתינה, חזק באופן שהוא שולט על פעולותינו לחלוטין, גם על אלה שנראות במבט ראשון כנתינה. התהליך המתבקש ביחסים שבין הכוח העליון לאדם, הוא בהכרה בהבדל שבין הטוב (הנותן) לרע (המקבל) באופן שהרצון לקבל יקבל על עצמו את התכונה הנותנת, תוך ביטול הכוונות האגואיסטיות השורשיות ברצון לקבל.

הבחירה החופשית, היא היכולת להבחין, להיות מודע לתכונה האגואיסטית. מהרגע שיש את יכולת ההבחנה – להחליט ולבחור, מי מבניהן תשלוט על חיינו. היא כלל לא ההמלצה לבחור באגואיסטיות שברצון לקבל, כתכונה השלטת. בחירה חופשית היא הבחירה להשליט על הרצון לקבל, את התכונה להשפיע, לתת.

"סור מרע ועשה טוב".

לקחת את הרצון לקבל למגבלות:

בכל יום, נכרתים יערות הגשם ברחבי העולם בקצב של שטח מדינת ישראל ביום. היערות האלה שאוגרים את הפחמן הדו חמצני הרעיל, שהשתחרר בתהליכים הראשונים של התהוות הכדור ומייצרים את החמצן שנחוץ לקיומנו, הולכים ונעלמים. מסחר מושחת שמקיף את חברות הענק, ממשלות שמונהגות ע"י חברות ענק אלו וסחר בלתי חוקי ברשות רשויות אכיפת החוק המקומי המשוחד, הורס את קיום החיים על פני כדור הארץ ומוליך את כולנו למוות בחנק. האנשים הקטנים שבדרך, שסופרים את הכסף, לא רואים את הסכנה הברורה והמיידית.

הלאה:

בכל שנה עוברים בליוני דולרים מיד ליד בתעשיות הנשק שזורע הרס וחורבן. עשירית מהמחזור הייתה תורמת לרווחת העולם כולו והסיבות למאבקים והמלחמות היו מצטמצמות ונעלמות בשל השפע שהיה מחולק באופן הגיוני ושיווני יותר. תעשיית השאול הזאת, לא מראה סימנים של העלמות. ועוד אחת קטנה:

האנרגיה שבטבע, יכולה לספק את כל צורכי האדם מבלי לזהם ולו בגרם את האטמוספירה. ההתפתחות הטכנולוגית התקדמה כ"כ שפתרונות להפקת אנרגיה נקייה קיימים וזמינים. למרות הכל, ממשיכים מידי שנה לשרוף מיליארדי טונות של דלק מאובנים שמסתיר מפנינו את השמש והופך את כדור הארץ לתנור אפיייה. קרחונים נמסים, הצפות, סופות ענק, כליה של מינים רבים בטבע וסכנת השמדה של חלקים גדולים מהאנושות, כל אלה עדיין לא מהווים סימנים דרמטיים מספיק כדי להפסיק עם שריפת דלק המאובנים. חברות הדלק הגדולות מוליכות את האנושות לסופה, בשל תאוות הממון והשליטה של מספר אנשים מועט, הנמצאים בראש הפירמידה. ויש עוד אין ספור דוגמאות מכלל המערכות המקיימות את החברה האנושית: מערכות הבריאות, החינוך, הכלכלה, התקשורת וכו'.

אדם הראשון – ההתעוררות הראשונה.

"פתאום קם אדם בבוקר ומרגיש", כתב המשורר ונגע בתהליך שעובר כמעט על כולנו. קול קדום מתעורר בתוכנו ועולם חדש של אפשרויות נגלה, בדיוק באותם הגוף והשכל, שאתמול היו עסוקים בלרדוף אחרי תרנגולות באחו, מבלי להבין מדוע ולשם מה, לבד מייצר ההשרדות. ההתעוררות הזאת שחוה אדם הראשון שאת זהותו איננו יודעים, פתחה בפניו ובפנינו את הערוץ, החוש הנוסף שהיה טבוע בו מרגע הבריאה, לקשר עם הכוח העליון שסובב את מציאותו. יחד עם כוחות מסייעים שנגלו אליו באמצעות אותו החוש, התווה אדם הראשון את ראשית הדרך, ספר ההדרכה להפעלת הנקודה הרדומה, אצל כל אחד ואחד מאתנו. כיום נהוג לראות בספר הקדום "המלאך רזיאל" את ספרו של אדם הראשון. האנושות קיבלה את אחד מהמכשירים רבי הכוח להשגת הקשר עם הכוח העליון, מסובב הסיבות, עילת כל העילות. מעבר לזה, האדם היה צריך להמשיך לרוץ אחר אותה תרנגולת בדיוק, על מנת לספק את כמות הקלוריות היומית הנדרשת לו לקיום הגוף. מאותו הרגע, הלכו שתי המגמות הסותרות לכאורה, יד ביד, ולבד מתכלית של שרידות, קיבל האדם הצצה לתכלית גבוהה ממנה, האפשרות לטעום מהמחשבה העליונה שעיצבה את הקיום של מערכות הדומם, הצומח והחי, על פי חוקים של טורף ונטרף. מערכת שתכליתה היחידה היא להביא את סך כל החלקים שבה, מעל לדרגות הקיום של הדומם, הצומח והחי, לדרגת קיום המשתווה בתכונותיה לבורא המערכת. דרגת המדבר. האדם.

קצת מזה והרבה מזה:

מכוח הגילוי הזה הראשון, החלה האנושות להקים לעצמה מרכזי הפצה של הידע והקימה מערכות קיום סביב מרכזי ההפצה הללו. ערים נבנו וארצות הוקמו ובתהליך של טורף ונטרף, החל האדם/ חיה, זה שעדיין לא נתעורר בו החוש הנוסף ולא היה קיים בו הרצון לגילוי הכוח העליון, לקבל על עצמו את השפעת האנושות המתעוררת ביחידים, יחידי הסגולה.

בתהליך הדרגתי, פיתח האדם את היכולות החברתיות והטכנולוגיות, שאפשרו לו קיום במרכזים גדולים יותר ויותר ושהיו נחוצות להפצת הידע החדש. דרגת ההתפתחות החדשה.

תרבויות שונות צמחו בחלקים שונים של כדור הארץ ומכוון שהאינטרנט והרשתות החברתיות התקיימו בעיקר באופן פיזי וסביב מדורת השבט, נוצרו הבדלים גדלים והולכים באופן הכלת הידע החדש. החוש הנוסף התעורר בסין אבל להבדיל אלף הבדלות מהדרך שהתפתח והתעורר בבבל והתקיים גיוון "גנטי", רוחני שהיה נחוץ להתפתחות מאוננת ובריאה.

הכוח הנוסף, זה ההשרדותי, שדחף את האדם לנהוג בדרך הטבע ולקיים את גופו, שלח אותו למסעות מחקר וכיבוש ברחבי העולם כולו. יחד עם התפשטות היצר החייתי, התפשט גם הידע על האפשרות לקשר עם הכוח העליון, אם כי ביחסיות שנטתה לטובת היצר החייתי. בתהליך הארוך והמופלא הזה, הגיע האדם להישגים הגדולים ביותר שידעה האנושות ובקצב מעורר התפעלות, יחסית לזמן שנדרש בטבע לקבוצות בעלי חיים אחרות, להסתגל למצבים משתנים ולהשתנות בהתאם. בתקופות בהן השכיל האדם להעמיק בחכמת הידע להתקשרות עם הכוח העליון באופן מודע יותר, שררו בעולם השפע הרוחני והשגשוג החומרי והאנושות התפתחה בקפיצות גדולות.

אברהם – הקפיצה הגדולה:

התעוררות יוצאת דופן נוספת שרשומה בהיסטוריה האנושית ורשומה ברב המכר הגדול מכולם, ספר הספרים, התנ"ך, רשומה על שמו של אברהם אבינו שהתעוררות תפסה אותו במהלך מסע מכירות לפסליי אלילים בעיר הבירה שבבבל. הכוח העליון שהתעורר בו, החוש הנוסף, שלח אותו לקצה הרחוק של האימפריה הבבלית, לטובת ייסודה של האומה החדשה. אומה ששורש קיומה ותכליתה – יצירת האווירה והמסגרת החברתית להתפתחות השיטה, הפצת החכמה והשיטה לגילוי הכוח העליון, הגדלת חלק תכונותיו של האדם המשיג, על פני התכונות האנושיות החיתיות. לאברהם מיוחס הספר השני בחכמה – ספר היצירה.

מאז עברו הרבה מים בירדן ואלפי האנשים שהלכו יחד עם אברהם מבבל לארץ ישראל, נצרכו לעם וקיבלו על עצמם את החכמה והשיטה לגילוי הכוח העליון. הדרך ידעה עליות ומורדות ... אולם אין ספק שהמשימה העיקרית להפצת הידע והחכמה, קיבלה תאוצה גדולה ושערים רחניים לקשר עם הכוח העליון נפתחו לאורך ורוחב כדור הארץ והגיעו עד לפינות הנידחות ביותר. שלושת הדתות הגדולות צמחו מאותו מסע, הישגים מדהימים לענקים יחידי סגולה שהחזיקו רצף של הדרך לאורך ההיסטוריה כולה וצומת הדרכים אליה מתנקז כל הסיפור המורכב והמופלא הזה, בזמן הזה.

השיבושים הקלים שבדרך ... :

בכל יום מתנגש בי האדם הקוף עם אדם הראשון. היום שלי רצוף במצבים של עליבות שרידותית נמוכה ועד להתעלות רוחנית נפלאה ואני פוסח על שתי המגמות האלו בחיי ומחפש את השלום בתוכי. ללא הכוח האדיר הזה ששולח אותנו לחקור ולגלות על מנת לכבוש ולרכוש לעצמנו, היינו שוכבים על הספה ומפצחים גרעינים מרבית שעות היום. על מנת שנוכל לקיים את גופינו, אנחנו נדרשים לכאורה לפעולות ההפוכות מהמסר השלו והבוטח שמסמנת הדרך לגילוי הכוח המסובב. קצת תמוה. במבט שטחי בהטבע שסביבנו, כל היצורים כולם נעים במעגל אחד חסר התחלה וסוף של טורף ונטרף. אין דבר על פני האדמה שאינו עובר את מחזור החיים הכולל צמיחה והתחדשות מהצד האחד ומוות וריקבון מהצד השני. על פי אותה התפיסה - החזק שורד. בהתפתחות נוספת שבנויה על אותו העיקרון – מי שמחזיק ביכולת להסתגל למצבים משתנים במהירות, שורד. כיצד אם כן במציאות חדה וברורה כ"כ, אפשר לחשוב על דרך אחרת להתקיים בעולם הנוכחי ? זוכרים את העכבר והמבוך ... התכלית של המערכת הטבעית כולה, על החוקים היותר מורכבים שבה, היא אחת ויחידה – לאפשר, באמצעות הבחירה החופשית, התפתחות לדרגה שהיא מעבר לסדר הקיום הנוכחי ! כלל חשוב ביותר בהבנת החוכמה כולה: לא יכולה להתקיים מערכת שמאפשרת התפתחות, ללא אותה אפשרות של בחירה חופשית. יכולת ההבחנה בין טוב לרע והיכולת להחליט בין השניים.

דוגמאות להתקדמות שאין בה בחירה חופשית:

החוקים הבסיסיים ביותר בפזיקה ובכימיה משמשים לטובת שיפור איכות חיינו, יחד עם זאת הם משמשים את תעשיית הנשק בעולם שכולעת למעלה ממחצית מהתוצר הגולמי העולמי. אפשר רק לנסות לתאר מה ההשפעות שהיו על איכות החיים של כלל האנושות, אם כל המשאבים החומריים והשכליים שמושקעים בתעשיית ההרג, הייתה מופנית לטובת החינוך, איכות הסביבה, הבריאות, הכלכלה וכו'.

עוד דוגמא:

מיטב המוחות האנושיים עסוקים בלהבין ולגלות את החלקיק הקטן ביותר ביקום. באותו הזמן מתים מסביב לעולם, עשרות ילדים בדקה מרעב. כדור הארץ מסוגל להכיל את כל תושביו וכפול מזה. באמצעות טכנולוגיה מתקדמת ופיתוחים מתחום האנרגיה הנקייה וניצול מאוזן של משאבי המים והאדמה, כדור הארץ מסוגל להכיל הרבה יותר מ 7 מיליארד תושבים, אבל המוחות החריפים ביותר, עסוקים בחיפושים אחר ה"חלקיק האלוקי".

דוגמה אחרונה:

מרבית האנושות מוגדרת כמאמינה בכוח העליון. למעלה ממחצית מתושבי כדור הארץ מאמינים באל אחד, שורש הדתות הגדולות בעולם מאותו המקור ויחד עם זה, כהני הדת והמנהיגים הרוחניים עסוקים בזריעת השנאה והפירוד ושולחים את העולם לקראת מלחמת עולם נוראית, בשם האל האחד, כשכל אחד מהצדדים מגייס את אותו האל לטובת מחנהו שלו.

הכוח שדוחה אותנו זה מזה, הוא השמירה שלנו מפני עצמנו, מפני הנצחת מצבנו, מפני שלטון נצחי של הכוח החייתי שמפעיל אותנו ושולט על חיינו וגם על החלק שבנו שמחפש משמעות וגילוי. ההכרה בשליטה של הכוח המקבל האגואיסטי על מחשבותינו, תרבותנו, מערכות הכלכלה והקיום החומרי, מאפשרת נקודת משען והתחלה של השגת התפיסה בהכוח הנותן, האלטרואיסטי, המשפיע, הכוח העליון, והפעלת שליטתו על חיינו, על פני הרצון האגואיסטי.

שתי פעולות בסיסיות - המפתח אל האושר:

האדם המתעורר, מחויב לשתי פעולות בתחילת הדרך: להתעלות מעל שליטת חוקיות הקיום הגשמי והגדלת הרצון ללמוד את המערכת העליונה שמאפשרת חיבור לכוחות המסובבים את הקיום הגשמי, השגה של הכוחות האלו והבחירה בהם, שהוא משוחרר לחלוטין מכבלי השליטה של מערכת הקיום האגואיסטית.

במקום שליטה של יצר ההשרדות על מערכות הקיום, שליטה על המערכת שמסובבת את אותה מערכת קיום.

תהליך לא פשוט שמצריך מאמץ במקום שאנחנו לא רואים בו, במירוץ אחר הקיום הגשמי, את החשיבות העליונה שיש בו להשגת תכליתנו. ההתעוררות הראשונה שחווינו, היא התעוררות שקיבלנו מלמעלה, מהכוח העליון.

כעת נחוצה השלמת התנועה מצידנו, על מנת לקיים שיוויון מגמות. גם העליון וגם אנחנו רוצים בהליכה הזאת בדרך.

אם חיינו רואים שכר ברור בצעד הזה שלנו, לא הייתה זאת בחירה חופשית. דווקא, חוסר הטעם שאנחנו חווים, בתנועה הזאת של השלמת הבריאה, היא המפתח לעליה על הדרך הנכונה. משוחררת מכבלי התלות שלנו בסיפוק והנאה המידיים. התנועה שלנו לקראת התעוררות הרגש והמחשבה.

ההפרש בין האנושות שבחרת לעשות את שני הצעדים הבסיסיים, לבין אנושות שמשליטה על עצמה את כללי שליטת חוקי ההשרדות שבטבע הוא ההבדל בין שלום למלחמה, בין התענוג להייסורים.

בסופו של דבר, ההתפתחות בלתי נמנעת – האיכות של התהליך, הבחירה באפשרות הראשונה היא המפתח לתהליכים הגדולים הצפויים בעתיד הקרוב, שיעברו על האנושות לטוב או לרע.

החדשות הטובות הן שבמרבית האנושות התעוררה הנקודה הזאת, נקודת המשען, החוש הנוסף שמאפשר את התחלת הבחירה החופשית והאופן שבו חיי כולנו כרוכים זה בזה. נקודת האמצע בין שני הכוחות הפועלים על האדם, שמאפשרת לבעלי החוש הנוסף להשפיע את פעולתה וערכיה, על שארית האוכלוסייה, שהנקודה הזאת עדיין לא התעוררה בו.

הדרך לעשות זאת עוברת דרך הכוח האדיר שמונע מבעדנו להתאחד, בסביבה הקרובה והרחוקה, לצורך התנועה היחידה הזאת.

הצעד ההכרחי שעל החלקים הערים באוכלוסייה שעדיין לא רכשו את היכולת החברתית, להתאחד סביב מחשבה אחת, היא הכוח שינצח את המלאך ששומר על עץ החיים בגן העדן, שבידו החרב המתהפכת. תיאור המרמז על האופי של הכוח המפריד בנינו, שתכליתו אחת – להכריח אותנו להתעלות על התכונות החייתיות ששולטות על חיינו ומחשבותינו, להתעלות מעל היצר לשנוא, לנצל, לשקר, להרוס, לפחד, לזלזל, להיפרד, לנצח על חשבון האחר וכ"ו.

להתעלות מעליהן, לא להיפטר!

מושגי יסוד בהבנת הספר:

אני מאמין בכוח העליון, בבורא. אין עוד מלבדו. ההצהרה הזאת שולחת אותי אצל רובכם למגירות צרות ושחוקות בזיכרון. "אין הגדרה כזאת" חושבים אחרים ומחפשים את העוקץ. אין עוקץ!
יש אדם פשוט שמאמין בהתגלות הכוח העליון בעולמנו, מעבר לסיסמאות, הפלקטים, הטקסים המשמימים והדיבור בנימה הבומבסטית. לפעמים זה מצחיק אותי, לרוב אני מצטער על המרחק הרב שצריך לעבור חילוני מאמין כמוני, עד שמגיע למפגש בגובה העיניים, עם אנשים שנראים, חושבים, מרגישים כמוהו וששילוב אמונה באל וחילוניות עושים להם קצת במערכת.

אני חילוני מאמין. לא חרדי סמוי, לא מחזיר בתשובה ואין לי מטרה נסתרת שאינה מופיעה במילים שכתובות בספר. המטרה העליונה של הספר היא להאיר על הפרשנות הנוספת, האמיתית להשקפתי, למה שמתחולל בתוכנו ובסביבתנו המיידית ובכלל. החיבור עם ה"ג'יזום" מתבקש. העץ הזה הוא אני.

מטרה נוספת היא להעניק לך את הכלים להמשיך ולחפש את התשובות בעצמך, ובאופן ממוקד ותכליתי. כמו בגיזום טוב: **מינימום התערבות, מקסימום השפעה.**

אני מאמין שבכל אדם, גבר או אישה, קיים הדחף הקדמון הזה, הצורך האנושי להתעלות מעל הקיום הבסיסי, גם אם יש בנו כאלה שהצליחו להשתיק אותו תחת ערמה של מזומנים, או בשעות נוספות של עיסוק בכלום. בסופו של דבר, בנימי הנפש, אנחנו נענים לקריאת הקול הקדום שפועם בנו בעוצמות משתנות ובהתאם לנסיבות החיים וכולנו מחפשים משמעות. מחפשים את מקיים המשמעות.

הספר הזה עבורי, הוא ניסיון לצלוח את הערפל הסמיך של הקיום, הענן הסמיך שירד על מרביתנו. לשלוח יד אל מעבר אליו ולגשש עד למקור החיים, עד לגן הנסתר שצופן עבורנו את כל הטוב והשפע שאני מאמין באמונה שלימה שנועדנו לטעום ממנו בחיינו. הספר הזה הוא ניסיון לצלוח את מחסומי השפה וההבנה שבנו לבין סודות הבריאה והיקום, אפילו רק על קצה המזלג, אפילו רק להרף עין ולקוות שיעזור לי ולך לצלוח עוד מרחק קטן בין החיים למוות, בין הייאוש לתקווה.

הספר הזה, עיקר משימתו היא לשים קץ לשיבוש הגדול ורב השנים שגורמים בעלי עניין צר ומצומצם, משבשים את החוכמה המתוקה, מכסים על השבילים והדרכים שהיא מסמנת עבורנו להשגת תכלית חיינו, סותמים את בארות המים החיים שמזה זמן רב מידי, נמנעו מאתנו, מהסיבות הנכונות והשגויות. וככל ששיג – דיינו.

הספר הזה אינו התחלה או סוף, אלה שהוא עוד סימן על דרכי ומקווה שיעזור להאיר מעט גם על דרכך.

הספרים ששינו את חיי – הכוח העליון שולח גלגל הצלה:

הספר הראשון שהחזקתי בידי שאני מעיד עליו ששינה את חיי היה "אור הגנוז" של הפילוסוף היהודי מרטין בובר. אוסף של סיפורים על מקובלים וחסידיים, מהמנהיגים הבולטים ביהדות שבגלות, שהיכה בי בעוצמה שלא ידעתי כמוה. בסך הכל בן 21, אחרי עשרות ספרים על פילוסופיה, דתות, מדע, קרבות ומלחמות ועוד מספר גדול של ספרי הרפתקה ומתח. הקול הקדום ששמעתי מבין שורות הספר, עורר בי תחושה גדולה של געגועים במרכז הבטן. געגועים למשהו שלא ידעתי להגדיר במילים. החיפוש בעקבות הספר, הוליך אותי לאורכה ולרוחבה של הארץ במשך מספר שנים. נפגשתי עם אנשי רוח גלויים ונסתרים ובאף אחד מהם לא מצאתי את אותה התחושה שפעלה עליי בקריאת "אור הגנוז". לבסוף, מותש מהחיפושים וצמא לנקודת מעגן במים הסוערים, חזרתי לת"א ושקעתי בזרם החיים. החיפוש התחלף בלימוד מקצוע, עבודה, אישה, ילדים והקולות ההם שהסעירו את נפשי, דומה שנעלמו לנצח.

בפעם השניה שהכוח העליון דפק על דלתי, הוא עשה את זה בעוצמה של פטיש אוויר. באמצע החיים, בורגנים למופת, ניתוח גב כושל אחד וחיי התרסקו לרסיסים. מתוך התקופה הכואבת והמיוסרת בחיי וידעתי תקופות כואבות ומיוסרות, זכרתי שם אחד מתוך השמות שנתקלתי בהם בחיפוש ההוא – בעל הסולם.

אתר שמצאתי ברשת, סיפק לי אסופה של מאמרים שלא הבנתי מילה מתוכם אבל נמשכתי אליהם כמו פרפר אל האור. טעם הגעגוע העמום ההוא, החל להופיע שוב בקצה הלשון. הדפסתי את המאמרים שהופיעו באתר, מתוך חשש שאולי ימחקו, שייעלמו מחיי. נאחזתי בהם כטובע הנאחז בגלגל הצלה. תהליך השיקום מהניתוח ההוא ששינה את מהלך חיי, נמשך עד לימים אלה ואפשר לומר שעדיין לא חזרתי להיות כשם שהייתי, אבל קצה החוט ההוא, הוביל אותי למסגרת של לימוד החוכמה, חכמת הקבלה, כבר למעלה מ 6 שנים. מתוך התהליך האישי שעברתי למדתי מספר דברים:

- יש עת לכל דבר.
- הבורא יודע להעיר באין סוף צורות וכדאי להתעורר שאפשר.
- כל אחד שהתעורר, יכול וצריך ללמוד קבלה.
- התכלית של החוכמה העליונה היא להיות מופצת בכל העולם (!)
- השגת החכמה היא המפתח לעליית המדרגה של האנושות כולה ובדרך רגועה ונוחה.
- הדרך להשגת הבורא היא באמצעות החיבור בנינו.
- האפשרות הנוספת כואבת מאוד וכבר עומדת בפתח.

הבורא נגלה לעינינו באין סוף צורות ופנים. הדרך לגילוי האמת שייכת לאנשי אמת ולא דווקא לאלה המתיימרים לדבר בשמו. לכל אחד שרוצה, ולמרות הבדלי דת, מין, גזע או לאום, יש דרך להגיע לגילוי הבורא. הקשר עם הבורא לא מתקיים באמצעות מונפול או זיכיון. ההתגלות היא נחלת הכלל ודווקא אלה שמשוחררים מהכבלים של הדיעות הקדומות והמנהגים שהיו טובים לזמנם.

אני חילוני מאמין.

בברכה
עמיקם.

אחיזת הקליפות

[מכתב שכתבתי לירון ב 7 למרץ 2012]

נפילה ...
מה זה נפילה
הרי אנחנו משיגים, מבינים, מתרגשים ביום אחד
איך למחרת אנחנו מרגישים נפילה ?
אחיזת הקליפות ויניקת החיצונים
כל הכוונות הטובות, ההרגשות העילאיות, שמתרסקות כגל על המזח
זה נקרא נפילה
היניקה של החיצונים מהקדושה
המפלצת הזאת שאנחנו רואים אותה כהר גדול שהולך ומתרומם בכל יום ובכל פעם שאנחנו מרגישים
שאנחנו מפצחים את הקודים שלה, שניה לפני שאנחנו מפילים אותה על הקרשים, היא רק הולכת וגודלת
המערכת החיצונית שנותנת לנו בראש
חיצונית ממה ?
מהקדושה
מערכת הטומאה שהיא חייבת להיות חיצונית, אבל גם היא מעשה ידיו של הבורא ית'
זה לעומת זה ברא אלוקים
נפילה

[מכתב תשובה של ירון]

נפילה...מה זאת נפילה

אתמול הייתי בבית המשפט... הגרושה ישבה בשקט
העורך דין שלה דיבר... אני הייתי זומבי
לא הבנתי מילה... ולא היה בי רצון להבין... הפסדתי
הייתי בנפילה... הצדק היה למרגלותיי... והוא ניבז בחסות החוק
רתחתי בהתחלה... הקיום שלי תלוי ממש במשפט הזה

אבל אחר כך צחקתי... צחוק גדול... כמו אחד שיש לו סוד
בעיקר ריחמתי עליהם... על הרצינות התהומית של כולם
ברצון האווילי לקחת ממישהו שלא יודע לכתוב את המעט שעוד נותר לו
מישהו שלא לקח אפילו מזלג מאם ילדיו

אבל הרגשתי שגדלתי... ריחמתי עליהם
כל אחד לקח את ליטרת הבשר מגופתי הבזוזה

אז אני אערער שוב ושוב כי הכסף הוא שלי והוא מגיע לי על פי כל דין
כבר היה לי דיין כזה כשנפרדתי מהאישה הראשונה... מוכרת לי ההרגשה

אני תמיד חוזר לפינתי האפלה... וזן בכובד ראש ביני לביני
על אותה אישה שבעלה דפק בה מברג שוב ושוב
בראש... בחזה... עוד פעם ועוד פעם... ובין לבין הוא פוצץ אותה מכות
ולבסוף היא נשלחה לבית האסורים על ידי מערכת הצדק... בחסות החוק

ועוד חשבתי על אותו טיבטי ששרף עצמו למוות וניפטר אתמול
וקראתי שבכל חודש שניים שורפים עצמם למוות בטיבט
ואני תוהה כמה אומללות צריך לבנאדם בכדי להצית עצמו למוות
ואתה שואל... אני יכול לעזור לו? ... אני צריך לעזור לו?
ואתה עונה לעצמך שלא חשובה התשובה... לך תעשה מה אתה יכול
ואחרי זה תישאל שאלות
למרות שסוף החודש מתקרב ואין לך מושג איך לשלם שכר דירה... חחח

אז אנחנו נעים בין להיות בזוי לבין להיות נעלה
כמו נדנדה
תיפטר ממה שמניע אותה... והיא תתייצב על מקומה
להרחיק את כל המזהמים מסביבך... כל מי שיש לו השפעה לא טובה על חייך

ברגע שריחמתי עליה.. על העורך דין שלה.. ועל השופט שפסק נגדי
הרחקתי אותם ממני

[מכתב תשובה שכתבתי לירון]

אחי אחי
עכשיו מה עושים!?
אין קשר לרוחניות מה שקורה בבית המשפט, לא בישראל ולא בקנדה
אם היה בורא במשפט, היה קשר.
יותר נכון, בכל מקרה, היה בורא, אבל אחוריים של אחוריים.
יפה שריחמת עליהם, כי לך יש לתת, להם אין.

למה?
בדיוק קורא מאמר
רם ה' ושפל יראה

מה זה שפל - לא זה שמשפיל עצמו
זה שמשפילים אותו
ואז אין שלימות בתכונה שלו האגואיסטית, ביתרון שלו, לכאורה, על אחרים
תכונה זה לא האגו, תכונה זה אולי הכשרון שלו, שעושה אותו נבדל מאחרים, עליון עליהם.
הגאווה שמתלבשת על התכונה הזאת, היא זאת שמרחיק אותנו מהבורא.
לקבל מכות או השפלות על התכונה הזאת, מערער לנו את תפיסת העולם, את האחיזה שלנו
מה עשיתי שזה מגיע לי ?
מה אני יכול לעשות כדי לחזור למצב רגוע ונשלט ?
מערער.

[מכתב נוסף שכתבתי לירון]

אין במילים האלה נחמה אחי
יש נחמה בבורא, שהוא נסתר, במי מוצאים נחמה
אני מוצא נחמה בך אחי
סדרת ההשפלות שעברתי
בתקופה האחרונה ואו ואו
תמיד מצאתי נחמה במכתבים שלך
חיפשתי בין המילים את המסר שלו אלי
אנחנו תקועים באותו מקום ומחפשים דרך לצאת

במאמר הזה - רם ה' ושפל יראה
כותב, אם יש ייסורים בחייך אתה רשע
הבורא טוב ומטיב, מציאותו טובה, אם אתה מרגיש ייסורים במציאות הזאת, אתה רשע
וחשבתי איזה רשע אני שמגיע לי ייסורים כאלה
באמת, כאילו יש לי זיכרון קצר ואני לא רואה מה קרה עד עכשיו
התקוממות כזאת נגד ה"רשע" הזה, שמתגלה בי.
אבל שוב, אנחנו מעבירים את המושגים האלה, דרך המוח הקטן שלנו ואין לנו תפיסה במושג הרחב יותר
רשע.

יש משהו שעשיתי, שאני עושה ושאני אעשה שכנראה מוגדר כרשע, ביחס שלי אל הבורא
אל הנבראים שלו, הנשמות שלו.
אני לא מרחם על המערכת הזאת של בתי המשפט, שהיא ריקה מהקולות שלו ית'.
אני מקנא בה אחי
אני מקנא כי אני יודע מה זה להיות בלעדיו
הם לא יודעים
טוב להם
באי ידיעה הזאת

אני זרוק באיזה חור נידך, למרות שנראה בעיני רבים כמרכז העולם
יש לי בסביבתי את האהובים עלי, יש לי קרבה פיזית אליהם אבל אני מרוחק מהם כאילו שיש חצי עולם
ואוקיינוס בנינו.

אני מרוחק מהטעם של כל יום שעובר, מהמראות, הקולות והריחות שלו.
שקוע מרבית הזמן באיזה מערבולת של מחשבות.
כאילו דורך בגן עדן והראש בגיהינום.

ואני מתחנן
ולא שומע
בוכה
ולא מקשיב
ולא יום או יומיים אחי

שנים על שנים
הוא מרחיק אותי ומקרב, מקרב לדקות ושניות בודדות ואני לא יכול לזוז מהמקום מרוב התרגשות
ושוב לתוך מכונת הכביסה

יש מקום שאפשר להגיע בו למנוחה ונחלה בחיים ?
מתי ? אנחנו מחפשים נחמות בכסף במעמד, בחברים, באישה טובה, בילדים
כמות הנחת שאני מקבל בחיי, אני ולא אף אחד אחר,
היא כמות מזערית שכבר לא מאפשרת קיום
אנשים תולים את עצמם וקופצים מבניינים מסביב
מכת מדינה שאף אחד לא מדבר אליה
איפה המקום שאפשר למשוך ממנו קצת נחת ?
קצת אור ?
אני מחפש אותו את המקום הזה אחי
כל דבר אחר לא חשוב, זו הצידה
אם לא תהיה קצת נחמה לאנשים, נחת רוח
אז הכל יתמוטט
אתה לא יכול לעשות לגרושה שלך מה שהיא עושה לך
אני לא בטוח שאתה יכול לעשות לה
כי אתה לא תמצא בזה סיפוק
גם אני לא
היו תקופות שחשבתי שאולי זה מה שאני אעשה, אגרום לכל מי שפגע בי להצטער
היום הוא יושב וצוחק ית'
הביא אותי למקום של ההשפלה הגדולה
אני רואה אותו
מה עכשיו ?

[מכתב תשובה של ירון]

רשע זה כל מי שמסיט את דוד
גם דוד לא יכל עליו
אז מה אתה מתלונן
קבל אותו איך שהוא
וכתוב שירה

[מכתב תשובה שכתבתי]

הלוואי שהייתי אופטימי כמוך
היום עבר עלי בטורים גבוהים
מה שהכי מבאס זה שאם כבר אני רשע
אני רשע קטן מאוד
עשיתי חשבון נפש
נסעתי לאבן יהודה לראות איזה אפשרות לעבודה
כל הדרך דיברתי אתו
אני יודע שהוא כאן
ידיעה
לא השגה
מחוץ לזבל שמסתובב לי בראש הוא נמצא והוא טוב ומטיב
אצלי בראש ,, לא כל כך

שאלתי, איפה אני רשע ?
עשיתי רשימה של מאורעות שגרמו לי ייסורים גדולים עד שהגעתי לגיל 20 בערך
עד לאותו הגיל קשה להגיד שעשיתי רע למשהו
רשימה ארוכה אחי
אני אולי לא התמקמתי בראש העשירייה הפותחת של הסכל בעולם אבל עברו עלי ייסורים לא מעטים
ואז הבנתי שאני לא הרשע
אני חלק מהרשע
ואז הבנתי למה אני מרגיש ייסורים
אני חלק ממלכות הרשע
חלק ממלכות הרשעה
זהו
אנחנו נענשים כי אנחנו חלק מאיזה מלכות רשעה שיש לה חשבון פתוח עם הבורא והוא רוצה לעשות לזה
סוף
אז כל אחד מקבל את המנה שלו בהתאם לחלק שלו במלכות הזאת
אני אולי נשמע ציני אבל זה המצב אחי

מזכיר לי את הבנים והנכדים של הנאצים
לעולם יזכרו אותם כחלק מהרשע
כנראה שאנחנו בגלגולים שלנו בשורשים שלנו, נחשבים בעיני הבורא ית' שהוא רואה רחוק אחורה
וקדימה
כנראה שהוא רואה אותנו חלק ממלכות הרשעה שיש לו חשבון אתה
איזה סיכוי יש לחזור בתשובה על החבר שלך, על האח שלך, על השכן שלך
אני לא מסוגל לחזור בתשובה על המעשים דרדלה שאני עושה בעצמי
על משהו אחר לעשות תשובה ?
זה המסר שהוא מעביר לנו ?
תחזרו בתשובה על כולם, כל מי ששייך לנשמה הגדולה הזאת שלכם, שלי יש אתה חשבון פתוח
הוא אומר לנו.

אנחנו רקדנו בחטא העגל
אנחנו צריכים לעשות שחזור של זה גם !?
מצווה עלינו לספר ביציאת מצרים, כאילו אנחנו יצאנו ממצרים, אז כאילו שאנחנו היינו גם בחטא המים
וחטא העגל וחטא המרגלים וכל החטאים כולם
אנחנו צריכים לקחת על עצמנו ולעשות עליהם תשובה

סליחה ירוניקו אני באטרף
סליחה שאני מבלבל לך את המוח
אני לא יכול לעבור הלאה אחי. ככה אני עם הראש שלי
אני עומד ומתווכח עם הבורא. אתה מבין איזה דפוק בראש אני
במקום לאכול ענבים אני עומד ומתווכח עם השומרים שלו
דפוק
בשורה התחתונה, בהבנה הקטנה והמצומצמת שלי
הוא עושה רע למי שאוהב אותו ומשחק אותה למי שלא שם לב עליו
זה איזה עיוות שאני לא מקבל אחי, סליחה מראש
שיחזיקו בזה הצדיקים הגמורים
אני לא מסוגל
מספיק לדרוך לנו על הראש, זה מה שאני אומר לו
מספיק

דויד אמר לו בלי בושה
כי חציך נחתו בי
אתה ית' זורק את החצים לכיוון הלא נכון!
אין מתום בבשרי מפני זעמך
וזה אומר, נעים זמירות ישראל
אז מה אנחנו אחי?
מה אני?
פרעוש קטן שנמאס לו שמועכים אותו.

[מכתב תשובה של ירון]

עמיקם עמיקם
מה אתה רוצה ממנו?
אתה מקרה קשה של חוסר אמונה
מקרה שדורש טיפול... כמו הילד הסורי שחטף יריות בברכיים
או כמו הטיבטי ששרף את עצמו... אבל לפני זה שאל את
הבורא עשרות פעמים... למה? מה חטאתי
אם היית מקדיש קצת פחות אהבה לבורא ולברואיו
היה לך יותר זמן פנוי לבסס את עצמך כלכלית
אין קשר לחטאים שלך... אם חטאת בכלל אי פעם
ואני בספק מאד גדול
היה כתוב... לא תחמוד את אשת רעך... ודוד חמד
היה כתוב... רק שלא ירבה לו סוסים ונשים... ושלמה הרבה מהכל
היה כתוב... לא יהיה לך אלוקים אחרים על פני... ואהרון יצר עגל
כולם חטאו וכולם חוטאים... גם בחירי ילדיו
תמשיך ללכת איך שאתה והכל יהיה בסדר
תתרכז בעיקר ואל תתרגש משטויות
כרגע הראש במקום אחר.

[נכתב לירון ב 9 למרץ 2012]

הייתי באיזה מקום עכשיו, משרד שהיה מפוצץ מאנשים
לא רציתי ללכת ובכל זאת
ישבתי והסתכלתי על האנשים, בהתחלה בהסתייגות, ראיתי את המגרעות שלהם בעיקר
פתאום באה לי מוזיקה בנשמה, התחלתי לנגן אותה בראש
פתאום כולם נראו לי מעניינים, מלאים במשהו ששמחתי לקראתו
החזקתי בזה כמה שיכולתי וניסיתי ליהנות מזה
היה טוב
לא נהנה בחברה של הרבה אנשים
תמיד עסוק באיך אני נראה ומה אני מרגיש
פתאום נפתח לי משהו
הבנתי שמזה יש לנו אין סוף, קשה להגיע למצב הזה, הרעש של המכות על הראש מפריע להתרכז
אבל שזה בא
תענוג צרוף

[מכתב נוסף של ירון מאותו היום]

"סליחה שאני מבלבל לך את המוח ..."

אתה לא מבלבל לי את המוח... אתה מחזק אותי
הרבה

אתה גורם לי לראות את הג'יפה שלי בצורה אחרת
בלעדיך הייתי חושב שאני היחיד שסובל... שאני דפוק
שיש בי משו מוזר
אבל במקום זה... בלי משים אתה מטיל עלי אחריות כבדה
עכשיו כששנינו באותה סירה אני צריך להוכיח לך ולי
שיש מטרה... יש סיבה... זה קצת מבגר אותי
אבל אולי הגיע הזמן... הזמן של הטיל המונחה

הצרות הקיומיות שלי... הם כמו הליכה בדרך חתחתים אל האור
ואני צריך לקחת אותך איתי
בכדי שתבין שלא שיקרתי
בכדי שתאמין בקיומו... וזו משימה נעלה ביותר... ואני מברך עליה
ולוקח אותה בכבוד ובאחריות... מעולם לא פגעת באף אחד
ולא אכזבתי אף אחד
על אחת כמה וכמה... בצדיק

בוא ניקח את הפסח הזה... במשמעות הכי עמוקה שלו

אני אהיה לבד... כי הגרושה לוקחת את הילדים לחוץ לארץ
רציתי לחסום אותם... אבל אני לא אפגע בילדים שלי
אף פעם

תתרום טיפה... ותבין שיש לך יעוד שהוא הרבה יותר חשוב
מהדאגה שלך לתשלום חשבונות

ואם אתה לא מאמין בזה
תחשוב שאתה זה שנתן לי כל כך הרבה כוח
ואני אעשה עבודה בשביל שנינו
יעוד חצי עולם... סמוך עלי... עוד לא ראית כלום

אין לעולם מושג מי בא אליו
תתרכז בלגדל זקן לבן
ולהיות רגוע
אני צריך אותך רגוע... אל תיקח ממני כוח
תן לי
ואני אעשה את השאר
על דיברתי

בוא נעלה מדרגה
תחשוב שאני משה
אז תהיה אהרון

חייבים להציל את האשה עם המברג בראש

חייבים
וגם את זיאנב... ואייזיק... והטיבטי... ואליזבת מגאנה
חייבים... אין דרך אחרת

עזוב אותך מגרושתי... והעורך דין... והשופט... אנד אול דאט שיט

קצת לחם על השולחן... זה הכל
קיבלתי היום עותק אחד מהספר... הראתי לרבנית... היא בכתה
הראיתי לרב... הוא היה בהלם... הוא רק מלמל... יש פה משו... יש פה משו
לקחתי לו את היד ושמתי על הראש שלי
ואמרת... תברך
ובסוף היום כתבתי ליעלי משו על הספר... ונתתי לה אותו
ואין יותר מאושרת ממנה
ואין יותר מאושר ממני... ולא על עצמי

[ועוד מכתב מאותו היום]

טעיתי
הפסדתי במשפט... אני אערער.. ואזכה
אבל הולכים להיות לי קשיים עם הבת מצווה
ולהביא את רותי מישראל
ימים מוטרפים
ההשגות מתערבבות בבוץ של החיים
ואני מתמלא חמה וזעם
הגרושה שלי היא כמו שתי משקולות כבדות על הרגליים
ואני רוצה לעוף.. ואין לי כבר אוויר
אבל נאחז בציפורניים... לא מוותר לשניה
אנחנו עוד נצחק על הימים האלה
צחוק גדול.

[ועוד אחד של ירון, מאוחר יותר באותו היום]

לפחות הצ'ק של ה 50 דולר לא חזר
אני כבר צוחק על זה
לא צוחק... כפרה
צוחק ובוכה
צריך נס
נבקש נס
אנחנו נותנים לילדים גם מה שאנחנו רוצים לעצמנו

אתמול עשיתי קידוש עם הילדים
והפריעו בלי סוף חטפתי עצבים הפסקתי באמצע

אחרי זה רציתי לירוק על הסידור, לקרוע את הדפים ולזרוק אותו לפח
זה מה שהוא חשוב בעיני
אם אין קשר בין מה שאני מאחל לילדים שלי, לעולם, לבין הטקסים האלה שאני נהנה מהם ולא נחשבים
בעיני הילדים שלי

אז אני יורק על הטקסים האלה אחי
נשמע כמו חילול הקודש אבל אין קודש במקום שאין בו השפעה לטובה
במקום שאין בו השפעה של קדושה
אני נזהר עם המילים אחי, אני מכיר את החשיבות שאתה נותן לדברים האלה
אבל רק מהרגע שאני אומר מילה אחת מהסידור והיא משפיעה על האהובים שלנו
רק אז בעיני הספר הזה עם האותיות שלו נחשבים בעיני קדושים
מציאות אחרת מזה
אני שורף אותם בעצמי, סם המוות
אחיזה לקליפות ויניקת החיצונים
יש עוד הרבה דברים שאני חושב על זה.
אם אין קשר בין גילוי בורא, גילוי טוב ומיטיב
ואני צריך להחזיק באותיות האלה, למרות הייסורים שאני מרגיש
הייסורים שהעולם עובר
אז שישרפו הסידורים
ככל שיותר טוב לי עם התפילות והעולם סובל יותר ויותר
שישרפו
סליחה ומחילה אחי
אני כבר הזהרתי אותך שאני דפוק בראש

מאמר:

מהו, שהס"א נקראת, מלכותא בלי תגא

הנה תגא, פירושו כתר, וכתר הוא סוד מאציל ושורש. והקדושה, היא מחוברת עם השורש, כלומר שקדושה נקראת שהיא בהשתוות הצורה עם השורש שלה. שפירושו, כמו שהשורש שלנו, היינו הבורא, רצונו הוא רק להשפיע, כמו שכתוב רצונו להטיב לנבראים, כמו כן הקדושה היא אך להשפיע להבורא. מה שאינו כן הס"א, כל כוונותיה היא, רק לקבל לעצמה. לכן, אינה דבוקה עם השורש, שהוא סוד הכתר. לכן נקראת הס"א שאין לה תגא, היינו שאין לה כתר, משום שהיא נפרדת מהכתר.
ובזה נבין מה שאמרו חז"ל "כל המוסיף הרי זה גורע" (סנהדרין כ"ט), היינו שמוסיף על חשבון, הרי זה גורע וזה לשונו, ואף כאן כך, במה שבפנים כתוב, "ואת המשכן תעשה עשר יריעות", במה שמבחוץ כתוב, "עשתי עשרה יריעות", מוסיף אותיות, דהיינו שמוסיף ע' על שתי עשרה, וגורע מחשבון, שנגרע א' מחשבון שתי עשרה, מחמת הוספת ע' על שתי עשרה, עד כאן לשונו (זהר פקודי אות רמ"ט).
ידוע שענין חשבון נוהג רק במלכות, שהיא עושה את חשבון של גובה הקומה של המדרגה (ע"י האור חוזר שבה). וידוע שמלכות נקראת, הרצון לקבל לעצמו, ובזמן שהיא מבטלת את הרצון לקבל שלה להשורש, שהיא אינה רוצה לקבל, רק להשפיע להשורש, כדוגמת השורש שהוא רצון להשפיע, נמצא שמלכות הנקראת "אני", נעשית לבחינת "אין" ב-א'. שרק אז היא ממשכת ומקבלת את אור הכתר, לבנין פרצופה, ונעשית בסוד י"ב פרצופי דקדושה.
מה שאם כן בזמן שהיא רוצה לקבל לעצמה, אז נעשה עין רע. זאת אומרת, במקום שהיה מקודם צירוף אין, היינו בחינת ביטול להשורש שהוא כתר, נעשית בחינת עיין (שפירושו בחינת ראייה וידיעה, בתוך הדעת). שזה נקרא "מוסיף", היינו שרוצה להוסיף על האמונה בחינת ידיעה, ולעבוד בתוך הדעת. היינו, שאומרת שיותר כדאי לעבוד בתוך הדעת, אז הרצון לקבל לא יתנגד על העבודה, וזה גורם גריעו, היות שנפרדו מהכתר הנקרא רצון להשפיע, שזהו השורש. שאין כבר ענין של השתוות הצורה, עם השורש

הנקרא כתר, ומטעם זה נקראת הס"א, מלכותא בלי תגא. כלומר שהס"א, המלכות שלה, אין לה דביקות עם הכתר, לכן אין להם רק י"א פרצופים, בלי פרצוף כתר. וזה הפירוש מה שאמרו חז"ל, "תשע ותשעים מתו מעין הרע". שהכוונה היא, מטעם שאין להם בחינת כתר, כלומר שבחינת המלכות שבהם שהיא הרצון לקבל, לא רוצה להתבטל להשורש, הנקרא כתר. זאת אומרת, שהם לא רוצים לעשות, מה-אני הנקרא רצון לקבל, שיהיה בחינת אין, שהיא ביטול הרצון לקבל, אלא שהם רוצים להוסיף, וזה נקרא עיין רע. היינו שבמקום שצריך להיות אין, עם א', הם מכניסים עיין רע, לכן הם נופלים ממדרגתם, מטעם חסר דביקות להשורש. וזה פירוש, מה שאמרו חז"ל, "כל המתגאה, אומר הקב"ה, אין אני והוא יכולים לדור במדור אחד". וזה הוא מטעם שעושה ב' רשויות, מה שאין כן כשהוא בבחינת אין, והוא מבטל את עצמו להשורש, היינו שכל כוונתו הוא רק להשפיע, דוגמת השורש, נמצא שאין כאן רק רשות אחד, היינו רשותו של הקב"ה. וכל מה שהוא מקבל בעולם, הוא רק בכדי להשפיע לה', וזה פירוש מה שאמר "כל העולם כולו לא נברא אלא בשבילי, ואני לשמש את קוני", לכן אני מוכרח לקבל כל המדרגות שישנו בעולם, מטעם כדי שאוכל להשפיע הכל לה', הנקרא לשמש את קוני.

שמעתי תש"א ירושלים

תרגום חופשי:

ייסוריי מצפון, ייאוש, אכזבה מהיכולת שלנו, הרגשה של כישלון תמידי במעשים שאנחנו עושים, במראה החיצוני, בגובה תלוש השכר, כל אלה ועוד הם המערבולת שמושכת אותנו למטה, בסחרור אין סופי, עד שאנחנו נכנעים וטובעים במצולות. הרף הגבוה של הציפיות של עצמנו מכווננו שלנו, הרעב לתגובה האוהדת של הסביבה על מעשינו, על תדמיתנו החיצונית, הוא לא יודע שובע ובחשבון שאנחנו עושים בראש כמעט בכל שניה מחיינו, מה רצינו - מה השגנו, אנחנו נמצאים במשיכת יתר תמידית. הזמן הזה שאנחנו אחוזים בתחושת הכישלון המתמשך, מחלישה את יכולת העמידה אצל רבים, שולחת רבים אחרים אל מחוזות הסיפוק המידי. תענוג קטן שבא והולך, שביעה שסותמת את הרעב לשניות מספר ושולחת אותנו, מורעבים עוד יותר, אל הסיפוק המידי הבא. השקיות המלאות מכל טוב, שרובו, אין לנו צורך בו, מילאו את תפקידם לחלקיק שניה והריקנות המוכרת, שבה וחוזרת במשנה תוקף. ככל שאנחנו משקיעים את עצמנו במרדף אחר התענוג המידי, האושר הולך ומתרחק מאתנו. אחיזת הקליפות. הרעב הזה למילוי העצמי, שאין לו תחתית, שמרחיק אותנו מהתכלית, מההתמלאות בתענוג שאין לו שובע, מהאושר האין סופי.

וברגעים האלה שהשגנו עוד הישג שימיו מועטים, ש"גברנו" על סביבתנו, שעלינו עוד ס"מ בסולם שרשרת המזון, מסמנים בגאווה את כל אלה שהותרנו מדממים מאחור. כעת אנחנו עשירים מהם, יפים מהם, מוכשרים מהם, ראויים יותר לכבוד והערכה שזכינו להם, לממון שצברנו, לתארים, לעוצמת הכח שאנחנו מחזיקים בקצות ידנו, רומסים בגאון כל ניסיון לקחת מאיתנו את ההשגים האלה שנקנו בזכות השכל, הערמוניות, היכולת לנצל, לגזול, להשליט דעה בכוח, והלב מתמלא מתחושת הניצחון המתוק. יניקת הקליפות.

הריצה האינסופית במבוך המפותל, שרק הריח החריף של הגבינה בסוף הדרך, מדריך את צעדינו ושום ממה שהשגנו, ילך איתנו בדרך כל בשר. מה מכל העוצמה והעושר, נוכל לקחת איתנו ביום שבו נזדכה על הציוד? עבור מי צברנו את כל הרכוש הגדול ששילמנו עליו בזיעה ובדם, שלנו ושל סביבתנו?

מהרגע ששתי הפעולות הזדוניות האלה, האחיזה והיניקה, מקבלות את ההקשר הנכון, מעוררות את שאלת השאלות: "מה התכלית לחיי?" מהרגע הזה שהתשובה מתחילה להתבהר, הקליפה הערמונית, ממכשלה, מאבן נגף, הופכת למנוף הגדול לשינוי, לצמיחה, להתפתחות שמוליכה אל האושר הזה החמקמק, שממלא כעת כל פינה אפילה, כל שמץ של בדידות ומצוקה. הייסורים והיגון, הופכים לשמחה גדולה.

גיזום:

"עת הזמיר הגיע". יודע חקלאי פיקח ... שהזמן לזמור את העצים, הוא דווקא בזמן ששפע של ניצנים, מעטרים את העץ המלבלב. השפע הזה של הניצנים, שמרחיב את הלב ביופיו, עתיד בבוא הזמן להכביד על הענפים, להכביד על מערכות הקיום של העץ ולפגוע בעץ ובפרות כולם. השפע הזה שקורץ לנו בתחילת הדרך, אם אנחנו יודעים להבחין בסכנה שהוא טומן בעתיד, אנחנו מדללים אותו, לטובת המשך התחזקות העץ ולטובת המשאבים הנחוצים לפרות שהותרנו, שיאפשרו את המשך התפתחותם לכדי פירות מתוקים, יפים ועסיסיים.

הגיזום שאנחנו עושים בעץ, הוא הגיזום שאנחנו עושים באותה התאווה שבתוכנו, לרצות מעבר לנחוץ, השיכרון הזה להשיג שמעוור אותנו מפני ההשלכות, עלינו ועל סביבתנו. היכולת שלנו, לראות בעץ את המערכת שצריכה את נגיעת האיזון שלנו, על מנת להיות שותפים לשגשוגה, היא היכולת שמתפתחת בנו, לראות את המעשה המשותף של הבריאה, עם האדם הנברא. שוב אנחנו לא בובות על חוט, זורמים בזרמי החיים, אלה חלק משותף ופעיל במעשה הבריאה.

בצק העיתות

[ירון]

את כל-יְקַלְתִּי לַעֲשׂוֹת נִשְׁבַּעְתִּי,
וְכָכָל אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
כִּן אֶעֱשֶׂה.

אני עובד עכשיו אצל דויד שמש
כשאינ לי עבודות משלי, אני משלים אצל אחרים
דויד שמש הוא קבלן עיראקי
הוא בנה לעצמו בית באזור הכי יקר
שש מאות מטר מרובע של נוף לים
ובריכה בתוך הבית... יוסי הוא איש עבודה
ועכשיו אני אתו... והוא שמה
אני פחות
אתמול ערבבתי שישים שקים מלט
ויצקתי לו בריכת דגים

לבד
היה לי קטע עם בית הכנסת
שקנינו לכבוד הרב בית חדש
היה צריך לצבוע ולתקן מספר דברים
עבודה של עשרים ושש אלף
כולם יודעים שאני זקוק
נתנו למשהו אחר... זר
ממש נעלבתי

בכל מקרה
צוק העיתים כופה עלי דרך מחשבה אחרת
לא נותרה לי ברירה אלה
להפוך לקבלן קטן ומושתן
דווקא מבסוט לעבוד
עכשיו גם לא נראה לי שאני אפסיק

לא חשבתי שאחזור לעבוד
אבל יאללה שיהיה

יש לו בחצר מאחורה בריכת דגים יותר גדולה
הכל כזה בשלבים סופיים
הוא אמר שאי אפשר לשים דגים
למה הנשר יבוא יאכל אותם
צחקתי צחוק גדול, ואמרתי
ההפך, שים דגים יפים
קח בירה ומצלמה
ושב בשקט

מלא נשרים יש פה

למה קטן
יש גבול לאנרגיה שאני מוכן לתת לפרנסה
וגם מה שאני עושה עכשיו זה זמני

[עמיקם]

אל תגיד בצוק העיתים
אמור מעכשיו
בצק העיתות
☺

כל המציאות מקבלת הגדרות חדשות
זה לא שזה..... אותיות משתנות בצורתן או בדרגת החדות של קווי המתאר שלהן
הגבולות של השחור על גבי הלבן, נשארים חדים וברורים
אלה שההגדרה של האות מקבלת עבורנו משמעות חדשה
לא חדשה....
אחרת

כמו ההבדל בין:

עד עכשיו נסעת ב... טנדר מאעפן, עשן שחור מהאגוז
עכשיו עברת לפיק אפ, דאבל קאבינה
סטייט אופ דה ארט

לעומת:

עד עכשיו נסעת בפארארי קופה
נפלת בבורסה
עכשיו אתה נוסע רק, בטנדר פיק אפ מאעפן
דאבל קבינה
סטייט אופ דה לה שמטא

בין שני המצבים האלה אנחנו פוסחים עכשיו
עוד לא קו אמצעי שעושה שלום בין מצב א' למצב ב'
למרות שהם בהגדרתן הכמותית, שווים לגמרי

שני המצבים סוחבים אתם את ההתרשמות של העבר
אבל ברור שמנקודת השקפה אחרת,
הפכית

שמעניקה איכות שונה בתכלית, להשפעה שיש להם עלינו, למרות שאובייקטיבית, הם זהים לחלוטין

ההפכיות הזאת שפועלת עלינו, שהיא מתקיימת באותו נושא
היא מביאה אותך לחשוב
ההפרש, שבין: פעם הייתי ככה וככה והיום נפלתי
לבין פעם הייתי פרעוש והיום אני אוכל את העולם לארוחת הבוקר
שני ההרגשים האלה
הם מאפשרים בשכלנו, את היכולת לעשות את ההבחנה וההבדלה במצבנו הנוכחי היחסי
בהפרש הזה שבין העבר להווה
כל הרגש מקבל את השורש שלו, את המקור ממנו הוא נובע
אבל התהליך, מאחר את ההתרשמות בזמן אמיתי

השכל המבדיל מאחר את ההרגש
הניתוח של המצב, מאחר את התחושה
המילים של ההווה מופיעות, במחשבה לאחור

ובמצב הזה, ההרגש, המילוי של החוש
לא עושה רושם על הרגש

....

נסביר:

המערכת שלנו לקבל מידע, לעבד אותו ולשמור אותו זמין לצורך קליטה ועיבוד עתידיים מתחלק
למערכות הקולטנים או החושים ולמערכת עיבוד ואחסון המידע שהתקבל. עיבוד לצורך חיבור המידע
החושי שהתקבל, עם האופן שהוא השפיע על ההרגשים שיצר בנו: שימח אותנו, עינג אותנו, באיזה אופן
ובאיזו עוצמה.

המערכת הזאת נחוצה להישרדותנו, ליכולת לזהות את מיקומנו במרחב ואת יחסנו למצבים שהוא מעמיד
בפנינו. החושים נחוצים לזיהוי מידי של מה שמחוץ לנו. המערכת שמעבדת את הנתונים, נחוצה על מנת
לזהות את ההקשר של המידע החיצוני להשפעה שיכולה להיות לו עלינו, אם הוא ידיד או אויב. מערכת

העיבוד, מאפשרת גם את החיבור שבין המידע שנקלט בחושים, להרגש שנקלט בשכל ולאכסן אותם יחדיו, בזיכרון. בבוא העת והצורך, יישלף הזיכרון ויעניק למידע החדש שיתקבל בחושים, את ההקשר הרגשי מהעבר.

מערכת קליטת המידע, החושים:

חוש ראייה, הוא חיסרון לראות

חוש השמיעה, הריח, הטעם והמישוש כנ"ל

לא היה יכול להתקבל המידע החיצוני בחוש, בלי שהיה לחוש חיסרון, רצון, השתוקקות למידע הזה.

חוק

אין אור בלי כלי

אור - מילוי, כלי - חיסרון למילוי

המנגנון המעבד של המידע שנקלט בחושים יש לו שני מסלולים:

המסלול של הדמיון, והמסלול של הניתוח השכלי הרציונלי.

כלים שמזהים, במילוי המידע החיצוני שמקבל החוש, הרגש של טוב ורע.

הדמיון או יכולת העיבוד המופשטת - היכולת לעבד את המידע באופן מידי, אינטואיטיבי, בלי שימוש בזיכרון הרשום לנו בהרד דיסק.

ההרגש שהמידע שנקלט בחושים מקבל בעזרת הדמיון הוא מידי ומותר רישום חזק על המידע שנקלט בחוש.

השכל הרציונלי - היכולת לאבחן ולזהות את המרכיבים של המידע שהתקבל, באופן שאפשר יהיה לשלוף אותו מהזיכרון באופן

מודע, לנתח אותו, לשכלל אותו ובעזרת כלים שהשכל רכש עם הזמן, מידע חיצוני, או זיכרון של

חוויות קודמות

השכל פועל בהשגיה. ההרגש על המידע שנקלט בחושים מגיע, רק אחרי שהאירוע או החוויה כבר קרתה, לפעמים במרחק כזה מזמן האירוע, שמוציא את העוקץ מהחוויה ולכן לא עושה רושם גדול על המידע שנקלט בחושים. אאוט אוף סינק.

לדוגמה:

במפגש עם המין השני, בנסיבות חברתיות

החושים קולטים את המידע החיצוני והדמיון מתחיל לפעול ומאותת לשכל בעוצמה ובמהירות שדבר טוב מתרחש

ההרגש הזה פוגש בזיכרון שמאוכסן בנו ומאותת על חוויות מהעבר הרחוק והקרוב

העבר הקרוב יותר, כבר מחליש מעט מעצמת ההתרגשות

אנחנו כבר לא צעירים ...

האפשרות שמהווה מידי טוב יתרחש, כבר לא מהבהבת באותה חדווה והספק מתחיל לנקר

ואז מתרחש דבר נוסף, אנחנו מנהלים דיון עם ההרגשים הפוכים שיש לנו בזיכרון מאירועים דומים:

שאנחנו מעבירים במחשבה החדשה את היכולות החברתיות או הגופניות שלנו

שהיו לנו שהיינו צעירים וחזקים

אנחנו מרגישים כמו ההוא עם הפארארי שנפל מנכסיו והחליף לפיק אפ

שאנחנו חושבים על ה תועלת שהפקנו מהיכולות האלה בעבר, לעומת התועלת שאנחנו מסוגלים

להפיק מהן היום

אנחנו מרגישים כמו ההוא שהתעשר והחליף לפיק אפ

שני ההרגשים הסותרים באותו העניין

לבד מזה שמתייחסים לאירוע עצמו שקורה

מותחים את ה... טווח של מודעות הזמן שלנו
ההווה מקבל הרחבה
הוא מכיל את הצער על האובדן
שמקבל מילוי או המתקה, ביכולת העכשווית
שני מנועים שפועלים באותו נושא ומחפשים את הדרך לפתרון שיהיה המיטבי לאותו הרגע
אבל אם אין לשני המנועים שעובדים במגמה הפוכה, שרשרת תזמון אחת מכוונת,
הם יפעלו באופן שהם ינטרלו את העבודה, את התועלת שכל אחד מהם מסוגל להפיק, האחד של השני.

אותם שני הרגשים,
שמקבלים את התזמון המדויק
זאת אומרת
שיש "מסך" שעושה את ההדדיות שבהם
בממד שלישי נוסף, או בנושא שלישי, מטרה חדשה שמאחדת בין שני הנושאים ההפוכים, במכנה משותף
אחד,
הכוח מכפיל את עצמו, מקצר את הזמן שאנחנו מקדישים לכל פעולה וחוסך במשאבים שמנוצלים לתוספת
יעילות.

הסוד
אחד מהסודות
הוא ה... תזמון
הפעולה הזאת שמאפשרת הגדלת הכוח ואת הגמישות בשינויים ביכולת הפעלת הכוח
לא רק הגדלת הכוח של הפעולה, הגדלת איכות הפעולה,
אלה גם שכלול היכולת לשנות מגמה בהתאם לנסיבות משתנות.

אבל הסוד העיקרי והחשוב מכולם
הוא לא ביכולת לפעול נכון וביעילות בתוך המערכת הנתונה
אלה ללמוד ולהכיר את הכוח שברא אותה, מפעיל אותה.
להשיג את סיבת הסיבות ועילת העילות
להתאחד איתו באהבה שאינה תלויה בדבר
באהבה חלוטה.

הרבה מילים שצריך לצקת בהם את המשמעות ודרך שבה אנחנו חיים את חיינו.
יותר נכון, את החיים מחוצה לנו.

לדוגמה:
ההשפעה על הסביבה החברתית על חיינו, תפיסת עולמנו והדרך שבה אנחנו חווים את חיינו.

להשפעה החברתית סביבתית, יש השפעה מרעית על חיינו. אנחנו תלויים בחברה כדי לספק את כל
צרכנו, המזון, הביטחון, הבריאות, האושר וכו'. מערכת הקשרים שאנחנו מפתחים עם החברה, שמחוצה
לנו, קובעת את איכות חיינו. השפה שאנחנו מפתחים, האמצעים שבהם אנחנו מתקשרים עם הסביבה,
האמצעים שבהם הסביבה מתקשרת בנו, היכולת שלנו לפתח בסביבה את ההבנה וההענות לצרכים שלנו.
כל אלה, מערכות גדולות ומורכבות שאנחנו לומדים לתפקד בהן על פי קודים חברתיים שנוהגים בתרבות,
בהיסטוריה, בהישגים המדעיים והטכנולוגיים של כל חברה וכו'.

מתוך ההכרה, שמתפתחת תוך כדי הלימוד והמחקר המעשי,
שהמערכת הזאת של חוש פנימי שקולט מידע חיצוני
(חיסרון פנימי שמקבל מילוי חיצוני)
היא מערכת כפויה, מערכת שעושה הפרדה מלאכותית בין מה שהוא בתוכנו לבין מה שאנחנו תופסים
כמחוץ לנו.

המערכת החברתית החיצונית לנו, היא שלב ביניים, מכשיר לימוד, בכדי להבין ולתפוס את המציאות באופן היותר עמוק שלה. איך באמת פועלת המערכת, מי הם שני הכוחות העקריים הפועלים בה, ומי המסובב והמפעיל את המערכת.

אין באמת הפרדה בין חיסרון פנימי למילוי חיצוני
אלה לצורך ההבחנה בין הנברא לבין הבורא ית'
והיכולת להכיל את שני ההפכים באותו הנושא.

לעניין שלנו :

זה לא הנסיבות של חיך שצריכות להניע אותך
אם אתה קבלן גדול, מדען פיזיקאי או הפועל האחרון בפס הייצור.
אם נולדת עם כפית זהב בפה או שנלחמת את מלחמת הקיום בכל רגע ורגע מחיך.
זה מסובב הנסיבות ית"ש שעוטף אותך ברחמים
כמו ברחם אין סופי, מסוף היקום ועד החלקיק הבסיסי של החומר
ומייחל לרגע שתרים את הראש מקערת המרק ותבחין ביד שמניחה את האוכל בתוכה
למפגש הזה הוא מייחל
הוא מניח בדרך רמזים גדולים וקטנים
פותח שערים וסוגר וחוזר ופותח.
מציץ בין החרכים
ויש לו סבלנות גדולה.

מאמר:

"מהו רוממות ה' "

רוממות ה' פירושו, שהוא צריך לבקש מה' שיתן לו הכח ללכת למעלה מהדעת. זאת אומרת, שרוממות ה' יש ב' פירושים:

(א) שלא ימלא עם בחינת דעת, שהוא שכל מה שהאדם יכול לתרץ את שאלותיו. אלא שהוא רוצה שה' ימלא לו את שאלותיו, נמצא שזה נקרא רוממות, משום שכל השכל בא למעלה, ולא מצד האדם, היינו שהאדם יכול להשיב את שאלותיו. וכל מה שהאדם יכול לתרץ, נקרא שהאדם מתרץ הכל עם שכל החיצון. כלומר, שהרצון לקבל מבין שכדאי לקיים תו"מ, מה שאם כן למעלה מהדעת הוא המחייב את האדם ללכת בעבודה, זה נקרא נגד הדעת של הרצון לקבל.

(ב) שרוממות ה' נקרא, שהוא נעשה זקוק שה' ימלא משאלותיו.

לכן, (א) שהאדם צריך ללכת למעלה מהדעת, אז האדם רואה שהוא ריקן, ואז הוא נעשה נצרך לה'. (ב) שרק ה' יכול, לתת לו הכח הזה שיהא בידו ללכת למעלה מהדעת, היינו זה שה' נותן, זה נקרא רוממות ה'.

שמעתי תש"ח

תרגום חופשי :

העבודה מתחילה, רק מהרגע שאנחנו מתעלים בתפיסה ובמחשבה מעל נסיבות חיינו, אם טובות או מצערות ונפנים לחפש ולהשיג את מסובב הנסיבות. מהרגע שהמרקם העשיר והמורכב עד אין סוף פרטים וצבעים, מקבל את ההקשר הנכון, מהרגע ששוב אנחנו לא רק שדורשים מעצמנו את היכולת להתקיים ברווחה במסגרת שמכתיבים נסיבות חיינו, אלה שאנחנו מחפשים את הכוח הנסתר שעומד מאחוריהן, מאותו הרגע מתקיים הקשר הראשון, המכונן, בין הנברא לבורא.

עד לאותו הרגע היינו כבובות על חוט, נעים לכאן ולכאן בזרמי החיים, נפעלים במשחק שלא בחרנו להיוולד אליו או לצאת ממנו ושלא אנחנו קבענו את חוקיו. מהרגע שהאדם בוחר להשיג את אותו הקשר עם מסובב הנסיבות, עדיין נסתר מעניו ומחושיו, על מנת שלא ימשך אליו כאל פרפר אל האור ויעלם בו כנר באבוקה, מהרגע הזה איכות הקשר נקבעת על פי איכות הדרשה של הנברא, הבקשה.

אופן הגילוי, תלוי כעת באיכות הבקשה על דרך הגילוי ועל זה נכתב במאמר: שהנברא מבקש מה' שלא להשיג אותו בדעת - באותם הכלים, באותה התפיסה, באותם דפוסי מחשבה שרכש טרם ההחלטה והרצון להפגש עם מסובב נסיבות חיו, אלא שיעניק לו את הכלים והחושים החדשים הנחוצים למילוי המשימה, להשגתה המלאה, וזה נקרא למעלה מהדעת. רוממות ה'.

מהרגע שביקש, פועלים על האדם שתי פעולות:

- (א) הארה, או גילוי מצבו האמיתי, יחסית לאופן שעליו לתפוס את העולם החדש שהוא מגלה. כמו להכנס בגיל מתקדם לבית ספר יסודי ולהסכים ללמוד את כל המקצועות הבסיסיים ביותר, מההתחלה. לרכוש שפה חדשה, מושגים חדשים, תרגום חדש לאופן שבו חושיו ושכלו תופסים את העולם שמחוצה לו.
- (ב) שרק בקיום של קשר מתמיד עם מסובב הנסיבות, בקשה תמידית מהבורא, יהיה באדם את הכוח הנחוץ להצלחת המשימה.

אבל באופן הזה, נפגש כבר מהרגע הראשון ובשיעור הראשון עם מושא חיפושיו ותשוקתו ...

גיזום:

מערכת היחסים שלנו עם העץ, היא מאותו הסוג בדיוק של הדרך שבה אנחנו תופסים וחיים את חיינו. אנחנו לומדים וחוקרים את הכוחות שמשפיעים על העץ, מרגעי חיינו הראשונים ועד שהוא צומח ומתפתח לעץ גדול ובא בימים. באמצעות המחקר שאנחנו עושים בשכלנו, אנחנו מספקים לו את האמצעים הטובים ביותר על פי מיטב הידע שצברנו, על מנת שייגיב על הפעולות באופן שיעניק לו את המבנה המיטבי והיעיל ביותר מבחינתנו.

אנחנו מסובבים עבורו את הנסיבות המלאכותיות, נעזרים בהשקיה, גיזום, דישון ועוד והעץ מגיב בהתאם לטיפול שאנחנו מעניקים לו.

האם אפשר להתחיל לחשוב במושגים של קשר בנינו לבין העץ, מבלי התלות הזאת שהוא תלוי בפעולות שלנו לרווחתו ושרידותו?

האופן שבו אנחנו מצפים שייגיב לטיפול שלנו, אינו יותר מאשר קשר נסיבתי: נשקה אותו בזמן ובכמות הנכונים והעץ יגיב על ההשקיה ולא ליד המשקה.

האם ישנה יכולת להגיע לקשר שאינו נסיבתי בנינו לבין העץ?

מהרגע שהאדם מבקש את ההבנה הזאת לעצמו, שהיא מעבר לתגובה על הנסיבות המסובבות את חיו שלו, מהרגע שהוא מבקש את הקשר עם מסובב הסיבות והולך בדרך עד להשגת תכליתו, מאחד בין פנימיותו וחיצוניותו, הופך לאחד עם סביבתו, הוא כבר מכיל בתוכו את הידע החדש, ההכרה וההשגה את הכח העליון שפועל כעת מתוכו והוא משמש השראה ודוגמה לסביבתו, לחברה שהוא חי בתוכה, לסביבתו האנושית, מושך שפע מהאין סוף ממש ומשפיע לסביבתו.

וכן, גם לסביבת הדומם, הצומח והחי המקיפה אותו, משיג את פנימיותם ומעלה אותם לדרגה גבוהה יותר.

לא אומר, שכבר בימים הראשונים לדרך, תדברו בשפת העצים והחיות ...

גלות רומא א'

[עמיקם]

האמריקאים, זה תעשיית הסרטים האמריקאית
כבר לא מייצרים ברזלים
מייצרים חקלאות וסרטים
לחם ושעשועים
רומא

באחרית הימים של האמפריה, שעשתה קרירה על המבנה של הקורפוס
היא כבר לא העסיקה רומאים מלידה
הרומאים היו מפוזרים בכל העולם, לפחות זה שכבשה
למדו שאין עתיד במקום שרוצה לאחוז במקל משני קצותיו
גם דמוקרטיה גם דיקטטורה
גם ראש להסנאט וגם קיסר בן האלים
לא תופס

הרומאים, אנשים פרקטיים, משכילים, נטמעו בין העמים שכבשו
למדו את המנהגים, את נקודות התורפה וצמתי הכוח
ולשם כיוונו

היהודים תמיד היו אויבים, כי לבד מהחכמה הארצית, הם הביאו אמונה באל אחד עליון, מופשט, ולזה
הרומאים החדשים לא היו מסוגלים, אז בעצם התחיל המרדף הגדול שהתחנה העיקרית שלו, רוצים
לחשוב, הנאצים

אבל גירוש ספרד, שם התחילה הספירה לאחור באמת
השואה, רק התגלות אחת מהתהליך שהתחיל אז

וכולם בחגיגה

כי כולם רוצים הנאות של העולם הזה
לחם ושעשועים

בכל מקרה, באחרית הימים של האימפריה, העסיקו שכירי חרב בצבא הרומי גם אלכסנדר הגדול הקטן, שבגדו בו חבריו והעדיפו ליהנות מהחיים ולא מריחות המוות בשדות הקרב העסיק צבא של שכירים איבד את מרכז הכוח בין חבריו לצבא המקדוני האימתני והיה עניין של זמן עד שנפל

האימפריה שלו.....

מעטפת דקה מדקה שכמעט ולא נותרו ממנה סימנים ושאיין לה משמעות לבד מזאת שלא הגיע לסין אם היה מגיע לסין, זה היה פחות או יותר סוף העולם כפי שאנחנו מכירים אותו

בזמן שבאירופה נלחמו צבאות של 10 אלפים ברברים אלה באלה עם מקלות ואבנים השושלות בסין נלחמו עם צבאות של 400 אלף חיילים מיומנים ומתוקתקים, נשק מתקדם, צי אדיר קשה לדמיין איך היו שוטפים את הברברים מאירופה כמו אש בשדה קוצים אם תוחלתו של אלכסנדר הייתה מתגשמת בעצם שרטט את הגבולות של ההגנה על שתי הדתות שנצלו מחרב הזן בודהיזם האיסלם והנצרות

בכל מקרה

האמריקאים של היום, הם מעסיקים שכירי חרב בתעשיית הקולנוע האמריקאי האותנטי, הוא כבר לא מסוגל לתעשייה של הסרטים, עם האנימציה אין לו את החשק והיכולת הזאת לקדש את האמצעי להשתלט על העולם עם מסרים של קולה שברולט וסוף טוב בסרטים. מעדיף לשבת בבית ולספור את עלי הדפנה, על בקבוק בירה וקערת טוגנים. והנייטיב, שכירי החרב, הם מקדשים את התרבות האמריקאית, סקס, סמים ורוקנרול, בעבודות בחדרים של מחשבי על, ותוכנות אנימציה שיודעות לעשות כמעט הכל רואים את הסדקים בחומה, נטיות ההתפשטות בקו של נסיגה.

אבל

מצד שני

דווקא באחרית האימפריה, היא עשתה הכי הרבה נזק לסביבה הכניסה הכי הרבה חיידקים למערכת ושימשה מרכבה לאחת הדתות הכי פופולריות שידעה האנושות - הנצרות שבשמה נהרגו הכי הרבה אנשים עלי אדמות, אי פעם והכל בשם הפניית הלחי השניה

חדשות רעות מהצד האחד

מהצד השני....

בישועת ה' אנחנו בוטחים

בסוריה מתבצע רצח עם

ראיתי תמונה של כפר שחוט, ילדים, ילדות, שוכבים על האדמה עם הגרון שחוט השביחה של אסד ג'וניור והעולם מגמגם

העולם אחוז בידיים, בצבתות פלדה של שחיתות, תאוות בצע, תאוות כוח ושליטה
בידי מתי מעט של אנשים
חונטה
של הדמוקרטיה המערבית
שכבר העירה את הענק הסיני מהתרדמה
עוד מעט הם שוטפים את הגבעות ומשאירים עולם עם עיניים מלוכסנות כלפי מטה
וחיבה יתרה לאורז ולמרק סנפירים של כרישים
חחח
באד
ווארי באד ניוז
לצפון אמריקאים, לערבים מוסלמים, ו.... כן, גם ליפנים

[שעה אחרי ... גלות רומא ב']

האיראנים, בלי השנאה היוקדת ליהודים, הם התקווה הגדולה של הממשל הדמוקרטי באמריקה
הם יכולים לחסום את הדלק לסין
הסינים התחילו במתקפה הגדולה, בכיבוש טיבט
מה שעשו הגרמנים לפולין
רק שלסינים יש סבלנות

מחכים עוד קצת, עד שהדלק מגיע לקו האדום
יודעים לעשות חישוב כמה דלק צריך לספינות ולמטוסים ולכלי המשחית
ויכניסו מכה, שלכולם יגמרו הרזרבות
האנושות בלי הדלק תיעצר
אפילו לחודש חודשיים
כאוס
המכה תבוא קצת לפני, כדי להשלים את הפריסה שלהם

הרבה סינים יש בקנדה?
בינתיים משתלטים על מקורות המידע של הרשויות המקומיות, שמות של אנשים, חשבונות ארנונה,
כרטיסי אשראי
שליטה
מה תעשה?
תיסע בג'יפ בלי דלק להילחם?

הרבה אפשרויות אבל התוכנית, פחות או יותר בכיוון
האיראנים לא צפויים, יכולים להחליף כיוון
גם הערבים
לא בטוח שילכו עם האמריקאים
כמו שלא בטוח שילכו עם הסינים
ערבים
מפירי בריתות סדרתיים
הסינים בונים על החמדנות הערבית המסורתית, הערבים שמים את העין על אירופה
אחמד רוצה סוויטה בטירה בשוויץ
רואים קצר הערבים

הרבה תסריטים
הכל הכל, לא מעודד במיוחד
המשימה העיקרית לקבץ נידחי ישראל ולהסל את התרבות של תוכניות הזבל בטלביזיה
רק טלביזיה תוצרת הארץ
שום דבר קנוי
נשמע הזוי?
אני יודע
חחח

הבורא
הוא מכין לנו תכנית ריאליטי שוברת שוויון
המסמך ששלחו לך
תקרא בין השורות
הבורא מכביד את לב פרעה
שניה לפני שהצאצאים של משה ואהרון מושכים לו את השטיח מתחת לרגליים
מקבץ נידחי ישראל
הוא ישים לך מילים שאתה לא חושב שאתה יכול להגיד

[מכתב תשובה של ירון]

אבל היא לוקחת אותי רחוק מהמילים האלה
הצבעים של הערבים, הסינים, האירופאים...נעשים מטושטשים
כל הידע שלנו על מה נכון ומה לא...נהפך לאבק חסר משמעות
לא יודע איך להסביר
כמו עם הבדיחות על הייל היטלר בעבודה
העבר והידע שבא אתו...נהפכים לבדיחה שאין טעם להתעסק בה
כאילו
עזוב שטויות, תן לבנות בית ספר

לבנות את בית הספר הראשון מתחיל להיהפך לתכלית קיומי
זו האנרגיה היחידה שאופפת אותי יום יום שעה שעה
לכל שאר המילים אין שום משמעות
בבחינת כולם יעסקו בענייניהם...הגנב יגנוב...המושחת ישחית
האיש הדתי ישב ספון בחדרו ויחשוב שהוא לומד את האלוהים שלו
ולכל אחד יש דעה...וכל אחד...הוא כל אחד
ואנה? אנה כורדי
רוצה לקום מוקדם בבוקר ולשבת על התוכניות בניין
אני מתחיל להבין את המושג שהשם מאיר את דרכי רק עכשיו
כלומר שהכל חשוך שם מסביב
לא יודע להגיד
אבל יש לי תחושה שהגעתי כבר למקומות שרגל אדם לא דרכה בהם
וזה רק ההתחלה
מן תחושות כאלה

אספתי את הילדים אתמול מהמרכז...לא לפני שלקחתי איזה כמה דקות טובות בחדר אדים
ההליכה שלי הישתנתה קצת...הגב יותר זקוף

עצרנו בתחנת דלק... באנו להיכנס... בדיוק יצא סיני מבעד לדלת הזכוכית
מניח לדלת, פתאום הוא קלט את המבט שלי... אז הוא החזיק לנו את הדלת פתוחה עד שניכנס
הבן קלט את זה והתחיל לצחוק אמר שגם אם הייתי מבקש ממנו כסף הוא היה נותן
אז כשעמדתי אתמול על הגג של הקומה השניה של החניון... חוצב בטון... מאובטח ברתמה. מעוגן בכבל
פלדה
מאחרי עשרות פועלים עסוקים בבניית קומת החנויות... מרימים טפסנות אימתנית לקירות הקניון
או מניחים ברזלים ענקיים שתי וערב על רצפת הקומה... יהיו חלקים בקומה שעובי הבטון בהם יגיע
לחמש מטר
זה יוצא היכן שמשאיות האספקה יפרקו את מטענם
אז הנחתי הפטיש אוויר על הרצפה הנפתי ידיים לשמיים... הרגשתי... כמו אריה שואג, עם שש כנפיים
כביכול מתחתי את השרירים, אבל בפנים נהמתי
הרגשתי כמו שבר כוכבא היה חולם להרגיש... הרגשתי את מה שהיה חסר לו... הרגשתי את זה רק
לשבריר שניה
מולי מאה מטר... מביט בהם מלמעלה... עובר העם בסך... שמונה נתיבים עמוסים לעייפה של ערב רב העם
כל הצבעים כל הסוגים, כל הדעות... והנה אני בונה להם את עגל הזהב... וכולם עונים אמן ושואלים מתי
הפתיחה
כל מאתיים יחידות הדיור נמכרו מראש... כולם לסינים... הרבה כסף מושחת ירוץ בקניון עגל הזהב הזה
וזה בסדר... הסך הכל הוא בסדר... לקחת מהם כמה גרושים ולהניח להם
צריך לבנות את בית המקדש, משכן האותיות הקדושות
וזה הדבר היחיד שחשוב

מודה לקניון שנתן לי לחם על שולחני

רוני ביקש שאני אבוא ביום שני קצת יותר מוקדם
יש לו שיחה מלב אל לב איתי
כשהגעתי, הפרוייקט היה כפיגור גדול... עכשיו הם בסדר
אז מצמצמים הרבה אנשים... חוסכים עלויות
אולי יפטרו אותי... אבל לא בעיה, נמצא אחר
צברתי הרבה ניסיון

[תשובה שלי ... גלות רומא ג', אחרון בסדרה]

המילים שלי במכתבים האחרונים הם ההשגה שלך
הרבה מילים, צבעים, חלקי המערכת
הכל אחד חביבי
אין בית ספר באף מקום בעולם שלא מחובר בנימים ובגידיים
לכל העולם
אין
העולם הזה של לעשות לביתי, ולהתכוון לארבע קירות ודלת וחלונות בקצה העולם
העולם הזה לא קיים יותר!
יש מקום אחד על ראש של לטאה שהיא לא יכולה לראות אותך
ג'איינט לטאה
זיקית
העיניים שזזות במאה שמונים מעלות בנפרד
ואם אתה מפספס את המיקום שלך
אז אתה אוכל ללשון הארוכה והדביקה שלה

יש מקום כזה במיזם שלך
תפספס ימינה או שמאלה ואתה אוכל לזיקית
אתה כבר מספיק מבוגר כדי להבין את זה
צריך מידה של מורכבות הכרחית בבית הספר שלך
אתה עובר את ההכשרה להיות מתאים לרכב על הלטאה, על הראש שלה, לעשות את העבודה ולתת לה
ללכת לדרכה.

חשבתי על זה, גם במונחים שלי וגם בשלך
אני רוצה סרט, אתה רוצה לבנות מערכת חינוך
שני הפכים באותו נושא
אתה מדבר על פנימיות, אני על חיצוניות והכל אחד
ואנחנו

אתה ואני, עוברים את ההכשרה של ה' ית'
ועושה את האופן של ההכשרה בדרך שלא יישאר שמץ
פירור מהקלקול, אפילו לא אבק של קלקול
כי ה' ית' הוא עושה עבודה יסודית, ביקשנו אז הוא יספק
אבל לא ייתן, לא לך ולא לי ליפול בבור שכולם
כולם אחי, נופלים
הוא ייתן לנו תאוותנו
מערכת חינוך, בתי ספר, לחם ותורה
סרטים, השפעה. כל מה שנרצה
אבל יעשה ככה, שלא ניפול

וגם אם לא נשלים את התוחלת בגלגול הזה
אנחנו כבר על הדרך ההולכת אל היכל המלך אחי
וזה חדשות טובות ביותר

שבוע טוב

מאמר:

"מקודם יהיה תיקון העולם"

אמר, שמקודם יהיה תיקון העולם, ואח"כ יהיה הגאולה השלימה שהוא סוד ביאת
המשיח, שהוא סוד "והיו עיניך רואות את מוריך" וכו', "ומלאה הארץ דעה". שזה ענין מה
שכתב, שמקודם יתוקן פנימית העולמות ואח"כ חיצוניות העולמות. אבל צריכים לדעת
שחיצוניות העולמות שיתקנו, זהו מדרגה יותר גדולה מתיקון הפנימיות.
וישראל, שורשן מפנימיות העולמות, שזה סוד כי אתם המעטים מכל העמים, אלא שעל
ידי זה שמתקנים את הפנימיות, אז יתוקן גם החיצוניות, רק חלקים קטנים, וכל פעם ופעם
מתוקני החיצוניות יתוקן (עד שפרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון) עד שיתוקן את כל
החיצוניות.

ועיקר הבנה בין פנימיות לחיצוניות, הוא על דרך כשאדם עושה איזה מצוה, אז לא כל
האברים מסכימים לזה. וזה דומה כאדם היושב בתענית, שאז אומרים שרק הפנימיות
שלו הסכים על התענית, אבל החיצוניות שלו יש לו אי נעימות מהתענית, שהגוף הוא תמיד
בהתנגדות להנשמה. שרק בערך הנשמה יש להבחין בין ישראל לאומות העולם. אבל
בערך הגוף הם שוים, שגם הגוף של ישראל דואג רק לתועלת עצמו.
לכן כשיתקנו הפרטים בדרך כלל ישראל ממילא יתוקנו כללות העולם. נמצא, בשיעור

שאנו מתקנים את עצמנו, בשיעור הזה יתוקן אומות העולם. וזה סוד מה שאמרו חז"ל, "זכה, מכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות", ולא אמרו, מכריע את כלל ישראל, אלא כי "ואת העולם כולו לכף זכות", היינו כנ"ל שהפנימיות יתקן את החיצוניות.

מתוך מאמרי "שמעתי" לבעל הסולם, סיון תש"ג

תרגום חופשי:

האדם והטבע סביבו הם מערכת סגורה, כרוכים זה בזה. אפשר להבחין בהטבע החיצוני לנו, במערכות הפנימיות שפועלות בגוף האדם. נשלטות על ידי אותם חוקים. בגוף האדם למעלה משבעים אחוזים הם מים. כדור הארץ, גם הוא ברובו, מכיל מים. התנאים לקיום החיים על פני כדור הארץ משתמרים על ידי מערכת של איזונים חיצוניים ופנימיים, הצמחים מתקיימים על ידי אור השמש וזקוקים לאטמוספירה, כדי שתווסת את הקרינה לכמות והאיכות שמעבר להם, הצמח ישרף. הצמחים עצמם הם חלק מהמערכת המווסתת את הטמפרטורה ותורמת לאיזון הדינמי של הרכב האטמוספירה.

תלויים במערכת ותורמים לה בקיומם!

אותם האיזונים קיימים בגוף האדם: העור שומר עלינו מפני קרינת השמש, שאת קרינה אנחנו צריכים לקיום המערכות הפנימיות. אנחנו ניזונים מהחברה שסביבנו, מתפרנסים ונעזרים בה לביטחוננו ורווחתנו, וכל אחד מאתנו תורם, תוך כדי, לשלמות סביבתו. וכו'.

על המערכות שמתקיימות במסגרת חוקים שלא אנחנו קבענו, איזו חכמה עליונה חיצונית, שכפתה את המסגרת הזאת שמקיימת את החיים, מתלבש השכל האנושי ומסדר לעצמו באמצעים אינטלקטואליים, את התבניות החברתיות, באופן שיביאו לידי שלימות את יכולתו לשרוד בהתאם לתנאים והנסיבות המוכתבות "מלמעלה". ממערכות חברתיות תומכות, אידיאולוגיות, לאומניות ועד קיום מערכות כלכליות, רפואיות, חינוכיות וצבאיות. בהתבסס על ניסיון מצטבר ויכולת ניתוח של הנסיבות, אבל גם בקפיצת יכולות שכליות וטכנולוגיות המייחסות את ההתקדמות החריגה לחכמתו של ממציא, מדען, אמן, שבשכלו ויכולותיו הייחודיות, הצעיד את האנושות בקצב מואץ מהרגיל.

שתי המערכות שמתחברות באדם, המערכת הטבעית, ומערכת השכל או החכמה, בהגדרתן, הולכות במסלול של התנגשות. החוקים הקשוחים של הטבע שמחוצה לנו וששולט על גופנו, כופים על המערכת השכלית, מסגרות שהיא לא מסוגלת להיות מוגבלת על ידן והאדם מחפש בשכלו, את דרכי המילוט או העקיפה של חוקי הטבע. האדם אינו מסוגל לעוף ולברוח מאויביו, אז הוא המציא את המכשיר שמאפשר לו לעוף, גילה את הדלק למכשיר הזה, פיתח את התרופות שמטשטשות את החרדה שהוא חש, שהוא טס בגבהים האלה שהשיג. מערכות אדירות ומורכבות שהולכות ומרחיקות אותנו, מהטבע שסובב סביבנו ומרכיב את גופנו.

המרחק הזה, מתקצר ומתארך, בהתאם לנסיבות החיצוניות ששולטות על חיינו. שהמים מציפים את הבית שלנו בגלל שהנהר עלה על גדותיו, חברות הביטוח לא ישלמו פיצויים, מכוון שהפוליסה שאמורה להבטיח את התשלום, כוללת סעיף "כוח עליון". הכוח העליון הזה, על פי הגדרתנו, אין בו את ההגיון הבריא שנועד להבטיח את רווחתנו והוא פועל לפי מסגרת חוקים שתלושה מהווייתנו. אנחנו מנציחים את ההפרדה שבין מערכת הטבע למערכות הידע והחכמה שבנינו והאנושות מתחפרת יותר ויותר במערכות וירטואליות, על מנת ל"הפטר" מהמגבלות שמכתיב לנו הגוף, שאנחנו כלואים בו, לתפיסתנו.

ככל שאנחנו מתקדמים ביכולות האינטלקטואליות והטכנולוגיות, אנחנו חוזים בהתפרקות מערכות הקיום שמאפשרות את החיים, כולל המערכות החברתיות שבנתה האנושות. העולם סביבנו מתפרק.

במאמר, מציע בעל הסולם, שינוי מגמה ביכולות השכליות. במקום לפעול להפרדה - להטביע מסגרות של איחוד, של תלות הדדית, של הטמעת החוקים הפועלים בטבע, על שכלנו: **מערכות של תלות הדדית ותרומה הדדית.** מהרגע שהמערכת הפנימית הזאת, השכלית, תפעל באיזון ובהתאמה עם החוקים ששולטים ומקיימים את גופנו, את חיצוניותנו, נתפנה להתאחד עם מערכת החכמה העליונה החיצונית לנו, שמסובבת את הנסיבות שמרכיבות את חיינו, את תוחלתנו.

גיזום:

הטבע מספק סביבה מושלמת אחת, להתפתחות החיים. אוויר, מים, אדמה, הפרש טמפרטורה סביר בין קור לחום, הגנה מפני קרני השמש וסינון הקרניים הנחוצות, הגנה מפני סערות סולריות, מטאוריטים וכו'. אולם, הסביבה המושלמת כיחידה, מורכבת מפיסות קטנות המורכבות מכל אותם אמצעים שאינם מאוזנים בצורה המיטבית. ישנן חלקות אדמה פוריות, שהשמש אינה מגיעה אליהן, חלקות שיש בהן תאורה בשפע אבל חסרות מים וכו'. ההשפעות על העץ שהידע הגנטי האצור בו מכיל את כל האמצעים לקיומו, "מאלצות" אותו להגיב על הנסיבות החיצוניות, שמשתנות בקצב, במיצוי כל האפשרויות הנתונות בידיו. העץ הצעיר "יורה לכל הכיוונים". הגיזום, הוא תהליך מתקן על המגמה הזאת, תהליך ממקד. הטבע המושלם המתפרץ בעץ הצעיר, מקבל יד מכוונת אנושית שמביאה אותו לידי תוספת שלימות והתאמה לסביבתו הייחודית. המפגש בין שני חצאי המטבע והאיחוד בניהם בפעולה אחת של גיזום.

ההשגחה וההסתרה

08.10.2013

[יריז]

חושב על זה הרבה לאחרונה

צריך לראות את כל התמונה... ממעוף הנשר
בפרשת בראשית הוחל לקרוא בשם השם... אנוש
ואז בכל הספר קיבלת את תולדות האנושות
מהיום שבו הרג התחיל להחשב כרצח
פרשת ויחי שסוגרת את הספר... מבטיחה את חיותו
של העם שיישא את שם השם

בפרשת שמות

כשנמצא משה כבעל חסד בהורגו את הרוע
מציל את האביון... ובכך מסכן נפשו
מתחילה השתוות הצורה
וגם ביטוי השם על אותיותיו בפרשת בשלח
ומכאן אפשר לתת את החוקים והמצוות לשאר העם
תבנית חימר להשתוות הצורה

[עמיקם]

האמונה בהשגחה עליונה
היא דקה מדקה

רוב הזמן אנחנו מדברים שלא מתוך הרגשה של מציאות ההשגחה הזאת
אלה מתוך הסתרה
אנחנו משתמשים בהרבה מושגים מהעולם שלנו
מאנישים את הבורא
מחוסר היכולת להתבטא בתיאור העולמות הרוחניים, התפתחה שפת הענפים
לכל מושג שבעולם שלנו
יש חיבור לשורשים עליונים
אנחנו לא יכולים לדבר במונחים מופשטים, שלא כבולים בכבלי התנועה, הזמן והמקום
תפיסת המציאות המוגבלת שלנו, משליכה על העמקות שיש בקשר בנינו לבין הבורא ית'
וכובלת אותה במושגים מתוך עולם המושגים הארצי שלנו
הארה, צמצום, מסך, זיווג, פנים, אזור
ועוד הרבה מילים.
השמות הקדושים הם לרוב צירופי אותיות שבשפה הארצית, אין להם משמעות
אבל כל משמעות שיש לאותיות
לצורה שלהם, למשמעות של הצורה, הפיסוק, הניקוד, העיצורים, הטעמים
יש משמעות ב עליית התפילה מלמטה למעלה והשפעת השפע מלמעלה למטה

השפה של החכמה, יותר מאשר מעבירה מסר, היא יוצרת תבניות מחשבה ו תפיסה
בראש שלנו
בשכל

וברצון לקבל (אוכל, מין, משפחה, כסף כבוד, שליטה, ידע)
יוצרת את התבנית, את התוכנה שלתוכה אנחנו מקבלים את השפע, המחשבה האלוקית
בהתאם לתבנית, אם אנחנו עושים את הצעדים להתקין אותה ולתחזק אותה
אנחנו תופסים את מציאות ה' שהוא טוב ומטיב
בשתי דרכים - בטוב וברע
על הפיצול הזה בתפיסה,
על היכולת להבחין בין קדושה וטומאה
על הנחיצות שבהבחנה הזאת
ועל מהלך לקראת יחסי גומלין, שהם נטולי הסתרה
בנינו לבין הבורא ית'
יחסים שבהם מגלים טפח ומכסים טפחיים

מקומות ברצון שלנו, בהם הבורא נסתר
הם בדיוק המקומות הלא מתוקנים
לא במובן של תיקון, אלה התקנה
אנחנו מתקינים את התבנית להאור העליון, על הרצונות שלנו, כתהליך מתמשך ובלתי פוסק של בריאת
העולם
אי אפשר לדבר במושגים של קלקול במעשה הבריאה, הבורא ברא דבר מושלם
השלמות של האדם היא ביכולת שלו לחטוא
לבחור בין טוב ורע
הבורא לא ברא עכבר במבוך שרץ אחרי הריח של הגבינה
כדי להגיע לדרגה הזאת, יש איזו עבודה של התקנה, שצריך לעשות על כל אחד מתר"ג הרצונות
על כל רצון - מצווה, על כל רצון - התקנה של התבנית להכלת האור העליון.

יש שתי סוגי הסתרה
אתה יכול לחוות תענוג או ייסורים בחיידך, מבלי לשייך אותם למסובב הנסיבות
זאת הסתרה כפולה

אתה יכול לחוות תענוג או ייסורים בחייך ולדעת שישנו מסובב לנסיבות, אבל לא לראות את פעולתו.
זאת הסתרה יחידה

מאמין במציאות ה', אבל לא משיג אותו, בטוב וברע כאחד.
חסר את ההרגש של הבורא בכל המציאות שאתה חווה מחוץ לך ובפנימיותך

ועל זה בדיוק ביקש שלמה המלך:
את היכולת הפנימית והחיצונית לעשות את ההבחן הזה בין טוב לרע
לא ביקש את המילוי על התבנית (זהב, יהלומים, סוסים ונשים)
ביקש את קוד ההתקנה של התבנית (להיות דיין ושופט)
וזה עשה ועושה רושם גדול על הבורא.

הקוד של התבנית גנוז בכתבי הקודש
תורה נביאים כתובים
משנה גמרה תלמוד
קבלה
ועוד כמה ספרי חכמה שככל הנראה נגנזו וחכמתם אבדה עם השנים

ההבדל בין הכתבים הקדושים
היא השפה
כמה היא זמינה בדרגות ההסתרה שבה
להולך בדרך
כמה היא קושרת אותו, אל השפע, גם שהוא הולך בגיא צלמוות
אל הבורא ית'
אל מידות החסד והרחמים

השפה היא התבנית שיושבת על המוח והלב - השכל והרצון (בהתאמה)
וחוזר חלילה
:)

[כעבור שעה]

דוגמה של השעה האחרונה
סרט בערוץ ההיסטוריה על הכדור
הכותרת של הסרט "הכדור יצר את האדם"
יחד עם הוכחות משכנעות ביותר, על הסיבות למבנה הגופני של האדם
יחד עם ההתפתחות שלו, במהלך האבולוציה וההיסטוריה של הכדור
כל מיני תופעות כמו שיהוק והתפתחות של גפיים ברחם למשל שמתאימים לשלב שהחיים עלו מהים
התעוררות משינה בקפיצה, דוגמה לשלב שיישנו על העצים ופחדנו מנפילה וכו'
הכותרת מתוך כל אלה - שכדור הארץ, הטבע, עיצב את האדם

עכשיו אני רואה את המדענים המלומדים, באמת לא מזלזל
הכל מול העיניים שלהם והמחקר מעמיק ומקיף אבל המסקנות הפוכות
דווקא האדם עיצב את החיים על פני הכדור
ודווקא שגורש מגן העדן
עד לרגע הגירוש, ה.... התגלות של החיים על הארץ הייתה בממד אחר לגמרי
מהרגע שגורש, התלבש על החומר ותהליך ההסתגלות של ה.... ישות של האדם, לחומר שהתהווה
סביבו, שינתה את הסביבה, בהתאם להתפתחות של האדם בלבוש החדש.
אתה יכול להגיד שהחומר על פני הכדור, ההתפתחות שלו במהלך מיליארדי השנים, קדמה להופעת האדם.

נכון.
קדמה להתגלות החומרית שלו.
לא קדמה ל..... ישות שלו.
האדם הקדמון, טרם התגלותו בממד החומר ממנו אנחנו עשויים, היה קיים כאותה הרוח המרחפת מעל המים.
כמו המחשבה שלנו על בניין, או מכונה, בטרם שאנחנו משרטטים אותה על לוח השרטוטים, או שבונים אותה, הלכה למעשה, על פס הייצור.
הבניין או המכונה, קיימים כבר, לפרטי הפרטים, במחשבתנו.

קשה להגיד את זה, ועזוב, אני לא אפרט בעניין הזה
קשה להגיד את זה מבלי להיחשב הזוי, בעיני התפיסה המדעית שרואה בהתגלות החומר, בפעולות הניכרות שלו, חזות הכל.
הכוח שעיצב את החומר הזה, שמפעיל אותו, שמחזיק אותו בצורתו הנגלית לעיננו, היא נסתרת מעיני המדע, וברורה להולכים בדרך.

זאת המשמעות שמלכות יורדת מהבינה עם לבושי הבינה.

שאתה עולה לשורש הענפים.
אתה מקבל את הידע, את התבנית, את הידע השלם,
אבל חסר את היכולת לתרגם את הידע.
באמצעות הלבוש שקיבלת מבינה, באמצעות היכולת הזאת אתה צריך לתרגם בהתקנת הכלים שישלימו את משיכת האורות נשמה חיה יחידה, שנחסרים ממך, בעליה הזאת של מלכות לבינה.

אתה מחזיק בידע בתבנית שמסוגלת להתקין את הכלים, להחזיק בתוכם את החכמה העליונה בתוך התבנית הזאת, בשכינה הקדושה, אתה מחזיק את המפתח לגילוי הבורא, לגילוי דרגת אדם שדומה לבורא, לאדם שהוא בדמות הבורא ולא בדמות חיה והתבנית הזאת נחסרת גם מהמדענים הגדולים והרגשת המציאות השלימה הזאת, נסתרת מהם הנוכח הנסתר, במשוואה שבלעדיו, באמת סביר להניח שהכדור, או החומר הדומם, הוא שמעצב את דרגת הצומח, החי והמדבר שהתפתחו על פניו.

הדרך כבר סלולה אחי
לעורר את הניצוצות האלה הקדושים בסביבה שלך
הכל כתוב, נחצב בסלע
בדרך ייסורים או בדרך תענוג
ככה או ככה תגיע האנושות שאם מסתכלים עליה בימים האלה, באמת רחוקה כמרחק מזרח ממערב מתכליתה הקדושה
האמת ניתנה בידי מעטים
היכולת ל.... ללכת בדרך עם הרוב הדומם ולהראות לו, להציע לו לטעום ולשתות מחיי החיים את היכולת הזאת, אנחנו מצוויים לבקש לרוב אנחנו מתייאשים, גדולים וטובים מאתנו התייאשו גדולים מהם הגיעו עד לאבן הפינה ומאסו בבניית הבניין השלם "אבן מאסו הבונים הייתה לראש פינה"

האבן הזאת האחרונה במגדל
שמאסו בה, הבונים,
תהיה לראש הפינה
בהתגלות ה'

בהתגלות פעולתו
אותה היד הגדולה שראו בני ישראל במצרים
התגלות ניסית שהיא ההפך מההיגיון של המערכת בשגרה שלה
שמסתירה את הפעולה של ה' במציאות שלנו, כדי לאפשר לנו בחירה חופשית ושלא נעוץ אל האור כמו
הפרפרים

עד אז
כל הכוונה צריכה באמת להיות, לעשות כל מה שרק אתה יכול, על מנת להגיע אל היום הגדול, בבאו"א
מבלי הצורך להתגלות שלו ית', התגלות שתמנה מאתנו את הבחירה החופשית
שנעלם בה, כמו שלהבת הנר נעלמת במדורה.
הכל, כל מה שאתה יכול,
ובעבודה למעלה מהדעת.

אין עבודה כזאת בעולם הזה.
שאנחנו עובדים בעולם הזה, אנחנו רוצים לדעת, לשמוע, לראות עבור מי אנחנו עובדים ועבור מה.
מה נקבל עבור העבודה שאנחנו מבצעים עבור אותו אדם
לא אכפת לנו לא לראות את הבוס כל עוד אנחנו נחשפים מידי חודש לצ'ק השמן שהוא שולח לבנק
זה גם נקרא לראות את מי שאנחנו עובדים עבורו

ברוחניות
ההחלטה אם תראה את פניו, או את אחוריו
היא לגמרי לא תלויה במאמץ שאתה משקיע בעבודה
אומר לך, שהשכר הבלעדי על העבודה הזאת
היא הזכות לעבוד מלך גדול ונורא שלרוב נסתר מעניך, מהכרתך.
אתה יודע שהוא המסתתר מאחורי הנסיבות המרכיבות את חיך, אבל ההשפעה הישירה עליהם נסתרת
ממך.

פנים או אחוריים, זה הכבדה גדולה
כי אתה צריך להחשיב את הזכות הזאת כגדולה, כחשובה בחיך
גם שאתה משיג את האחוריים של הבורא
את תפיסת המציאות שנראית בעינינו כנוראית, חסרת צדק, חסרת תוחלת
את ההתבטאות הקשה והאכזרית שאתה רואה בהנהגתו את העולם סביבך, על כל צעד ושעל
לא פשוט
תתנחם וכולנו נתנחם בעובדה שככל שאנחנו מתקדמים
ואנחנו מתקדמים אחי
ככל שאנחנו מתקדמים ורואים לעת עתה רק אחוריים של הבורא
הרי זה סימן מובהק שאנחנו מתקדמים ובדרך הנכונה.

אם נראה את הפנים הקדושות טרם זמננו, מטרם שהכשרנו את הכלים להשגתו, נמות
נמות באופן שנאבד את העצמאות, את היכולת להשיג מתוך נקודת המוצא ההופכית לו
נמות, באופן שנאבד את יכולת ההבחנה שיש בה את הבחירה החופשית
האחיזה הזאת בשני הקצוות,
הגילוי וההסתר
זאת הדרך שלנו.

[ירון]

"סע לאט" של אריק איינשטיין באוזניות, ואני כותב לך בעיזוז

יש לי צלמת שתצלם
החזון שלי מתחדד...אני עובד עשר, שתיים עשרה שעות ביום
עושה עבודה מדהימה...עסוק
המחשבות רק היכן שהן צריכות להיות
רואה בדמיוני...בחזוני, את עצמי מדבר למצלמה, מקריא מאמרים
רואה פרטים...הכל מתחדד כמו שלא היה מעולם
הגבות שוב רוצות להתאחד...שוב
מיליון פעמים חשבתי שהגעתי...וטעיתי...הייתי מלא תשוקה...רציתי עכשיו
וטעיתי...בהערכות...בגלל התשוקה
מתבגר...מחכים...לומד...מחדד
ואז אני מגיע למה שאמרתי לגרוזינית לפני הרבה שנים
שכשאני אפתח את הפה...כולם יקשיבו
ואני רואה במחשבה את העיניים שלי נעוצות בעדשה
יודע מה להגיד לה
לעדשה
כח...הרבה כח

להגיע למצב שגם אלה שלא שמים זיין על האומללים יגידו
פאק, איי אם אין
לנצח
לנצח את היצר הרע האוניברסלי...העולמי

יש בכוחי...אין ספק...תחושה מופלאה
עלי רק לבצע
לעשות את מה שצריך לעשות

יתברך אתנו

תקופה וימים ממש טובים
אני שר באוטו...בנהיגה

ולא רואה אף אחד ממטר
מודה אני לפניך שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך.

המאמר:

מתוך: "שני מצבים"

"... הנה יש ב' כוחות מנוגדים זה לזה, כח עליון וכח תחתון. כח עליון הוא, כמו שכתוב "כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו". זאת אומרת, שכל העולם לא נברא אלא לכבוד הבורא. וכח התחתון הוא הרצון לקבל, שטוען שהכל נברא בשבילו, הן דברים גשמיים והן רוחניים, הכל הוא בשביל אהבה עצמית. הרצון לקבל טוען, לו מגיע העולם הזה והעולם הבא. ובטח שהבורא הוא המנצח, אבל זה נקרא דרך יסורים, וזה נקרא דרך ארוכה. אבל יש דרך קצרה הנקרא דרך התורה, וזה צריך להיות מגמת כל אדם, לקצר הזמן, שזה נקרא בחינת "אחישנה". אחרת יהיה בחינת "בעתה", כדברי חז"ל "זכו אחישנה, לא זכו בעתה, שאני מעמיד עליהם מלך כהמן, ובעל כרחכם יחזיר אתכם למוטב". והתורה מתחיל מ"בראשית וכו', והארץ היתה תהו ובהו וחושך" וכו', ומסיים "לעיני כל ישראל".

בתחילה רואים שהארציות היא בחינת תהו ובהו וחושך, אבל אח"כ כשמתקנים את עצמם בעל מנת להשפיע, אז זוכים ל"ויאמר אלקים יהי אור", עד שמתגלה האור "לעיני

כל ישראל".

שמעתי כ' סיון

תרגום חופשי:

אנחנו מסוגלים למחשבה אחת בכל פעם. יש אנשים שמסוגלים לעבור ממחשבה למחשבה במהירות יחסית גבוהה ולהכיל כמה נושאים בפרקי זמן קצרים. האנשים, שאנחנו מחשיבים את היכולת השכלית שלהם לגבוהה, הם אלה שיודעים להחליט לטובת מחשבה אחת על פני השניה במהירות גבוהה יחסית. נושא מחשבה אחד, מול נושא מחשבה שניה וההכרעה בניהן. היכולת להחליט. בהחלטות אנחנו מעלים את נושאי המחשבה, כאילו לפני שופט, באולם בית המשפט וכל מחשבה פורסת את גיליון המידע שהיא אוצרת בזיכרון שלנו: גיליון דמוי שאלון שהסעיפים שבו, הם התרשמות של חמשת החושים, כל אחד בנפרד וכולם ביחד, על התחושות שהותירו בנו: היה נעים, או שהיה בלתי נסבל. את המורכבות, העוצמה והעומק שנותר בזיכרון מהחושה, מספקים החושים, שכל אחד מהם פועל על מרכז אחר במוח. אולם התחושות שאנחנו חווים, הם שתיים בלבד: תענוג וייסורים. נחזור לאולם בית המשפט: כל מחשבה, עולה לדיון, כל אחת בזמנה. השופט שמכריע בנו לטובת מחשבה כזאת או שניה, זיכרון כזה או האחר, מכריע על פי משוואת התענוג והייסורים. הכף נוטה בכל מקרה לטובת התענוג. המחשבה או הזיכרון שממלאים אותנו ביותר תענוג, זוכים לפסיקת בית המשפט לטובתם. התהליך אומנם פשוט, רק שעל פי החכמה, לאדם תרי"ג רצונות. ז"א, שתענוג, או הכרעה לטובת התענוג, עוברת דרך 613 "לקוחות" ובכל אחד מהם, קיים אותו גורם מכריע, ששוקל בין התענוג לייסורים. ישנם "לקוחות" שיכולת השפעה שלהם גדולה משל ה"לקוחות" האחרים. רצונות שהמשקל שלהם, גדול משל האחרים לא פשוט. זאת אולי הסיבה שלוקח לאדם ממוצע, זמן לא קצר, עד שמגיע להכרעות בחייו. ישנם אנשים שניחנים ביכולת לעבור על סדר הפעולות במהירות רבה יחסית לסביבה, אולם איכות ההחלטה, לעולם תעמוד במבחן הזה של תענוג או ייסורים.

על מנת לשנות את מערכת קבלת ההכרעות מהיסוד, מקום השינוי צריך להיות במקום השוקל תענוג וייסורים, ברצון המורכב מ 613 חלקים. לא לנסות להשפיע על המחשבות או הזיכרונות מהעבר שגורמות להכרעה, בזיכרון הטמון בהם, גם לא להכניס את המערכת למצב של פעולה אוטומטית, שמנטרלת את ההרגש שמפעיל את ה"לקוחות", אותם תרי"ג רצונות. המפתח לשינוי טמון בהפיכת ההרגש התענוג והייסורים בכל אותם 613 הרצונות. מה שגרם לנו תענוג אנחנו הופכים לייסורים, מה שגרם לייסורים, הופכים לתענוג. כל מה שהחשבנו בחיינו, כל הסיפוקים המידיים, שמילאו אותנו בתחושה של תענוג, שהחזיק מעמד לשברירי שניה ושלה אותנו למרוץ הנצחי והעקר אחרי האושר, את כל אלה אנחנו הופכים ומהרגע הזה ואילך לייסורים. התענוג שאנחנו נתמלא ממנו, מעתה והלאה, יהיה מהמילוי הנצחי, מהתמיכה בזולת, מהרצון בטובת הכלל, מהתענוג לגרום אושר לסביבה הקרובה והרחוקה.

היפוך התחושות בכל אחד מ 613 הרצונות שבנו, מרצון לקבל לעצמי, לרצון לקבל על מנת להשפיע לזולת. תהליך שתחילתו בכפייה, אנחנו כופים על עצמנו שינוי סדר העדיפויות ותפיסת המציאות, וסופו שההרגל הזה הבריא, הופך לטבע שני. בכל מחשבה והחלטה שאנחנו מבצעים בכל רגע נתון בחיינו. זה נקרא תיקון הרצונות בעל מנת להשפיע. ובהיפוך הזה, מתגלה האור.

גיזום:

עוברות שנים של עשייה בפועל, ניסוי ותהיה, עד שהתוצאות של הגיזום שלנו יתבטאו באופן המיטבי ביותר. תנועה לא מיומנת של היד, אבחון מוטעה של מקום הגיזום, חוסר יכולת לאבחן את ההפרעות האמיתיות מהן סובל העיץ, חוסר היכולת והניסיון לדעת איך יגיב העיץ על הגיזום, לאורך השנים, מוטיבציית יתר וכו'. השנים והזמן הרב שחולף מרגע הגיזום ועד תוצאתו בפועל, מקשים על יכולת הלמידה. הלימוד הנסיבתי, מגיע לידי מיצוי בפעולה ותגובה מידיים. משוב מידי. רק אחרי טעויות רבות והצלחות ספורות ורק בחילוף השנים, שנוכל להבחין בתוצאות הפעולה שפעלנו, נוכל לסגל לעצמנו את ההרגלים הנכונים בגיזום.

מדריך בעל ניסיון, או מורה טוב, שמיטיב להעביר את הידע שאין לו מילים, יקצרו את התהליך באופן משמעותי.

אלה אם כן ...

אלה אם כן נוכל לסגל כבר בתחילת הדרך, יחד עם ההתבססות על ניסיון נרכש קודם של אחרים, את היכולת לחזות את העתיד !!!

נוכל לראות, או לחזות ולאבחן את מגמת הצמיחה, עוד בראשית התהוותה ולברור מתוכה את הכיוון והמגמה הרצויים לעץ ולנו. יתרה מזאת, דרושה לנו מידה של ביקורתיות זהירה ומצטנעת, כדי לעצור תהליך ומגמה שליליים בצמיחת ענפים, שכבר הספיקו לצבור תנופה וותק.

ביקורתיות, מכוון שלא תמיד המגמה השלילית ניכרת לעין באופן בולט.

צניעות, מכוון שפעולת ייתר, עלולה לפגוע במרכיב החשוב ביותר בפעולה המשותפת בין בורא העץ לאדם המשלים את בריאתו ומעצב את עתידו של העץ בפעולת הגיזום: המוטיבציה והיכולת המובנית של העץ עצמו להשתלב כחלק מקבל ונותן אינטגרציה מושלם, במערכת חוקי הטבע שסביבו.

מינימום התערבות ומקסימום השפעה.

הערבות

[עמיקם]

אני הולך לעשות לנו את השבת הזאת לקצת מורכבת ...

בורא ברא רצון לקבל - כלי לאור אין סוף ב"ה, חיסרון להשפעת האור האור א"ס ב"ה הוא תכונת הבורא - השפעה חלוטה

דרגת ביניים בין בורא לנברא

ובהתקיים הרצון לקבל את האור, רצון אין סופי לאור אין סופי, בהתקיים הכלי, האור מתקיים.

אין אור בלי כלי.

אם אנחנו משאילים מהעולם הזה
האור הוא מים
והרצון לקבל את המים, הוא מקום שאין בו מים, מקום שהמים שואפים אליו, למלא אותו.
במציאות שלנו, אין קיום לשני המצבים במקביל
לא יכול להיות שמים ומקום שפנוי מהמים יתקיימו במציאות אחת
אם המים תופסים אין סוף,
מקום שפנוי ממים, לא יכול להיות אין סופי, לא יכול להיות אפילו נקודה זעירה פנויה מהמים
מיד הוא מתמלא
הקיום של כל אחד מהמצבים בנפרד, יכול להתקיים רק שמשוהו מהם נעדר
שהמים קיימים, המקום שפנוי מהם נעדר
שמקום הפנוי מתקיים, המים נעדרים

ברוחניות, אין מצב כזה
אור אין סוף מתקיים באחדות עם מקום אין סופי פנוי מאור - רצון אין סוף
הוא ושמו אחד
הוא - האור
שמו - הכלי לאור, הרצון
ושניהם מתקיימים באחדות אחת

כדי להגיע לבחינת החלל הפנוי, הרצון
האור עובר המעטות, בחמש בחינות
קוצו של יוד - ש מכילה את ה...נוסחה להשתלשלות הבחינות האלה של המעטת האור.
בחינה א' - חכמה
בחינה ב' - בינה
בחינה ג' - ז"א
והבחינה האחרונה שהיא השלמות של הרצון, שלימות של הכלי הרוצה בהשפעת האור
המלכות-בחינה ד'

תכונת ההשפעה של האור האין סופי הביאה את הרצון לשלמותו האין סופית שהיא הופכית מתכונתו -
הרצון לקבל האין סופי.
כל המעטה כזאת של האור בארבעת הבחינות, צריכה להיות שלימה על מנת שתהיה ראויה להוליד את
התכונה הממעיטה הבאה.

השלמות הזאת מתקבלת בהפכיות.

עד שתכונת החכמה לא מגיעה בתכונתה הסופית להופכית מהתכונה שהיא בשורשה
(לקבל את כל האור האין סופי)
היא לא מגיעה לשלמות ואינה יכולה להפסק מלהיות חכמה ושתכונת הבינה תשתלשל ממנה
החכמה מתחילה בחיסרון לקבל את התכונה העליונה ממנה
היא מסתיימת בחיסרון להידמות לאותה התכונה
מהרגע שהיא משיגה שהיא המקבלת
היא רוצה להיות הנותנת, מתוך החיסרון להתדמות לתכונה העליונה ממנה
מהרגע שהיא דומה בתכונתה לתכונה הנותנת, המשפיעה
החכמה משלימה את תכליתה
ומשתלשלת ממנה הבינה
להשפיע על מנת להשפיע
להיות דומה לבורא יותר מאשר לקבל ממנו את החכמה.
נוצר גבול בין שתי תכונות, חכמה ובינה

לכל אחת מהתכונות, החכמה והבינה, צריך שיהיה כלי להכיל את התכונה הכלי לחכמה, הוא הרצון להתדמות לתכונה העליונה ממנה, כלי שהיא משיגה בסופה הכלי לבינה, הוא הידיעה שעל מנת שתוכל להתדמות לתכונה המשפיעה, היא צריכה כלי שיקבל את האור שהיא רוצה להשפיע מהרגע הזה היא כבר רוצה את תכונת החכמה (לקבל), על מנת שיהיה בה את האור, שהיא רוצה להשפיע.

מהרגע שקיבלה את הכלי הזה, את החיסרון הזה שהיא מרגישה בעצמה, ודומה בתכונתה גם לחכמה וגם לכתר היא משלימה את תכליתה ומשתלשלת ממנה הבחינה השלישית - ז"א לקבל על מנת להשפיע

הז"א קיבל תכונות העליונים ממנו עכשיו בונה לעצמו כלי להכיל את התכונות ו"מבין" שעל מנת להשפיע, הוא צריך יעד להשפעה מהרגע שבנה לעצמו את החיסרון להשפעת התכונות שרכש לאותו יעד להשפעה הוא משלים את תכליתו והמלכות משתלשלת

המלכות היא הבחינה האחרונה והכלי האין סופי יש בה את הרצון לקבל את ההשפעה ויש בה את התענוג מההשפעה שהיא מקבלת משניהם היא מתמלאת בתענוג שמשפיע בהמעטה, אור האין סוף ב"ה המלכות הופכת אליו בתכונתה, שהיא לקבל את השפעתו האין סופית

מהרגע שמשיגה את ההופכיות, היא מבינה שרק אם תשתלשל ממנה תכונת ההשפעה החלוטה ושבתכונתה הנוכחית (רצון לקבל, אין סופי) אין ממנה המשך או יכולת השתוות הצורה מטעם הופכיות הצורה שבה היא מתמלאת בושה

ואז מצטמצמת, ממעיטה מעצמה, מהרצון האין סופי שבה לקבל את אור האין סוף, את ההשפעה האין סופית. את המילוי עבור עצמה.

אחרי שצמצמה את עצמה יש בה רצון לקבל האין סופי אין בה את היכולת למילוי האין סופי לעצמה והיא עשתה זאת ע"י הצמצום שהיא עושה על עצמה והחסרת תכונת המלכות שבמלכות שבה מהרגע הזה, אין היא ראויה לקבל את האור אבל לא נפסק בה הרצון והכיסוף למילוי הזה של האור צמצום א' מלכות דמנעולה

אין קיום לעולמות במצבה הזה ולכן עוברת שבירה צמצום ב' עולה לבינה, כדי ללבוש על עצמה את לבושי הבינה, להתכלל בהן ולהיות ראויה לקבל את האור רוכשת בחיצוניותה, את לבושי הבינה, את התכונה השורשית של הבינה ברצון שלה להשתוות עם הבורא להשפיע על מנת להשפיע

את הרצון למילוי האין סופי לעצמה, המלכות הופכת לרצון למילוי אין סופי על מנת להשפיע לזולתה

בפנימיותה, היא עדיין ברצון לקבל על מנת לקבל לעצמה, המצומצם בצ"א
השינוי הזה נקרא, שהמלכות ממותקת בתכונת הבינה
מלכות דמפתחא

המצב הזה מספיק לקיום העולמות בקטנות
אורות נפש רוח
מהרגע שמקבלת הארה מחכמה ובינה, ע"ב ס"ג
היא מבקשת להשלים את האורות שבה בכלים שהיא הוציאה מהראש, בזמן עלייתה לבינה
מכח הצמצום שבה
לא נכנס לזה בינתיים אבל שעלתה למדרגה שבין חכמה לבינה, שהפכה להיות שניה לחכמה
מכוון שאינה ראויה לקבל את האור בתכונתה המצומצמת
היא מוציאה את בינה, ז"א ומלכות מהראש של חכמה

אחרי שקיבלה לבושי הבינה, הפכה להיות כבינה בחיצוניותה וקיבלה תכונות הבינה המסתירות את
פנימיותה

היא יורדת חזרה למקומה, כדי להחזיר את בינה, תפארת (ז"א) ומלכות למקומם בראש החכמה
האור שמקבלת אחרי שחזרת למקומה
הכלים הפנימיים המצומצמים שבה, אינם מסוגלים לקבל את האור הגדול ונשברים
שבירת העולמות בגדלות דנקודין
הכלים שבפנימיותה נשברים
הלבוש שרכשה מהבינה עולה למעלה, מתלבש על שמאל דבינה
הכלים, המסך והאור בכלים שנשברו, יורדים למקום חלל הפנוי, מקום הקליפות
אורות השבורים בבריאה, מסך השבור ביצירה, כלים השבורים בעשיה
הלבוש שעלה לבינה, הוא המלך הדר והנוקבא שלו מהטבאל
עושים זיווג במצח דס"ג, על עוביות א' שורש, ומולידים עולמות אצילות
מהרגע הזה

התפשטות האור מתקיימת רק עד מסך שבין אצילות לבריאה
האור אינו יורד תחת מסך הזה, מלכות של אצילות
העולמות: בריאה יצירה ועשיה מתקיימים בהשראת האור הזה, העתקה של האור
ומכח הניצוצות השבורים שנפלו אליהם בשבירת העולמות

עולם אצילות נקרא עולם התיקון
התיקון הוא בהעלאת הניצוצות השבורים מעולמות בי"ע (בריאה, יצירה, עשיה) לשורשם מעל מסך
מלכות של אצילות.

ויש עוד כמה עניינים ואני מתנצל מראש על ההקדמה הארוכה
צריך היה להסביר את התפשטות האור ואיך מסבירים את החומר שאנחנו בנויים ממנו בעולם הזה

אין התפשטות האור ממש בעולמנו !

(ההתפשטות היחידה שכן מתקיימת, היא כנר דקיק, קיסטא דחיותא, הארה "קלושה" במושגים של אור
האין סוף ב"ה
והיא מתקיימת, רק כדי להחזיק את קיום הנבראים, וברמת חיות המעטה ביותר ההכרחית לקיומם)

גם האור אין סוף וגם הרצון אין סופי יש בהם התבטאות בעולמנו שהיא העתקה הפוכה של האור והרצון
האין סופיים. בהמעטה גדולה שלהם.

האור - בחומר, והרצון - בכוונה המולבשת על החומר
בדיוק הפוך, מהמקום אליו מתפשטים האורות ברצון, בעולמות אצילות.
שם החומר הוא הרצון, והכוונה המולבשת על החומר הוא האור.

ההעתקה ההפוכה הזאת בעולמות שלנו מאפשרת תיקון הכוונה המולבשת על החומר
תיקון הרצון
טרם השתלשלות החומר
טרם השתלשלות הטעמים, האורות בחומר,
שההתבטאות שלהם היא הרגש הטוב והעונג האין סופיים.

מהרגע שהנבראים מקבלים את תיקונם
הכוונה המולבשת על החומר תתוקן, מלקבל על מנת לקבל, לקבל על מנת להשפיע
יעלו העולמות ב"ע, למלכות של עולם האצילות ויקבלו אור חכמה, חיה.
עד לעליה הזאת, רוכשים את היכולת לקבל אורות נפש רוח נשמה
אבל בכוח
לא בפועל

ובכל זאת מקבלים בפועל, בכלי הרוחני שמעל המסך
לא מקבלים בפנימיות הכלי
אלה באור חוזר שמעלים על מסך ובהתלבשות אור ישר על אור החוזר, רוכשים את האורות בהתלבשות,
בחיצוניות ולא בפנימיות הכלי.
הדבקות, ההשתוקקות להרגש הבורא שהוא מחוצה לי
היא האור החוזר, הכלי הרוחני, עליו מתלבש אור העליון
הזולת, החברה, הקבוצה שמחוצה לי
ההתבטאות של מציאות הבורא בזולת שמחוץ לפנימיותי, היא הכלי הרוחני, המקום למשיכת האור העליון
אורות נפש, רוח, נשמה.
גמר התיקון הפרטי.

טוב
ננסה שוב במכתב הבא
ניסיתי להגיע לבחינות דומם צומח חי ומדבר
שהם אותן ארבעת הבחינות שדיברתי עליהן בהשתלשלות אור אין סוף ב"ה
אבל בהתגלות שלהן
בהתבטאות הגלויה שלהן ובאופן שהן נגלות בעולמנו.
אנחנו משיגים את השתלשלות הבחינות של אור א"ס ב"ה
בהתגלות בחינות דצח"מ (דומם, צומח, חי, מדבר)

והסרבול שיש אצלי בהסברים האלה, שהוא מסתובב סביב המסר העיקרי
זאת גם העבודה שלנו
המסר עובר בכלים חיצוניים
התפיסה שלנו, כאילו שאינה ממוקדת
המסר עובר
סביב הנקודה
הניסיונות שלנו להגיע למילים שפוגעות בפנימיות
היא צריכה לעבור דרך הפנימיות המתוקנת
הנתקים האלה, הסרבול, החשכות, ההסתרה, הם המקומות שדורשים את העבודה
אבל צריך לדעת שההסברים שאנחנו מקבלים ומוסרים הלאה
הבירורים האלה שאנחנו עושים בנינו לבין עצמנו
בכלי הרוחני שאנחנו מצליחים להכיל בתוכו, את המושגים, לקשור אותם למצבים שאנחנו עוברים בדרך
בכלי הרוחני, על מסך שאנחנו עושים, שהוא הדחייה של התענוג מהבירור וההתמקדות באותיות והמילים
שיעשו את ההרגש המופשט, למשפטים, למסר, להשגה
לנו ולסביבה
יש להם השפעה מצטברת

השבריריות של המסך, העובדה שהוא פועל באופן שהוא מושך ודוחה את האורות
בכניסה ויציאה של האורות
בתענוג ההרגש מפעולת האור השואף להשפיע לנו והדחייה שלו, לטובת בניית האותיות והמילים
והמשפטים
היא פועלת בכל זאת על הכלי
ואפילו באופן בריא יותר
הדרגתי

רק כדי לסגור מעגל
גמר התיקון הוא בהשגת מצב של:
הוא אחד ושמו אחד
התקיימות האור והתקיימות הכלי, בנפרד וביחד.
בעצמיות הכלי, בהתפשטות האור הגדול המושפע בתוכו, מבלי להעלים בו, מבלי להשבר.

מים ומקום פנוי ממים מתקיימים בזיווג
השתוקקות לאור ומילוי האור מתקיימים ללא הפסק
האחדות בניהם היא "למרות" התקיימות העצמיות של כל אחד מהם בנפרד
בזיווג
להולדת תולדות

הארץ מצמיחה דשא ומניבה פירות בהשפעת הברכה מהשמיים.

[ירון]

למה מורכבת אחי
גם ככה קשה לי אתך... אני צריך לקרוא את מה שכתוב במייל שלך, עוד פעמיים
תעשה את זה פשוט... דבר איתי, שאני אדע מה אתה רוצה

אתה יודע
אייזיק מגאנה...וזאת מאפגניסטן עם המברג בראש, ואלה מצפון קוריאה
שהורגים אותם עם מכות פטיש... והילדה בת שש שאנסו אותה ושמו את הגופה שלה בחבית
הם הכוכבים בשיחות שלנו
אלה, אין להם מושג מה אתה רוצה
כשאתה מדבר על הקוץ של היוד ועל הקוו האמצעי וימין ושמאל
הם יודעים שיש חסד... שהוא קיים
רק לא בשבילם... וזעקתם, זעקה מהדהדת בעולמות עליונים
בכל העולמות
ואין מי שיקשיב

בוא נחשוב רק עליהם
אולי זו השתוות הצורה... הנכונה

זה דבר גדול שנופל בחלקך
אל תשמיטהו
ואל תעקפהו
כי בנפשך הדבר
ככל אשר ציווה לעשות

[עמיקם]

הרבה שליחים נשלחו ללמד את החכמה
מיעוט בעם
אבל יחסית הרבה,
יחסית לחכמים באומות העולם
היחס הזה של התגלות תלמידי חכמים ביהדות, אפשר לראות אותו בזוכים והמועמדים של פרס נובל

המקום שלנו עם הקב"ה הוא באמונה למעלה מהדעת
לתלמידי חכמים נהגו לומר
צא ולמד
צא מהחכמה ולך ללמוד יראת ה' שהיא ראשית חכמה
אמונה למעלה מהדעת
להולכים בדרך הזאת, נגלו בכח ההארה מראות נוראיים לצד השגות ומראות נפלאים
מראה המאירה - ז"א
ומראה הלא מאירה - מלכות

בהליכה הזאת בדרך האמונה שהיא מחוץ לחכמה עליונה
יש כמה סכנות שאורבות
בקטנות - מקום אחיזת הקליפות
הקליפות נאחזות במקום שיש בו חיסרון, חולשה, ליעקב הייתה חולשה בגיד הנשה
עד שמשיג את הגדלות
שהקליפה אינה יכולה לה
לפעמים עוברים דורות רבים עד שמקום הנגוע, מתוקן.
מעיד על הקשר המיוחד שיש בין צדיקים בעולם הנצח, עץ החיים.
התורה עץ החיים למחזיקים בה
שמואל הנביא תיקן צליעת יעקב בקטנות
הפריד נצח והוד ממסך המשותף באחוריים
נסירה
מ"הוא ושמו אחד" תיקן ל"הוא אחד ושמו אחד" בקטנות.

הסכנה הראשונה, שבשל מראות הנוראיים, מנסה לתקן בכלים של קטנות, מנסה למשוך את הארת
החכמה למקום אחיזת הקליפות, למקום של חיסרון ואין ברכה מתקיימת במקום של חיסרון
והברכה היא הארת החכמה!
סכנה שנייה, שרוכש החכמה, רוכש בכלים של לקבל לעצמו. מחזיק את הברכה לעצמו, גם את החלק שלו
וגם את החלק ששיך לתחתונים ומופקד בידיו למשמרת.
לפתח חטאת רובץ.

יש סיפור על הבן של שלמה, שירש את כיסאו, לאחר מותו של החכם באדם.
שהגיעו אליו זקני העם ובקשו להתיר במעט את רסן המסים שהטיל עליהם אביו, שלמה המלך
אמר להם
אבי ייסר אתכם בשוטים ואני אייסר אתכם בעקרבים
טעות גדולה
אחיה השילוני, נביא גדול ומנהיג רוחני מהגדולים שיש לבני ישראל
חיפש ומצא, אחד תלמיד חכם, שינהיג את עשרת השבטים שיקרעו מהעם
מכח חטאיו של שלמה האבא
ויהיה המנהיג שיאחד את העם נגד שליטתו המושחתת והמפלגת של בנו של שלמה

ומצא אותו בדמות פקיד במס ההכנסה, שהגזרות הכלכליות שגזר שלמה המלך היו לו לזרה וברח מפני שלמה, עוד בחייו של שלמה. פליט פוליטי.

אחיה השילוני הכתיר אותו למלך וברך אותו בברכה של מציאת החן ועוד כמה כלים שיעזרו לו להנהיג את העם
אחיה השילוני ראה בו את שורש הישועה
הפקיד אכזב
אכזב באופן שלמד את החכמה, קיבל את הברכות, אבל במקום לברך את המלכות, מכח חכמתו, הניח את הצלם בהיכל
ועשה הרע בעיני ה'
משליח נושא, הפך את עצמו, למטרת היעד
הרעל עלה לו לראש
הברכה של אחיה השילוני, נטרלה את כח ההתנגדות שהיה לעם נגד שחיתותו.

במקום שאתה יונק מחכמה בקטנות
ה משוב שאתה מקבל, ההשגה שאת משיג היא, שאין טוב ורע, מקום שאין בו השפעת חטא עץ הדעת
ההלם שאתה מקבל שאתה חוזר בחזרה מהלימוד הגבוה הזה
עושה כך את המחשבה שאולי מוטב להיפטר מהרע הזה, להבדל ממנו
אתה לא רואה את השכינה הקדושה, מאחורי פעולת הרע, לא רואה את ירידתה לגלות, יחד עם בניה
שראו רבי שמעון ובנו רבי אלעזר, מהרגע שיצאו מהמערה, איכר חורש בשורו, סימן לתלמיד חכם שנעזר
בשמאל ויונק חכמה מלמעלה למטה, שלחו לו פולסא דנורא קטנה ששרפה לו את הגבות
שניה אחרי, בעוד האיכר מעלה עשן, הבינו שצריך לחזור בחזרה למערה
לא עשו קריירה מיכולת האבחה וכוח התגובה שרכשו
הבינו שלא זאת תכלית הלימוד

המצב הטוב ביותר, ביציאה הבאה מהמערה אחי, יהיה ליהנות משני העולמות
לא באופן שאתה נתפס בהנאות של עולם החומרי הטמא והכלה
אלה באופן שאתה רואה בו מקום לברכה
לברך ולחזק שכינה הקדושה ולעבור אתה ביהוד את מסלול השיקום
ובאותה נשימה ליהנות ממראה המאירה
מקום שאין בו את המניע לפעולה שנובע מתוך החיסרון
מקום של שלמות, מקום הברכה

רבי שמעון בר יוחאי, גלגול של אחיה השילוני
שהבין שמתוך הרעה הזאת שהמיט בנו של שלמה על העם
והרעה הגדולה ביותר שהמיט פקיד מס ההכנסה האנרכיסט
תצמח טובה גדולה עוד יותר ממה שהוכן לפני בני ישראל
כתב את הזוהר הקדוש יחד עם החבורה הקדושה
והכין את התשתית לקבלת אותה הברכה בכלים של קדושה

זאת העבודה שלנו אחי
באור שתי המראות
המאירה וזאת שאינה מאירה

האמונה שלנו בבורא ית"ש - הקב"ה
"החילוניות" שלנו בלימוד שמושכת את האור המחזיר למוטב- אורייתא
והיכולת שלנו לאחד בניהם, מכח האיחוד בנינו - ישראל

ישראל אוריתא קוב"ה - חד הוא.

מה לא ברור ?

חחח

[ירון]

ברור ברור...שור...ברור

אהבתי

אהבתי אתכם ותאמרו במה אהבתנו...מגישים על שולחני לחם מגועל

זה מהזיכרון

וגם זה

שור מי לקחתי וכופר מיד מי ביקשתי... ותבקשו להמליך עליכם מלך

זה מספר שמואל היכן שהוא

יום אחד אני אספר לעולם על שמואל...ועל אליהו גם

אהבתי את מה שכתבת על התמימות...וגם על הברכות

בעבודה שלי על הפרוייקט אני מצליח לראות לפעמים

מתי שהשכינה תקרב אלי עוד טיפה....את עצמי מברך

מברך על הפרי כאילו שאני רעב והשכינה מגישה לי את הפרי

מברך, מודה אני, כאילו שהשכינה מקיזה אותי משנתי

מברך, שהכל נהיה בדברו, כאילו שאם אני לא אברך אני לא אקבל

אבל זה יקרה אולי פעם

כי בשביל זה צריך גדלות

צדיק אמיתי זה אחד שהוא לבד ... לבד

כי הבריות מסיטות אותו מהמחשבות

והתלמידים והמעריצים שלו ממלאים לו את האגו

עבדתי השבוע עם שני פועלים... הספיק לי

שיגעו אותי שיחות ההבל שלהם... המוסיקה המזרחית הזאת

הפרוייקט של רביבו ... פתאום ראיתי הכל מהצד

אחד הפועלים גם היה באומן

המזרחיים הם כמו משקולות על רגלי התמימות, מבקשים להטביעה

הרבנים הספרדים מזנים את התורה ומנמיכים את עומקה ויופייה

ואני מדבר על הרנטגנים למינם

ויגש...פרשת השבוע

יוסף התקרב למלכות... העניק שפע לאחיו... בארץ זרה

אחר כך באה עבדות... וואחד עבדות

המתיוונים הלכו אחרי השפע של היוונים... בא חורבן... וואחד חורבן

היהודים בשושן אכלו בשולחנו של אחשוורוש

תראה מה נהיה

הספרדים הלכו אחרי השפע של ספרד... בא מה שבא

היהודים הגרמנים התמזגו עם השפע של גרמניא... בא מה שבא

וישנם עוד אלפי דוגמאות של התוצאות של הנהירה אחר השפע
שהביאו אסון וחורבן בכל מקום

תחשוב על זה
אין לי כוח להסביר פרטים על כל דבר
מה שבעליונים כך בתחתונים
מה שבצרות של העולם הגדול
ככה בצרות של העולם שלך

תמיד תסתפק במה שיש לך
תמיד תגיד תודה

[עמיקם]

הערבות

התחושה שלנו שיש הגבלה לשפע, כאילו שיש בו מחסור
היא התחושה שאנחנו מקבלים דווקא ממי שהשפע שבחזקתו בלתי מוגבל
מתוך הרעב הגדול שלהם לכסף, לכבוד ולשליטה שהטריליונים מעניקים להם
הקלקול הזה שלהם
התאוה שהשתלטה עליהם
מקרינה עלינו, פשוטי העם, משתקפת בנו
ולכן כל מי שרוצה נתח מהשפע הזה
אפילו אם חייב לדברים הבסיסיים, נחשב אויב
במקרים הקשים, אפילו אויב בעיני עצמו
שליטת קליפת מצרים

הדרך הנכונה להפחית את ה לחץ הסביבתי הזה, הוא באופן שאתה משתף אנשים נוספים בעבודה
שלך

ככל שיש יותר אנשים שהעבודה שלך מפרנסת
הלחץ מלמעלה, קטן
מתחלק על יותר אנשים
המהלך הזה הוא עדיין ניסיון להגיע לפתרון, במציאות מקולקלת
אבל מפחית את הלחץ
מוציא אותך מהפינה

משה רבנו עליו השלום
ביקש את חלוקת העול הזה
כשברקע, הנרגנים בעם, בוכים על סירי הבשר במצרים
הקב"ה, בקש אותו לכנס שבעים מזקני העם
זקן, זאת מילה נרדפת לחכם
את ההארה של משה הוא חילק אתם
וכשם שהלהבה של הנר אינה פוחתת, כשהיא מדליקה נרות נוספים
הארתו של משה לא נחסרה
מההשגה וההארה שנשפעה לשבעים החכמים
הפחית מהלחץ על משה
לימד את העם, שזה שבידיו הברכה, אינו סובל ממחסור, בשיתוף שלה עם נוספים שראויים לה.
שאינן קללה בשפע חס ושלום
אלה אם הוא נשפע במסלול המקולקל.

מצב מתוקן, זה שאתה מוציא את עצמך לגמרי מהמשוואה
אתה עושה בעבודה שלך, לטובת ה"עובדים"
הם מרוויחים מהפעולה שלך
והם עושים את אותו הדבר בשבילך
ההפך מהניצול ההדדי שיש במערכות הכלכליות המקולקלות ומערכות השפעה בכלל, של העולם הזה
וזה תנאי הערבות שבהשגתו, מקבלים בני ישראל את התורה
אחד בשביל כולם, כולם בשביל אחד
הצרפתים עשו מזה סרט מלחמה

אפשר גם אחרת.

מאמר:

עניין מתן תורה

עניין מתן תורה, שהיה במעמד הר סיני, אין הפירוש שאז נתנה התורה פעם אחת ואחר כך נפסקה
הנתינה. אלא, אין העדר ברוחניות, כי רוחניות זה עניין נצחי שאינו נפסק. רק מפני שמצד הנותן אין אנו
מוכשרים לקבל התורה, אנו אומרים, שהפסק הוא מצד העליון.
מה שאין כן אז, במעמד הר סיני, היו הכלל ישראל מוכנים לקבלת התורה, כמו שכתוב: "ויחן העם תחת
ההר, כאיש אחד בלב אחד", שהיה אז הכנה מצד הכלל, שהיה להם רק כוונה אחת, שהיא מחשבה אחת
על קבלת התורה. אבל מצד הנותן אין שינויים והוא תמיד נותן, כמו שכתוב בשם הבעל שם טוב, שהאדם
מחויב כל יום לשמוע את עשרת
הדברות על הר סיני.

התורה נקראת סם החיים וסם המוות. ויש להבין, איך שייך לומר שני דברים הפוכים בנושא אחד. יש
לדעת, שאין אנחנו יכולים להשיג שום מציאות כפי שהיא לעצמה, אלא הכול אנו משיגים רק לפי
הרגשותינו. והמציאות, איך שהיא לפי עצמה לא מעניינת אותנו כלל. לכן התורה, כשלעצמה, אין אנו
משיגים כלל, רק אנו משיגים הרגשות שלנו. וכל ההתפעלות שלנו היא רק לפי הרגשותינו.
לכן בזמן שהאדם לומד תורה והתורה מרחיקה אותו מאהבת ה', בטח שהתורה הזו נקראת "סם המוות".
וכן להיפך: אם התורה זו שהוא לומד מקרבת אותו לאהבת ה', בטח שהיא נקראת "סם החיים". אבל
התורה בעצמה, זאת אומרת מציאות התורה כשלעצמה, בלי חשבון התחנות שהוא צריך להשיגה, נבחנת
לאור בלי כלי, שאין שם שום השגה. לכן כשמדברים מהתורה, אז הכוונה על הרגשות שהאדם מקבל
מהתורה, שרק הן קובעות את המציאות אצל הנבראים.
ובזמן שהאדם עובד לתועלת עצמו, נקרא זה שלא לשמה. אבל מתוך שלא לשמה באים ללשמה. לכן, אם
האדם עדיין לא זכה לקבלת התורה, אז הוא מקווה שיזכה לקבלת התורה בשנה הבאה. אבל לאחר
שהאדם זכה לבחינת השלמות של לשמה,

כבר אין לו עוד מה לעשות בעולם הזה, כיון שתיקן את הכול, שיהיה בשלמות הלשמה.
ולכן, בכל שנה ושנה יש זמן קבלת התורה, מטעם שהזמן הוא מוכשר לאתערותא דלתתא (התעוררות
מלמטה), משום שאז מתעורר הזמן שהיה מגולה אצל התחתונים האור של מתן תורה. לכן יש התעוררות
למעלה, שנותנת כוח לתחתונים, שיוכלו לעשות פעולת ההכשרה לקבלת התורה, כמו שהיו אז מוכנים
לקבלת התורה.

אי לזאת, אם האדם הולך על דרך שהשלא לשמה יביא לו את הלשמה, אז הוא הולך על דרך האמת,
והוא צריך לקוות שסוף כל סוף יזכה לבוא לשמה, ויזכה לקבלת התורה.
אבל צריך להיזהר, שהמטרה תהיה תמיד לנגד עיניו, אחרת הוא ילך בקו הפוך. משום ששורש הגוף הוא
בחינת מקבל לעצמו, לכן הוא מושך תמיד לשורשו, שהוא דווקא בעל מנת לקבל, שהוא הפוך מהתורה,
שנקראת "עץ חיים". לכן התורה נבחנת אצל הגוף, לבחינת סם המוות.

שמעתי בסעודת ליל שבועות תש"ח

תרגום חופשי:

התורה היא האור העליון האין סופי, אור החכמה העליונה, המולבשת בהרגש התענוג, המולבש באותיות, בתיבות, בפרשיות התורה. מתוך הטבע האנושי לנכס לעצמו, לקבל לעצמו, שהוא הפוך מהשורש העליון שברא את האדם שהוא השפעה חלוטה, מתקיימת מערכה מתמשכת בין שתי התכונות ההופכיות האלה המרכיבות את האדם. קבלה והשפעה.

החלק המקבל באדם, משתוקק אל המילוי מהתענוג שמשפיע האור, שמשפיעה התורה. החלק המשפיע שבאדם, משתוקק להשפיע את המילוי הזה לסביבתו, לעליון ולתחתון. ההתקוממות של חלק המקבל באדם, מהצורך "להיפרד" או "לוותר" על המילוי מהתענוג, הופכת את ההרגש של ההארה, לייסורים. הגוף מתקומם, מפני הצורך להשפיע לזולת את התענוג, את המילוי, שהוא משתוקק אליו לעצמו.

תכלית הבריאה, היא להגיע למצב, שהגוף והכוונה המולבשת עליו, יקבלו את התענוג והמילוי, מהשפעת האור לזולת, מהרגש התענוג שבהשפעת האור, לזולת. ומההשפעה לזולת, להשפעה לבורא, למשפיע התענוג.

התכלית הזאת, נקראת "לשמה".

אין אני רוצה בתענוג שבמילוי האור, אלה בכדי להשפיע אותו לחבר, לזולת, לסביבתי, לעליון המשפיע את התענוג.

וכדי לצלוח את המשוכה שמציב החלק שבנו שרוצה את התענוג, כולו, לעצמו, נעשה תיקון שנקרא "מתוך שלא לשמה, יבוא לשמה"

"הלא לשמה" מתאר את כל הסיבות והתירוצים שקיימים בחלק האדם, שרוצה לקבל את המילוי והתענוג שבאור לעצמו.

עם הכוונה העליונה שלנו, שיושבת על ה"לא לשמה" היא שתוביל אותנו בסופו של דבר אל ה"לשמה", הדרך תוביל אותנו אל התכלית השלמה שלשמה נברא האדם. השתוות הצורה עם הבורא. משפיע האור. נותן התורה.

ההליכה של שתי הצורות ההפוכות זו לזו, אינה מתקיימת בנפרד.

ההולך בדרך הזו, חייב להזכיר לעצמו, לפני, תוך כדי ובכל מצב, שהסיבות שמושכות אותו, לבקש את התענוג, את המילוי מהאור, שהן כל הסיבות האגואיסטיות שישנן, התכלית שלהן היא כדי שיגיע, בעזרת האור, מתכונת ה"מבקש לעצמו", לתכונת ההשפעה. לבקש את השתוות הצורה עם משפיע האור. האופן שבו מזכיר לעצמו היא בהתמדה בלימוד, מתוך המקורות הקדושים, בבניית קבוצה שיש לה את אותה מטרה ותכלית, בפעולות מתמשכות ומשתנות, להחזקת הקשר המטרי הזו, בין חברי הקבוצה ובנחישות מתמדת להשפיע מהחכמה והרגש התענוג שמקבל, לסביבתו, לזולתו ולכח העליון שמשפיע עליו את האור, את התורה.

גיזום:

הטבע שסובב את העץ, מספק את כל התנאים לשגשוגו.

הטבע שסובב את העץ, מספק את כל התנאים המונעים מהעץ את שגשוגו.

האדם שמופקד על העץ, על רווחתו, פועל על מנת להסיר את המכשולים שמציב הטבע מפני הצלחתו של העץ לגדול ולשגשג.

המניעים שעומדים מאחורי ההתגייסות הזאת של האדם, לרוב, הם מניעים אגואיסטיים: הפרות שהעץ נותן, הצל שהוא נותן, האחיזה שהוא אוהז באדמה ומונע את סחיפתה, החמצן שהוא מייצר, הרווח שהוא מכניס לחשבון הבנק.

ההבנה שההדדיות שהטיפול בעץ מעניק לאדם, השותפות המעשית במעשה הבריאה, בין האדם לבוראו, רחוקה מהתפיסה האנושית הרווחת. התועלת מהעץ, מקבלת את מלוא תשומת הלב והיא גם המניע למאמץ שעושה האדם, על מנת לבצע את כל הפעולות שיתרמו לשיגשוגו של העץ. מבלי התועלת, לא היה האדם, טורח להתאמץ.

השלב הבא בהבנת התלות שיש לעץ באדם ולהפך, היא ההתרשמות מנותן ההטבה, מהכח שמעניק את הפירות, הצל, האוויר, האחיזה באדמה, השפע, אל האדם ובאמצעות העץ. שהפעולות שנבצע בעץ, יקבלו

את ההקשר הזה המתוקן, השפע שיעבור את משוכת התועלת האגואיסטית שקיימת באדם, מסוגל וישנה את כללי המשחק. מן היסוד.

על אבנים של חכמה וחסד

[ירון, מרץ 2012]

התבשרתי היום שהערעור על פסק הדין במשפט עם הגרושה יהיה כנראה רק במאי צריך לשבור את הראש בעניינים של כסף

המחשבות האלה מוציאות אותי מדעתי

הילדים חזרו היום והם אצלי
לפחות שבוע הבא שלושת הילדים שלי יהיו לי על הברכיים

יום מעפן
אבל אני לא מפסיק לכתוב
ולקוות

שכתבתי את המאמר ההוא על אוטווה
ונזכרתי שזה היה בדיוק מתי שהמשפחה שלי התרסקה
והייתי חסר כל מוחלט
ובכל זאת נסעתי למחות על הרג חפים מפשע
אף על פי שהיו מוסלמים
ואחרי זה הקדוש ברוך הוא עזר לי בהכל
אני מקווה שגם הפעם
מפני שהמצוקה כבר מתחילה להתיש

[שלי אל ירון]

האמת עוברת בין תלמידי חכמים
אוספים אותה בחרדת קודש ובונים עליה את היסודות לבית המקדש השלישי
שיבנה במהרה בימנו, אמן ואמן
המקדש צריך להיות נבנה על אבנים של חכמה וחסדים
וצריך להיות נבנה לנצח נצחים
אח"כ בונים את הבניין ה... גשמי, עם האבן הירושלמית והשיש.
רק אח"כ.

בית המקדש שחרב, נחרב קודם בית מקדש עליון
ואח"כ תחתון
ברוח שבין חורבן העליון לתחתון, עמדו שערי רקיע פתוחים
שערי תשובה,
ויצאה בת קול מהשערים האלה וקראה לבני ישראל
לחזור בתשובה
והקול הזה נבלע בהמולה הגדולה של השחיתות והזילות

וקולו לא נשמע

אנחנו שנינו ועוד כמה אתנו
שומעים את הקול הדק הזה אחי
הוא מקבל צורה בעינינו
אנחנו רואים את הקולות
אתה רואה אותם בחזיונות שאתה רואה בטלביזיה על הסורים הנשחטים
ועל הילדים הרעבים באפריקה

ראיתי בסרט, ציידים אפריקאים משמיעים קולות של חיות, כדי למשוך את הסקרניות לטווח של החיצים
לפעמים אתה שומע קולות של אויב
לפעמים הקולות שאתה רואה הם קולות של ידיד
איך אפשר לזהות קול ידיד וקול אויב ?
קול הידיד, קורא לך לחזור בתשובה לפני הכל
קול האויב, קורא לך לצאת לקרב, קודם לכל.

אחרי שחזרת עד ה' אלוקיך,
ואתה מתוודה על החולשה, על חוסר היכולת שקיימת בך ומבקש עזרה
רק אז אתה יוצא למלחמה
למלחמת קודש !
מלחמה שאין בה אגו משתלח ופעולה של שרירי הקיבורת
מלחמה שיש בה מסירת הנפש על קידוש ה'

[מכתב נוסף שנשלח ממני, באותו היום]

אולי
אולי המפתח הוא ב "ויחרד העם" !?
הפחד הגדול מפני גדולתו של הבורא ית'
פחד שהפך ליראה
יראת ה'
וראשית חכמה, יראת ה'
נתן להם את החכמה, שהיא השתוות הצורה, כי הוא ית' בעל החוכמה
והחכמה היא תכלית הבריאה, הטוב והעונג שהוא מכין לנבראיו

למה אומרים, הכל בידי שמיים חוץ מיראת שמיים ?
כי יש שלוש מיני יראה
יראה מפחד העונש בעולם הזה
יראה מפחד העונש בעולם הבא

שתי היראות האלה, רק הכנה ליראה ה' ואין בהם יראת ה'

ויש יראה מפני גדולתו ית'
עשה שיראו מפניו
וזאת יראה שהיא ראשית החכמה
החכמה שמאפשרת לראות מעשי ידיו, בתוך החשיכה וההסתרה הגדולה שאנחנו חיים בה

והיו בחרדה הזאת, הרבה סודות
גם, נראה כאילו איזה טריק של הבורא להשיג תשומת לב שכבר הייתה נתונה לו

למה שניה לפני מתן התורה, הוא מפחיד עם קולות וברקים ?
כי אז הוא בונה כלי לקבלת התורה, מתוך השתוות הצורה, מתוך בחירה, אצל כאלה שכבר משוכנעים !
רצו לקבל את התורה, אבל ההצגה הזאת של העשן והברקים, נועדה להכניס פקפוק, פחד, חיסרון
בשלמות
ואז עשו את הדרך שבין הפחד ליראת ה', הצדיקו את מופע הזיקוקים
וזכו לקבל את התורה

משה קיבל והיו עסוקים לעשות מההשגה - מסיכה, תבנית שור, תבנית קו שמאל, תבנית חכמה שאין בה
הארת ימין. חסדים.

קיבלו את הטוב והעונג באגו, החכמה והראיה הגיעו לדרגות גבוהות ביותר
ורצו לשמור את התבנית של החכמה הזאת, בכלים של החיה, של הבהמה, כי שם מורגש התענוג המיידני,
המתכלה.

נו

איך אנחנו עושים מהבהירות הזאת, איזה משהו לעניין שלנו ?

זה בדיוק העניין של לעבוד אותו ית', בלי שום תענוג מהכלים של הבהמה,
לשמה

למען כבודו ית'.

עבודה קשה אחי

עבודה קשה ביותר

אבל יש בה את ההפתעות שלה ...

מאז המעמד הזה של הרעמים והברקים על הר סיני במעמד הר סיני
מי שעובד את עבודת ה', מטעם יראת העונש

עובד עבודה זרה !!!

ולכן שאתה רץ לבית הכנסת, כדי להיפגש עם החברים ולהתענג על הכוסית שאתם מרימים ביחד אחרי
התפילה, עדיף !!!

עדיף מלרוץ לבית הכנסת מהפחד שיפגע בכך או בבני המשפחה חס ושלום, ברק.

שתרוץ לבית הכנסת, בחוסר חשק אבל בתענוג גדול מהטעם שאתה משרת מלך גדול ורב
או מטעם שאתה עושה למען כבודו בלבד

אז אתה בדרך ...

[מכתב שכתב לי ירון ב 13 למרץ 2012]

היה יום היום... וואחד יום

הלכתי לישון בשתיים... קמתי בארבע לפנות בוקר... כתבתי

כל היום עד ארבע אחה"צ ... קפה וסיגריות ... אושר

בארבע דיברתי עם היפה בנשים... היא עושה עבודה על הנשים

האינדיאניות... פמיניזם וכאלה... דיברנו הרבה... היא מכירה את כל המחשבה שלי

ואני פותח לה שערים... ואני שואל את הילדה אם היא רוצה לבוא איתי לפאב

והיא אומרת שהיא חולה ומעדיפה ללמוד... עונה של מבחנים

ואני אומר טוב יפה שלי

והולך להתקלח

בדרך לפאב ... על מיין וארבעים ואחת... הילדה מתקשרת

"תן לי כמה דקות להתארגן"

"בסדר אהובתי"

שש שעות ישבנו בפאב... אכלנו.. שתינו... כולם ישבו סביבנו

ויאנה הייתה מדהימה... הכי יפה... והכי טובה... היו הרבה חברה שלא ראינו הרבה זמן
סיבובים על טקילות... שוטים של שיבס... לימדתי אותם
גם הנשים.. שוטים של וויסקי טוב ... נקי
הייתה השרופה ... סיפרתי לך עליה פעם ... אנה נתנה לה זמן איכות ... שעה
על חשבונני
ונישקתי לה את העיניים ... ואת האצבעות
הרגשתי היום שאני חוזר לעצמי קצת
רות יצרה קשר.. והיא עובדת על ההגה של הספר ... אני עובד על העברית
מרגיש סוף דרך
אני חוזר על המילים שלי... שוב ושוב... מאנגלית לעברית
מאי מייל לוורד... מתקן... קורא... שגיאות..
תרגום.
נוסח עברית... חושב... איך? מה ... לא חושב ... מרגיש
בסט סלר בן זונה ... אני מרגיש שאני מצייר ... או מנגן
במילים
נהנה לקרוא ... ועומד מאחרי כל מילה
בסרט הזה אתה מזדהה עם הגיבור עד הסוף
ניכנס לאתר שלו ... שם חמישים דולר ... ונישען אחורה
הגיבור דופק קופה גם על הספר וגם מהאתר

והולך עם הראש למעלה
לתקן עולם
במלכות שדי

[מכתב תשובה שלי]

בול פגיעה !!!

אתה עושה נחת רוח אמיגו
סליחה על הדלות בכתיבה
אני עם הילדים ואין לי זמן מחשב
לשבת ולענות

העניות מציקה גם לי
יותר מציקה לי העובדה שאני יכול לעשות כסף
אבל לא הולך במהירות ובקלות שחשבת,
יש איזה לימוד בעניין הזה
איזה בנייה של הכלי

רבי יהודה הנשיא היה עשיר גדול, חתם את המשנה
בהרכב שלו היו כל הגדולים
והוא לדעתי היה העשיר היחיד בחבורה, עשיר מופלג
ובכל זאת חכם גדול בתורה
לחכמה הרבה פנים, הרבה שערים, נתיבות
ובכל זאת להתגלות, היא צריכה חסדים
משהו בשילוב בין חסדים לחכמה, עושה אותה זמינה באופן שהיא חכמת החיים
אחרת היא סם המוות והיא מוליכה אותנו למקום שהאנושות הולכת אליו

אותו דבר גם העשירות אחי
כסף, כיסופים, הוא כלי החסדים, עליהם נשענת חכמת החיים, חכמת אלוקים חיים
אחד מהשמות
אין חובה להיות עני
ההפך, נחשב אפילו למגרעה בעבודת ה'

שפע, ברכה, אושר, עושר, הצלחה, צמיחה
כל אלה סימנים של ההשגה
אחרי שמנקים מהמשיג את הרצון לעצמו
את כל הג'יפה ששולחת אותו למו"מ של שקר ורמאות

שאתה עושה מו"מ בעסקים, אתה עושה מו"מ
עם הבורא ית'
אתה משכנע אותו לתת עוד קצת מעבר למה שמועיד לך
להוכיח לו שלא מדובר במותרות
שאתה תקבל את המתנה בתענוג גדול והכל לכבודו של נותן המתנה
באופן הזה אתה משפיע לסביבה, משפיע את ברכת המקבל מהנותן ית', לנבראיו

שאתה מרחף בתענוגים שהתקופה עושה לך
יש חובה להודות לה' ברבים, להגדיל את כבודו וגדלותו, בקהל גדול
להגיד תודה לאל, או ברוך ה'
תחשוב אחי
תחשוב איך אתה מודה לו על העשירות
כי במצב שלך, ביכולת שלך, בחושים שלך, אתה עשיר !

[מכתב נוסף של ירון מאותו היום]

במחשבה שנייה ...
אל תדאג מהדלות היא באה מבחירה
וסדר עדיפויות
עוד מעט נשנה את סדר העדיפויות

שווה לי מאד כל קב של ייסורים
עונג צרוף
עוד מעט נשים הספר על המדף

ונתפנה לשים לכולם מקל בראש

אגב מקל
הייתה לי שוב שיחה עם רומן הליטאי
לפני יומיים או שלוש ... שיחה שמשתרעת על פני שנים
הייתי ממהר אותו היום ואמרתי לו ... המשך יבוא
והוא אמר שהוא מצפה לזה בקוצר רוח
הייתי מופתע ושאלתי למה ? אז הוא אמר
שהוא צריך את השיחות איתי ... כי הוא חשב שהוא יודע הכל
והוא אמר שאני מכניס לו מקל בראש ... ומעמיד אותו במקום
חחח ... חטיאר בן שבעים וחמש
אבל הבנתי שהוא עשה לי אפוזיציה בכוונה

להוציא ממני עוד
בסוף הוא יתחייב לעשרים דולר תשלום חודשי עבור הילדים בגאנה
הוא חכם להחריד ואם פרקתי אותו
אני אפרק כל קאקר בסביבה

[מכתב תשובה שלי לירון]

לא חושב שזה נכון לפרק את הקאקרים
הלקוח תמיד צודק :)
אתה מכריע כל אדם לכף זכות
זה החלק הכי חשוב מהשלישייה
עשה לך רב
וקנה לך חבר והווה דן את כל האדם לכף זכות

יש מצב, שאתה מגיע להשגה גדולה אחי
שנייה לפני שאתה מבין שאתה לא מבין כלום
שנייה לפני שאתה מקבל את ההכרה הזאת שמגיעה מלמעלה
תוספת הארה של חסדים שמביאה אותך למצב שנקרא הכרת הרע
אתה מקדים את התרופה למכה
ואתה חוזר בחזרה לכיתה א'

אני החלטתי שזה הכיוון בשבילי
חוזר ללמוד את הבסיס
חוזר להקדמה של ספר הזוהר
רק משם אני לומד עכשיו
למרות שמבחינת האפשרות להחזיק באיזה קצה של חוט
אני יכול להתחיל ללמוד את השלב הבא

מטרת הבריאה הייתה ליהנות לנבראים
בגלל שהדרך עוברת במקום שהוא ית' ראשון והוא אחרון
ז"א שאתה על תקן המקבל ומכוון שהשורש שלך אחי, הוא משורש הבורא, לא רק משורש מעשה
הבריאה, שהוא הרצון לקבל
מהיש ולא רק מהאין
הקבלה הזאת מגיעה עם חסרון בושה גדולה
החלק של הבורא בך, מתבייש בחלק בך שמקבל
הבורא לא מקבל מאף אחד
התיקון של זה הוא הצמצומים והדינים
הגורמים לתחושת הייסורים

מרבה ידע, מרבה מכאוב, ככל שהייסורים גדולים יותר, הכלי שאתה בונה גדול יותר
ועל זה נאמר, לפום צערא, אגרא
לפי גודל הייסורים, גודל השכר
אבל זאת הדרך שאתה מרשיע את הבורא
שאתה מצדיק את הקלקול

יש מצב לתקן את התיקון הזה, להצדיק אותו מלכתחילה
ולהניח הכל בידיים שלו, לבטל את עצמך בפני הטוב והעונג
בחיים ובמוות
ביש ובאין

להכריח אותו להגיע בעצמו וכבודו ית'
לחליץ אותך מהבור של העקרבים והנחשים
או לקבל את הגזירה מהשמיים ולהתמסר לה במסירות נפש
לא על ידי שרף ולא על ידי מלאך, לא בנסתר ולא בנגלה, לא על ידי שליח ולא על ידי אדם בשר ודם
הוא בכבודו ית'
אין עוד מלבדו
לבקש להיחלץ

אני מבקש אותו שיחליץ אותי
טעיתי כשה אובד, בקש עבדך
ככה
פשוט.

אין דבר שעשיתי שלא עשיתי רצונו
אין כזה דבר
לא הייתה ברית שלא שמרתי
בידיעה ושלא בידיעה
אם הוא מדקדק כ"כ בעניין חטאים
שיתעורר לקראת המצוות
שיתעורר לקראת התורה
שיתעורר לקראת המעשים הטובים
הוא ית' מסוגל לזה, עבור ההתעוררות הזאת אנחנו חיים
השכר של העולם הזה והעולם הבא
ההתעוררות שלו היא היד שמנענעת את העריסה
היא ההתעוררות שלנו.

אחרת מה אנחנו צריכים את החיים האלה העלובים ?
הייתה תקופה שהאנושות חיפשה להאמין במישהו או במשהו
היום האנושות מחפשת מישהו שיאמין לה, שיאמין בה
הארץ מלאה בדעה את ה'
יש דעת חסדים ויש דעת גבורות
דעת זכות ודעת דינים
והארץ מלאה בהם !
מלאה אחי, מלאה.

אם אתה מסתכל במשקפיים של מציאות ה' ית'
אתה לא יכול שלא להתפעל מדעתו, שעליה מלובשות כל החכמות שבעולם הזה ובעולמות העליונים
הנטייה של בני האדם לצדוק על פני האחרים, היכולת שלהם להתאמץ להשליט את צדקתם על פני
האחרים
היא לא נובעת מאהבת ה' וגם לא מאהבת הבריות
היא נובעת מתוך הכוח המצמצם, מכוח מציאות התיקון, מציאות החסר
שהיא כמו שאמרנו, כדי למנוע את הבושה ועוגמת הנפש, מפני ההכרה ש"אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי
אין אלוקים".
הוא זה שנותן וחלק הזה שלו, בנו, גורם לנו לבושה מהחלק שמקבל.
חחח

[מכתב של ירון מה 25 למרץ 2012]

נעלמתי להם
ואני גם לא עונה לטלפונים... אין לי מה לתת להם

אבל לפעמים מרגיש לי שהם סיימו את תפקידם
ניצלתי אותם... השתמשתי בהם להשגות שלי
והשגתי את מה שהייתי צריך להשיג
סביר להניח שהם יסלחו לי אם הם ידעו
שאני השתמשתי בהם בכדי לעזור למאות מיליונים אחרים

לפחות כך אני מנחם את עצמי

בכל מקרה
אני נמצא במקום ששנים חלמתי להיות בו
אני עובד בטירוף
פוקח עיניים ויושב על המחשב
יישן עם זה... וקם עם זה

פצצה מתקתקת
אושר.

[ירון]

אוטווה אהובתי
אוגוסט 26 2004
חלק א

תקופה... זה כבר שנה וחצי שחיילי העולם החופשי הורגים בתושבי עיראק
אני...? יושב במייג'ור היל פארק על שדרות מקנזי בשביתת יחיד מול השגרירות האמריקאית באוטווה
ומסביר להם שבמחיר של טומהוק אחד אפשר לקנות ארבעים טרקטורים ג'ון דיר.
מה קרה...? כלום... ישבתי לבד שלושים ושלוש יום... וחזרתי הביתה עם דלקת ריאות איומה.

מולי בצד השני של הכביש בניין השגרירות הגדול בעולם... עטור זכוכית ומצלמות אבטחה
כל כך קרוב... כל כך רחוק,
שמאלה למטה מאתיים מטר קו אווירי קתדראלת נוטרדאם, הכנסייה העתיקה והחשובה ביותר
באוטווה... שני צריחי כסף ענקיים... ישו מזהב באמצע, ופעמונים שמצלצלים... ומצלצלים.
בעברו השני של הכביש, ממש מול הכנסייה, מבנה ענק עשוי רובו צריחי זכוכית יפיפה... זה הוא
המוזיאון הלאומי לאמנות של קנדה. מימיני מאתיים מטר במעלה הכביש מלון לה שאטו... טירה אנגלית
מדהימה ביופייה שברבות השנים נהפכה למלון לאנשים בעלי יחוס, פיתוחיה שיש, צריחיה נחושת בזהב
כל כך קרוב... כל כך רחוק.

ומאחרי... בערך חמש מאות מטר קו אווירי, מבנה הפרלמנט הקנדי, נחשב ליפה מסוגו בעולם...
בחדשי הקיץ בכל יום בעשר מופע אור קולי... בניה אנגלית טיפוסית למאה ה-18, מגדלים,
צריחים, חרכי ירי, גגות נחושת, ביג בן, גנים מרהיבים סביב... ביני לבין בנין הפרלמנט... פארק לא
גדול... ממש לא... אבל מאד נקי ומטופח, כל יום בבוקר הייתה מגיעה חבורה של פועלות טובות מראה,
לנקות, לעדור, לשתול ולעשן איתי סיגריות, לקשקש על החיים... מוכר ארטיקים בשנות השישים לחייו
היה עובר כל יום בעשר, מוכר לי סיגריות בדולר, וארטיק קרח בפחות.
בערך ב-12 היה מגיע לפארק ג'ודי, בחור בשנות העשרים לחייו, מוכר הגראס הראשי של הפארק.
בחור טוב לב וטוב מראה, עיניים פעורות לרווחה (מהאקסטזי) שלא הפסיק להתעניין במאבקי, וגם לנדב

לי מידע על רשעתה של ארצות הברית ... התחברנו. בשלב זה של היום היו מתחילים להגיע הילדים בעשרות, ילדים מוזנחים, חסרי בית, תספורת פאנק ... פירסינג בכל מקום ... בגדים ושערות בכל הצבעים, היו מתיישבים חבורות חבורות .. מעשנים גראס ומתחבקים, או משחקים ברולר בליידס ממוצע הגיל היה ארבע עשרה ... ראיתי גם בני עשר .. מפעם לפעם היו מתיישבים לידי, לזה הייתי נותן אפרסק ולשני סנדוויץ' ... יום אחד בעודי יושב על הדשה עם השמיכה הירוקה שלי, קורא ספר, התיישבו לידי מספר ילדות, השאלתי להן מארקר בכדי לכתוב על שלט "אני רעבה" אחרי זה גם חתכתי להן את השלט יפה .. עם שוליים, וכך בעודנו יושבים והן אוכלות את השזיפים שלי ... התקרבה אלינו בצעדים מהירים ועצבניים, מרי ... רזה להחריד (קוקאין) היא אחזה בידי את התיק של אחת הילדות שישבו לידי ... הילדה קמה מבוהלת ונעתקה על מקומה ... מרי התקרבה ודפקה שתי ראסיות עצבניות ביותר בפצועה המבועת של הילדה ... קמתי ממקומי אחזתי בזרועה של מרי, ליטפתי את כתיפה ונשקתי לה קלות על הלחי ... היא דמתה באותו רגע לפצועה מהצעקה הגנובה של מונק, התרככה באחת ... והסבירה לי בעיניים מושפלות קמעה שהילדה הזאת שכבה עם החבר שלה, ולבחור המצליח יש ילד משותף עם מרי ... השתתפתי בצערה של מרי והתפנתי להציע טישו ומים לילדה החרמנית שדיממה באותו רגע.

היה גם את ראול, ילד מקסיקני שאבא שלו שם איפה שהוא ... אמא שלו בשם אחר ... והוא בקנדה . חיברתי אותו לג'ודי והוא נעשה העוזר שלו במכירות, ראול נהג לישון בפארק ... עד ששכנעתי את ג'ודי להשכיר דירה ביחד.

כמעט לקראת הסוף, ג'ודי נתפס וניכלא ... את ראול לא ראיתי יותר. סתיו עמד להגיע ואחריו חורף ארוך וקשה באוטווה יכול להגיע למינוס ארבעים.

ואטווה כל כך יפה ... וכל כך נקיה
והכל כל כך קרוב ... וכל כך רחוק

אוטווה אהובתי

חלק ב

עמדה בפני חומה ... ענקית .. שמעולם לא הכרתי, חומה שבנויה מהמון רכיבים, הסביבה, התקשורת, האופי שלי, פוליטיקאים, טבע האדם, בורות. חשבתי לעצמי ואני עדיין חושב שבאמת פשוטה וישירה אפשר לנצח כל דבר. עשיתי דברים מסוג זה בעבר ... אבל זה היה בארץ אחרת ... בשפה אחרת ... ובאוטווה לא הייתה לי אפילו אזרחות ... המראות הנוראיים של המלחמה בעיראק לא נתנו לי מנוח, לא היה לי שום מושג למה העולם החופשי מרסק את המדינה הזאת .. איך זה שיש לנו רגישות עצומה לכל עץ שניכרת ... ואנחנו מניחים למאה אלף חפים מפשע להרצח על ידי חיילי העולם החופשי. כמו ידיהם הם יצרו מאות אלפי יתומים אלמנות ופצועים ... שכונות שלמות הוחרבו. עשרים שנה שהעם הזה נשלט ונבזז על ידי האישי השפל הזה ושני בניו, ולפניו היה שפל אחר ... מעולם הם לא נבחרו ... מעולם לא הייתה אפשרות לאזרחי עיראק לומר את דעתם. אז ישבתי לי מול שגרירות ארצות הברית ... גבר ישראלי שמוחה נגד הרג מוסלמים בעיראק ... וזה היה הזוי לחלוטין. כבר ביום השלישי חטפתי דלקת ריאות איומה לא יכולתי לדבר חודשים אחר כך. הגרושה שלי סגרה לי את חשבון הבנק ... והשאירה אותי עם שלוש דולר. ואנה באה עם הכסף האחרון שלה ... והביאה לי אוכל ותרופות ... היו לי רשיונות להפגנה והיו לי שלטים ... ארבע על שש פיט ... היה כתוב עליהם בכחול ואדום "שלחו את המורים שלכם, לא את החיילים" "שלחו את הרופאים שלכם, לא את הקצינים" ... "טומהוק אחד שווה ארבעים טרקטורים ג'ון דיר" ... והם שלחו אלפים כאלה על בתים רקובים, ועשיתי להם גם השוואה לאלפי מחשבים במחיר של טיל אחד ... הם באו לבדוק את הרשיונות שלי כל יום ... ולפעמים מצאתי את השלטים שלי בפח.

הייתי חייב לצעוק ... אז צעקתי בלי קול ... ואף אחד לא שמע ... שכבתי לי מעולף במחלתי מביט בשמים בודד באמונתי ... המחלה לקחה ממני את חדות היצירה ואת האנרגיה ... מוסמרת. חודש שלם שכבתי למרגלות אותה חומה ... ולמדתי, אווה כמה למדתי ... למדתי על עצמי שאני לעולם לא אוותר, למדתי שהחומה הזאת בנויה לא משהוא, למדתי להבין שיש לי עוד דרך ארוכה ... הרבה עבודה, אין מעשי קסם ... ורק באגדות תוכל לצעוק שהמלך עירום וכולם יריעו ... במציאות העלובה שאני הייתי בה ... אף אחד לא הקשיב. מסעדותיה היקרות של אוטווה היו מפוצצות ... אנשים בזבזו המון כסף למלא את ביטנם. ולאף אחד לא היה איכפת שאנשים אחרים באותו רגע ממש מתרסקים לחתיכות ... משלמים בחייהם על החלטה מטומטמת של שניים שלושה אנשים. ישבתי בשמש החמימה של אוגוסט .. קראתי המון והרגשתי טוב בנשמה ... מאחרי צרכני סמים קטינים ... חסרי בית ... שוליים של חברה מערבית מודרנית ... לפני נציגות המעצמה החזקה בעולם ... היחידה שיכלה לתקן ... היחידה שהרסה .. עשרים וארבע מלחמות היו להם בחמישים שנים האחרונות ... אחת כל שנתיים, כולם נגד מדינות עניות. והשלטים הפתטים שלי מול עיניהם מבקשים מהם לפזר את החופש שלהם בעולם, לא את החיילים המפחידים שלהם. השלטים שלי בקשו מהם רחמים על מיליארד רעבים, מיליוני חולי אידס ... שיטפונות הרסניים בבנגלדש ... רצח עם בדארפור ובצ'אד ... על ילדים מתפוצצים, בא לי לצעוק שהעולם מנוהל על ידי חבורה של גברים אינפנטילים שמובילים אותנו לאסון. שמטיסים זונות של חמש עשרה אלף דולר לילה ברחבי העולם ... גונבים לנו את כל אוצרות הטבע שלנו .. שולחים את הילדים שלנו להרוג ולהיהרג ואת שלהם לקיימברדג' ולאוקספורד ... אני זוכר את כריסמס אלפיים ושתיים ... לעולם לא אשכח. תמונה בעיתון של ג'ורג' בוש ואישתו לורה ... ליד עץ האשוח, מלא מתנות וחיוכים וברקע אח בוערת, תמונה אחרת בעמוד הראשון בוונקובר סאן .. על חתול שמחפש בית לחג ובאותו זמן בדיוק חצי מיליון פליטים בהרים המושלגים של אפגניסטן ... ובא לי לצעוק כל כך חזק ... אבל המוזיקה במסעדות של אוטווה הייתה הרבה יותר חזקה ממני ... בתוך תוכי אני יודע שבמכת פטיש אחת במקום הנכון אפשר לפורר את החומה הזאת

אני מאמין ... אני באמת מאמין ... אני כבר לא ילד שצועק באגדות ... אני אבא אבא יורם.

מאמר:

מהו, במסתרים תבכה נפשי, בעבודה.

הנה בעת שההסתרה גברה על האדם, והגיע לידי מצב, שאין הוא מרגיש שום טעם בעבודה, ואין בידו לצייר ולהרגיש בחינת אהבה ויראה בשום אופן, ואין הוא מסוגל, לעשות שום דבר בקדושה, אז אין לו שום עצה, רק לבכות לה', שירחם עליו ויעביר מעליו את המסך, מעל עיניו ולבו.

ועניין הבכיה, הוא דבר חשוב וגדול. וזה, כמו שאמרו חז"ל, "כל השערים ננעלו, חוץ משערי הדמעות". ועל זה מקשין העולם, אם שערי הדמעות לא ננעלו, בשביל מה צריכים בכלל שערים. ואמר, שזה דומה לאדם המבקש מחבירו איזה דבר נחוץ, ודבר זה נוגע עד לבבו, והוא מבקש ומתחנן לפניו בכל לשון של תפלה ובקשה, וחבירו אין שם לב לכל זה. ובעת שהוא רואה, שאין כבר מקום, לתת תפלה ובקשה, אז האדם מרים את קולו בבכיה, ועל זה אמרו, כל השערים ננעלו, חוץ משערי הדמעות. כלומר, מתי שערי דמעות לא ננעלו, דוקא בזמן שכל השערים ננעלו, אז יש מקום לשערי דמעות ואז רואים שהם לא ננעלו. מה שאם כן בזמן ששערי התפלות פתוחות, אז לא שייך שערי דמעות ובכיות, זה נקרא ששערי דמעות כן ננעלו. אלא מתי שערי הדמעות לא ננעלו, דוקא בזמן שכל השערים ננעלו, אז שערי דמעות פתוחות, היות שעדין יש לו עצה של תפלה ובקשה.

וזה פירוש "במסתרם תבכה נפשי", היינו בזמן שהאדם בא לכלל הסתרה, אז תבכה נפשי, מטעם שאין לו עצה אחרת, וזה עניין "כל מה שיש בידך ובכוחך לעשות, עשה".

שמעתי ת"ש ירושלים

תרגום חופשי:

בכל שניה, נולד תינוק, בכל שניה חיוך, צחוק מתגלגל, בכל שניה חוצבים המים בסלע, בכל שניה כוכב מסיים את חייו. מיליוני חרדות בכל רגע חולף, מיליוני אנחות רווחה, קולות של צער עמוק מהולים בשמחת אין קץ, קולות וריחות של צמיחה ושגשוג על עקבות צחנה של מוות ורקב.

מה רבו מעשיך ה', כולם בחכמה עשית .

וכל העושר הבלתי נתפס הזה, הגדולה שאין אנו מצליחים לתפוס בחושינו ושכלנו, רק שבריר ממנה, שיש לה רק תכלית אחת ויחידה. והתכלית הזאת רחוקה מאתנו מרחק שנות אור והתכלית הזאת במרחק של נגיעה, באה והולכת, לעתים נסתרת לעתים גלויה. ושהיא נסתרת, היא עטופה ברחמים, כמו ידיים אוהבות של אמא שמלטפות שיער ראשו של תינוק בן יומו, שנחרדה שנתו מקול הלמות פטיש רחוק, קול טיפות הגשם על גג פח. ושהיא גלויה, היא לוחטת כחום השמש בצהרים, מכה בסנוורים את העין העירומה, מחסירה נשימה, מחסירה פעימה.

ואל מול הענק שרגלו האחת בשביל החלב והשנייה באנדרומדה, שביליו במים רבים ועקבותיו לא נודעו, אל מול הענק הזה, הגדול, הנורא, דמעה זעירה של ילד קטן, מחסירה פעימה, מעתיקה נשימה, אבל הפעם ממנו. הענק.

גיזום:

מרבית הפעילות הנחוצה להמשך חייו של העץ, סמויה מן העין. סימנים על הצלחה או כישלון, רווחה או מצוקה, מופיעים באותו הקצב בו מתנהלים חייו, בקצב איטי מכפי שהעין האנושית מסוגלת להבחין. המדע, מסוגל לנטר, תנאים סביבתיים ועל סמך רישום ומעקב שנעשה לאורך זמן, מספק את התנאים המשוערים הטובים ביותר עבור התפתחותו והצלחתו של העץ. אנחנו לא שומעים את קול בכיו או צחוקו של העץ, סביר להניח, מפני שעדיין לא גילינו את האופן שבו העץ, מביע את עצמו. וכשם שלא הבין האדם, את האופן שבו חרק מזהה את הפרח, עד שהתגלו קרני האולטרה סגול, או האינפרא אדום, כך יש לשאר שההתפתחות של המחקר והרחבת היכולת הטכנולוגית של האדם, היא רק זאת שעומדת בנינו לבין פיצוח קוד, שפת העצים והשיחים. הקולות האלה שסובבים אותנו, מבלי לחדור את סף הכרתנו, איזו השפעה יש להם על החלקים שמרכיבים את גופינו ששורשם והאופן שהם פועלים, בעולם הצומח? איזו השפעה יש להם על מארג החיים בכלל? האם ה"רווחה" של העצים שסביבנו, מייצרת קולות שמשפיעים על רווחתנו שלנו? באיזה מידה, מצוקה של עץ, מייצרת את התנאים הסביבתיים המחוללים מצוקה שלנו? סביר להניח, וגם אם ההשפעה קלושה וסמויה לחלוטין מן העין, שיש קשר בין החלקים מהמארג המורכב והמופלא הזה, המערכות שמחזיקות ומקיימות את הטבע שבתוך גופינו ומחוצה לו. מכניס משמעות נוספת, עמוקה יותר, לטיפול הזה שאנחנו מעניקים לעץ, למידת הקשב שאנחנו מקשיבים למצוקותיו ובעיקר ליראת הכבוד וחרדת הקודש שאנחנו מחויבים לה, בהתייחסות לכל פרט ופרט. "כאילו" כמו שאנחנו דואגים לעצמנו.

ירון, אח שלי.

אני יודע שהוא עוד מנסה אותי

הוא רק לא יודע עם מי יש לו עסק

גם אם אני אישן ברחוב אני לא מרים ידיים
וזה לא עניין של החלטה... זה עניין של טבע
שאינ לי שליטה עליו
למרות שהמפלצת הפעם היא ענקית

ממשיכים ללכת עמיקם

באיזה שהוא שלב האבק ירד

ואז נוכל לראות בבהירות

ראיתי איזה ראיון אתך עם חבר שלך
אם אני אספר על הילדות שלי... לא תישאר עיין אחת יבשה
אני הייתי מת לקבל מכות ממנו (אבא)... אם הייתי מוצא אותו

....

השלמתי עם הרבי

הוא אמר שאני יותר גדול מההלכה
והוא התבייש שלא היו לו תשובות בשבילי
אז נתתי לו להשיג לי כסף לשכר דירה
וכמובן סלחתי
טוב נו הוא חייב לי איזה ארבעים אלף דולר
וזה סיפור מרתק בפני עצמו
בכל מקרה
התחלתי לעבוד... ואני ברגשות מעורבים
אבל אולי הצניעות שביגיעת כפיים
תביא אתה... איזו ישועה רוחנית
שאני כמה לה זה מכבר

הילדים שלי לא רבים אף פעם בניהם... ואני לא הרמתי עליהם קול אף פעם
ובזמן האחרון הם רבים עם האמא שלהם... שתתן להם לבוא אלי יום קודם
למרות שהיא גרה בארמון... ואני בחורבה
כל שבת הם אצלי... מעולם לא פספסתי... מעולם לא אמרתי ... לא... מעולם
כל יום שיש לי ... רונת ואני אופים חלות ומכינים קידוש... יצחק לא עוזר אף פעם
ואנחנו מאשרים לו זאת... ואנחנו אוהבים אותו ולא כועסים עליו
כל אחד רשאי להיות מי שהוא... ולהיות טוב בזה

אין אחד שלא שואל אותי מה הסוד שלי עם הילדים שלי

וזה הסוד

מה הילדים מצפים מכם

פעם נתתי דבר תורה... והסברתי לחברים שבשביל הילדים שלנו אנחנו אלוהים
וזה מחייב אותנו על כל המשתמע מכך... אנחנו אלוהים... וזה פאקינג מחייב
אבל כשעולים על זה ומבינים את זה... זה נהיה קל ופשוט

עכשיו אני אתחיל את הסיפור שלי בכמה פרקים קצרים
ואתה תבין הכל... ותגיד לי מה לעשות

כשהייתי בן שמונה... תשע... עשר וכו'
הייתי יוצא לחופשות חג מהמקום המזוין שהייתי בו
והייתי נוסע לאבא שלי לאילת... כי ככה בית המשפט קבע... או העובדים הסוציאליים
וככה בגיל שבע... עם תרמיל על הגב... הייתי משוטט לבד בכל מיני תחנות מרכזיות
והייתי מגיעה הביתה... והדלת הייתה תמיד נעולה... והייתי יושב שעות בכניסה לבניין
לפעמים עד הלילה... ולפעמים שכנה הייתה מכניסה אותי אליה... ולפעמים לא
ואבא שלי עליו השלום... היה מגיע מתי שהוא... לפעמים בשלוש בבוקר... לפעמים לפני... לפעמים
אחרי

מהקלוב של הקלפים... במקרה תמיד הייתה קופסא של טונה ברוטב עגבניות... וחמאה מלוחה של תנובה
ומעל המקרר היה לחם... לפעמים יבש... ולפעמים יותר יבש
וכך זה נמשך שנים... מעולם לא ראיתי משפחה בשידור חי... מעולם
המקום הראשון ששלחו אותי אליו היה פנימיית כרמית בעין כרם ירושלים... הייתי באמצע כיתה ב'
הייתי יחד עם עוד שלוש מאות ילדים... אני זוכר שרציתי להתקשר לאמא... ולא רק שלא הצלחתי להגיע
לחוגה של הטלפון הציבורי
אני גם לא ידעתי שצריך קידומת... ובכיתי הרבה

שנה אחר כך העבירו אותי למשפחה אומנת עם עוד עשרים ילדים... זה היה בשועפת... שכונה ערבית
אבל למדתי בכית ספר בגבעת שפירא... השכונה הכי סנובית באותה תקופה בירושלים... חמש שנים
הייתי שם
מפעם לפעם היה בא ספר ערבי והיה עושה לכולנו אותה תספורת... וכולם היו מתביישים ללכת לבית
הספר ואני הייתי צריך לעודד אותם
הייתי התלמיד הכי גרוע עם הכי הרבה ציפיות... תמיד הייתי חולם בשיעורים... ובכל זאת נבחרתי לוועד
בתי הספר בירושלים
והייתי נוסע באוטובוס ירוק מלא ערבים לעיר העתיקה... ומשם עוד אוטובוס לבית אגרון לפגישות
החודשיות

בפנימייה היו משכימים אותנו בחמש וחצי כל בוקר... לנקות... לנקות... כל בוקר... חמש שנים
כל סוף שנה נבחרתי להיות המנחה של טקס הסיום של בית הספר... החברה הראשונה שלי הייתה נטע
אביה היה שופט בית המשפט העליון... השניה רונית... אמא שלה בממשלה... כל התלמידים בכיתה שלי
היו כאלה
ורק אני כזה

המשך יבוא
אני לא מחפש הזדהות... אני לא מחפש השתתפות
זה לא מזיז לי... זה אף פעם לא הזיז לי
אני מחפש תשובות
לא לי
אני מבורך... יש לי הכל
תן לי לגמור את הסיפור ואחרי זה אתה תבין... ואולי גם אני

....

ברניס שלי גוססת

ויצחק שלי מצליח להבין שעשרים דולר בחודש זה שלישי ממשחק אקס בוקס שלו
ויש לו אולי מאה חמישים כאלה

אנחנו עושים לה סדרה עכשיו
היא לא הולכת לישון לבד בלילה
אפשר לשבת אתה שעה ויותר והיא בשינה עמוקה
רק שמים אותה במיטה היא מתעוררת ומתחילה לצרוח
אתמול היא צרחה 3 (!!!) שעות בעוצמה שקדחה לי במוח
רעדו לי הידיים
אחרי שאמא שלה לקחה אותה לאכול, היה נראה כאילו היא קמה מהשינה
הייתה בשיא הכושר, אפילו לא זו לה שריר בפנים
הסתכלה עלינו כאילו שחקה לנו אותה
אבל יצא לנו לחשוב ולדבר על איך הראש שלה עובד, מה אנחנו צריכים
לעשות אתה, איך היא יכולה להבין מה אנחנו רוצים ממנה ואיך
מבהירים לה שאנחנו, בעיקר אליזבת, הבוסים ולא היא
רק בגילי המופלג, אני מתחיל לגרד את התפקיד של להיות אבא
אני קולט כמה טעויות עשיתי עם הגדולים שלי
היום הטעויות האלה לא מכניסות אותי למערבולת של ייסורי מצפון
כמו שהיה לא מזמן.
אני קולט כמה אנשים טועים עם הילדים שלהם מסביב
נמצאים במצב לא מאוזן, ועושים מזה קריירה.
והכל מתחיל מגיל אפס ...

.....

התוודעות ראשונה שלי למציאות החיים

הייתי בכיתה אלף באילת... עם אחי הבכור, הוא בכיתה דלת
אבא שלי היה מביא כל מיני שרלילות הביתה... מתוכן הייתה אחת יוונית נחמדה
והיא ידעה שאני מאד רוצה משקפת ים.... יום אחד היא לקחה את הרגליים וחזרה למולדתה
היא השאירה לי פתק כתוב בעיפרון על נייר של מכולת בצבע חום ... כמו זה שעוטפים בקבוקי אלכוהול
עם הסבר... וחמישים לירות לקנות משקפת ושנורקל... אבא שלי לקח את הכסף והשאיר לי את הפתק

הפעם הראשונה שעמד לי
הייתי בן אחד עשרה.... בחופש חג מהפנימייה... איכשהו התעוררתי בבוקר
ועל המיטה שלי ישבה בחורה בת עשרים וחמש... לבושה בתחתונים וחזיה
היא ליטפה לי את הגוף... קראו לה בת שבע.... ואני מניח שהיא הייתה זיון של אבא שלי
שמחתי על תשומת הלב... אבל היא נגעה לי בקטן... ועמד לי... שכה אחיה
ואז מישו דפק בדלת... לעולם לא אשכח את בת שבע... למרות שראיתי אותה לחצי שעה בלבד

אני אקצר מכיוון שתקצר היריעה
עד כיתה יוד... עברתי ארבע עשרה בתי ספר
התמונה הכי זכורה לי היא שאני עומד לפני כיתה והמורה מציגה אותי בפני התלמידים
זה קרה כל כך הרבה פעמים... עד שנעשיתי מומחה בהשתלבות מהירה
ותמיד בהפסקה הראשונה... כל התלמידים היו נגשים אלי בחן וטוב לב
ושואלים איפה אני גר... ומה ההורים שלי עושים
והתשובות תמיד היו אותן תשובות... וכל התלמידים היו מזמינים אותי אליהם הביתה
ולחלק מהם הלכתי

והייתי נפעם ממראה של בית עם אמא טובת לב במטבח... ואבא עם מקטרת בפה
והבתים היו כל כך יפים... וכל כך גדולים... אני הייתי ישן עם עוד שלושה ילדים באותו חדר
וכל ילד ממקום אחר בארץ
ואני זוכר את כולם וגם את השמות שלהם
כשהייתי באפריקה יצר איתי קשר בפייס בוק אחד מהם
ומייד הזכרתי לו דברים על עצמו שהוא כבר שכח

לעולם לא היו לי רגשי נחיתות... תמיד הייתי בשמחה
והבדיחות שלי היו מצחיקות גם את המורים
אבל הבגדים שלי מעולם לא היו שלי... תמיד של עוד כמה ילדים
ואני זוכר כל פרט
ואין בי גרם אחד של כעס... על אף אחד... גם לא עליו

....

אחי הצעיר יהודה

הנה אני חושף את ערוותך ברבים
ודרך הסיפור שלי אתה גם למד על עצמך
בפרשת בראשית לא מופיעה האות סמך
כי היא אות סגורה... והיא מסמלת סוף
מכיוון שהתורה לא נסתיימה
אני התחלתי לכתוב לך את הסיפור
כי אתה אמרת שנועדתי לגדולות
ואני אומר לך שבחולשותיי חטאתי ליעוד שלי
וחשבתי שאם באמת מדובר על יעוד
אז בוא נרד לשורש הסיפור
ואולי בעזרתך אני אמצא
איפה טעינו

אני לא הסיפור... בשום פנים ואופן לא
תצא מזה תכף ומייד
אחרי שנאכיל את קומרה וחמש מאות מיליון החברים שלו
אז אולי אפשר יהיה לשבת ולכתוב זיכרונות
ולשחק בכתיבה יוצרת

אסור להתפזר אחי
בשום אופן לא

יש בתורה 5845
פסוקים... פסוק אחד לכל שנה מאז אדם וחוה
עכשיו אנחנו שעה לפני כניסת ערב שבת של האנושות
סוף האלף השישי
צריך לגמור לנקות את הבית... לפני שמלאכי השרת
באים אלינו הביתה
כל השאר כרגע לא חשוב

.....

אחשלי אברם

אברם היה גדול ממני בארבע שנים
בחלוקת הרכוש אמא שלי לקחה שלושה ילדים
ועברה אתם לחולון
אבא לקח שניים את אברם וירון וירד לאילת
מירון הוא נפטר תוך חצי שנה... אני זוכר את העובדת הסוציאלית
שטיפלה בענייני... קראו לה מרים והיא הייתה מבוגרת, קרה כמו קרה והייתה לה תסרוקת
גבוהה כמו של חתונות בשנות השישים... והיא זו ששלחה אותי לפנימיית כרמית בעין כרם ירושלים
אין לי מושג מה עשו עם אח שלי אברם... אבל כבר אז הוא התחיל לחיות ברשות עצמו
פעם אחת הוא הופיע אצלי במשפחה האומנת ואני הייתי בן עשר והוא ארבע עשרה
והייתה לי שמחה גדולה בלב... כי זה מכבר צרפו אלי עוד שני אחים הקטנים ממני
ועכשיו היינו ארבע ביחד... ואח אחד נותר בפנימייה אחרת גם כן בירושלים
אבל הסיפור הוא על אברם האח הבכור
אברם היה בא והולך כלעומת שבא... לאף אחד לא היה מושג למה ואיך
ולא סיפרו כלום אף פעם... האמת שגם לא התייחסו אלי בכלל
אהה... הייתי הילד הכי יפה בכל מקום שהלכתי אליו... בנות היו עוצרות אותי ברחוב ונותנות לי
מסטיקים
מבוגרים היו מעירים בנוכחותי על יופיי הרב.... כל פעם שהייתה מגיעה מפקחת של משרד הרווחה או
החינוך

היו מעמידים אותי... מצביעים עלי ואומרים שיש לי איקו הכי גבוהה בשכונה
לאט לאט נעלמו לי האחים שלי ונותרתי לבד... והייתי רואה את אברם מפעם לפעם
חלק מחופשות החג היו לוקחים אותי הדודים שלי... וחלק אחר אף אחד לא היה לוקח אותי
מעולם לא ראיתי שולחן סדר פסח... סוכה או חנוכה
פעם אחת קנו לי מכנסיים בחיים... רק פעם אחת... אח של אמא שלי דוד ציון
הזמין אותי אליו לשבת... הוא גר בחולון... וכמובן שאת הדרך מירושלים לחולון עשיתי לבד
הייתי בן עשר... עד היום אני זוכר את קווי האוטובוס ואת המספרים שלהם
ואותה שבת עברה ברחוב עגלת אופניים עם בגדים ודודה שלי מזל המכשפה
קנתה לי בטוב ליבה זוג ג'ינס... רחוב ולפסון בת ים
באותה תקופה אברם כבר התחיל עם הסמים... והייתי רואה אותו אולי פעם בשנה

בחלון הימים נולדו לו שלושה ילדים והיה לו בית באילת
ובחלון עוד ימים הוא הפסיד את הכל
כשכבר למדתי בבית צבי כולם העבירו אותו מאחד לשני
עד שהוא הגיע אלי... גרתי אז ברחוב הס אם אתה זוכר
וחילקתי אתו חדר אחד... והוא היה נרדם לי על המיטה עם סיגריה ביד
והיו לי מלא חורים בסדינים... והמקרר היה תמיד ריק
ואברם היה מסתובב ברחובות... לבד והזוי עם שקית ניילון בצבע לבן
ובתוכה היה רק דבר אחד... היה שם את הספר שלי... וכל מי שהוא היה פוגש הוא היה מראה לו את
הספר שלי
שנים אחר כך הייתי פוגש אנשים והיו מספרים לי כמה הוא היה גאה בי
אברם נפטר חודשיים לפני שרותי נולדה והוא בן 34 במוותו]
השם יקום את דמו במערכת שנתנה לילד עם החכמת חיים הכי גבוהה שאני הכרתי מעודי
ללכת ככה מאתנו

יש לי עוד חלום שלא יתגשם לעולם להקים מרכז גמילה על שמו
אבל אני חושב שהוא ראוי למה שהוא יותר טוב מזה
ואני אדאג לזה בבוא היום

אף פעם לא סיפרתי על אחשלי אברם

כתבתי דברים פה ושם
שנגעו באנשים בנקודות נכונות
היו אנשים ששכרו בלש פרטי בכדי למצוא אותי ולהגיד לי מילה
היו גם כמה כאלה שזיינתי
מעולם לא השקעתי בכתיבה... לא עניין אותי... וגם עכשיו לא
לא היה לי צורך להעצים את עצמי
כל מי שחשפתי את עצמי בפניו... ביקש עוד... דליה מזור לא הניחה לי
איילה חסון חיזרה אחרי
שלי יחייבתיך התקשרה כל יום... ואני חושב שאני היחיד בהיסטוריה שהיא לא קטעה את דבריו באמצע
יואב גינאי נתן לי את כל השעה שלו... למרות שריצ'רד דרייפוס והגשש היו אחרי בתור
יורם טהרלב בא אלי רכוב על אופניים ללחוץ לי יד, אחרת אישתו תעזוב אותו
בא אלי מישו מירושלים רק לחבק אותי ולהגיד לי שאני המשיח
ראש מועצת יישובי הגולן
בא עד אלי להגיד לי שאני איש של אמת
ואדם ברוך נתן לי שני עמודים בסוף שבוע של ידיעות
אבל אף פעם לא כתבתי משו שריגש אותי כמו האי מייל הקודם ששלחתי לך

אשריך
שתהייה בריא

.....

אחד וחצי בלילה אצלי

עבדתי היום פועל בניין... קשה
אצל אנשים שהיו מסתכלים עלי מלמטה למעלה
לא סבלתי... שרתי לי קצת... והייתי בעומק ואתגר רוחני
מעין מבחן של הרוח שלי והדרך שלי
רציתי לכתוב לך רקוויאם על משה קצב... אבל אין לי כח היום
הייתי נורא עייף.. וקמתי אחרי שעה... ועברתי קצת על חלופת מכתבים בנינו
ואמרת באחד מהם ... שנאסוף אנשים טובים בדרך שיעבדו אתנו
קשה קשה לסמוך על אנשים... קשה מאד
אלה אם כן יש לך דרך ברורה מאד... ולאנשים נח לקפוץ על העגלה שלך
ולתת לך לנהוג
הרבה דברים מפריעים לך בהתנהלות בארץ
והבעיה כמו תמיד היא ההנהגה... כמו הוועד של העירייה
אנשים עלו על ג'ובים... או נדחפו אליהם... וקשה מאד להפריד בניהם אחר כך
אייזיק הבעל של ברניס סיפר לי אתמול... שהוא הלך שבוע שעבר לרב של בית האבות היהודי
והוא אמר לו שגויים היו מתייחסים לאשה שלו יותר טוב
אז הרב אמר לו שיעבור לבית אבות של גויים... הוא לא רב... הוא איש עם זקן שתפס ג'וב

אומה אינטלגנטית מעמידה מנהיגים ראויים
זה מעולם עוד לו קרה בהיסטוריה... גם הכי טובים היו הארות לא קטנים

אם היית יכול לשאול את עם ישראל את מי הם היו רוצים בתור ראש ממשלה
שר אוצר.. שר חינוך וכו' וכו'... איזה תשובה היית מקבל? אתה לא יודע
גם אני לא

אבל אולי אפשר לפתוח קבוצה בפייסבוק ולשאול
נראה על פניו שאין דבר יותר קל מזה... המלכת מלכים של שנות האלפיים
וההמון הנבער... בתחושותיו ההמוניות מחזיק בתשובות הכי מדויקות
זה שיקבל את הכי הרבה לייקים... יזכה על נקלה במערכת הבחירות

לא של הוועד... של האומה... דוגמא... סטף וורטהיימר.. השר לפיתוח כלכלי... מי לא ייתן לייק
אתה מבין את המשמעות שגורלך וגורל ילדיך תלוי בצחי הנגבי, לימור לבנת, סילבן שלום, ודומיהם
זה מכבר שנים ארוכות... אתה שותף לפשע אם אתה נותן לזה לקרות
הייתי שם את את יורם הורוביץ מנכ"ל טבע בראש... אבל הוא מת... ואני כבר לא מעודכן
יש כעס עצום על ההנהגה
לפי דעתי זה זמן אידיאלי לפעול
שני חברים נאמנים ומחשב אחד
זה הכל
אור לגויים

נמשחת אשריך
שמן ששון מחבריך...

